

שער רביעי

ואיננו עוד ...

"הילילי שער ועקי עיר"

בְּשַׁעַר עִירֵנוּ כָּבֵה נִשְׁמָתְךָ
 וּבְשַׁעֲרֵי בַת צִיּוֹן נִסְפְּרָה
 כִּי בְּשַׁעֲרֵנוּ הָיָה מוֹשָׁבְךָ
 כְּמוֹ זִקְנֵי וְשׁוֹפְטֵי הָעֵדָה.

בְּשַׁעַר לְחָצֵר הַפְּנִימִית יִשְׁכַּת
 וְעֵינֶיךָ עֵין אֵיחָ צוֹפֶיחָ
 חִבְרָת אוֹתֵנוּ אֶל עַרְפְּלֵי מַהֲרָה
 וְאוֹרוֹת הַתְּשׁוּבָה.

אֵךְ מָה פֶּשֶׁר הַבְּקֻשָּׁה לְנִשְׂיָאת כַּפַּיִם?
 וְלָמָּה נִתְמַלְטָה אֲנַחָה מִפֶּה?
 הָאֵם יִדְעֶת מָה נוֹרָא הַמְּקוֹם הַזֶּה
 וְזֶה הַשַּׁעַר לְשָׁמַיִם?

מי ינתַמְנו דורון
 על איש מתוק לעינים?
 מי יַעֲמֵד בְּשַׁעַר שׁוֹמְרוֹן
 לְהוֹרִים חֲשֵׁמֶל לְנוֹרוֹת שָׁמַיִם?

אך אל יפל משַׁעֲרַת אַמוֹנִתְךָ אֲרָצָה
 עַתָּה יְקוֹמוּ מְשִׁיבֵי מִלְחָמָה שַׁעֲרָה
 יבואו דָרְךָ שַׁעַר תְּרָצִים
 ויַטְהֲרוּ אֶת הָעַם וְהַשְּׁעָרִים.

וּאִתָּה פָתַח לָנוּ שְׁעָרִים
 אֶל אֲהַבַת תָּנִים וְחֶסֶד טָהוֹר
 הָעֵתֶר כִּי נִהְיָה אֲשֶׁכּוֹל עֲנָבֵי אוֹר
 בְּמִוֹזוֹת שַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם.

הרב חיים אשכנזי

“אל האלוקים אשר נתנה”

מסירות נפש. צמד מילים המתקשר בתודעתנו לחיים גדועים, עם הליכה מודעת אלי מוות. ברם, יש הזוכה למצות מסירות נפש בעצם הווייתו, לחיות אותה לאורך כל חייו עלי אדמות.

נפש, במשנתו של רש"י (בראשית כג, ח) פירושה רצון. אם כן – מסירות נפש הנה מסירות רצון. כלומר, ויתור על רצונות, מאווים, שאיפות וחמדות מכל סוג שהוא, כל אשר חפץ האדם באשר הוא אדם – לטובת אידיאלים אמיתיים ולמען ערכי נצח. להשלמת רצון ה'.

כזה היה דורון שניאור הי"ד. חייו, הקצרים לדאבון לב, כמו היו שקולים בפלס מסירות הנפש. דרכו, אורחותיו, דיבורו וכל הליכותיו, סימלו ניקיון מפניות אישיות. הוא דחה מעליו מנעמים ונוחיות – וכאלה, רבים היו לפניו – כדי להגשים רצון בוראו. ללא שמץ של גאווה, עם החיוך הצנוע בזוויות שפתיו, שכמו הדיף ניתוח של פשטות וחביבות – היה כרוי לטובת זולתו וממש תר אחריה למלאה עוד בטרם התבקשה.

זכה דורון הי"ד ומסלול חיי המסירות שלו היה בעוצמה כפולה ומכופלת של מסירות נפש. מסירות מוחלטת. למהותה של דרגה זו מעניקה תורת החסידות מימד ונופך מיוחדים:

אמרו חז"ל (אבות ד, יז): יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא, וציינו (בגמרא) כי על האדם להיות "כל ימיו בתשובה". ציון המעורר תמיהה: איך אפשר לשוב כל החיים? האם נדרש מהאדם לחטוא ולשוב ולחטוא ולשוב?

מסבירה החסידות כי תשובה איננה רק חרטה ותיקון על עברות. תשובה היא תהליך ארוך בו נתון האדם, אכן, כל ימיו! מיום היוולדו, מרגע ירידת הנשמה ונטיעתה בגופו, מתחיל בן האנוש בטיפוס חייו על שלבי סולם המוצב ארצה וראשו נושק

השמימה. סולם עמו ישוב לקרבת האלוקים ולדבקות בו. סולם דרכו תחזור נשמתו "הביתה" – למעמד העילאי בו היתה שרויה טרם ירידתה ארצה, כנאמר (קהלת יב, ז) "והרוח תשוב אל האלוקים אשר נתנה".

מעבר לכך: בנסיקתה אל על, חותרת הנשמה לגבהים הנעלים מנקודת מוצאה. שאם לא כן – מהי תוחלת כל מסע החיים המפרך – קשיים, נסיונות, התלבטויות, התמודדויות – הכי רק כדי להתייצב מחדש במצב הישן והמוכר? הרי שהתהליך כולו, מראשיתו, נמצא מיותר ומבוזבז!

"ירידה זו – לצורך עליה", אמרו רבותינו, לא 'לצורך חזרה'. הירידה החדה והתלולה נועדה לעליה ולהתעלות, עדי התמזגות מושלמת של הנשמה עם קונה. "אל האלוקים אשר נתנה". אליו בכבודו ובעצמו.

מה יעשה האדם ויזכה לרוממות כזו? ישכיל להשתית את חייו, חיי התורה והמצוות, על בסיס מאמר חז"ל: "על כורחך אתה חי". ימסוך בעצמותיו התחושה כי ייעודו בעולם הנו אך ורק לממש תענוג בוראו. אם יערב שיקולים אינטרסנטיים, נעלים ככל שיהיו – הגם שלא יפגום כחוט השערה בהתנהגותו הלכה למעשה – הוא יעכיר את הטוהר האלוקי של תפקידו עלי אדמות. משום שיישותו לא בטלה בתכלית. חייו הרוחנים אינם בעל כורחו – כי הוא נהנה מהם. לא כל כולו לה', קורטוב הימנו – "לכם", לעצמו. רק כאשר יערטל וישיל כל שמץ תועלת ונהנתנות, עת ירגיש "בעל כורחך" כפשוטו – יזכה למיצוי של ביטול בתכלית, לפסגה של חיים בטלים, רצונו של חיי החיים.

זוהי מהות העבודה ברבדיה העמוקים. ככל שהנשמה מתעלית, נדרש ממנה לפשוט שכבה נוספת של יישות. אחרת, בדקות, "אין אני והוא יכולין לדור בכפיפה אחת"! נחוצה התרוממות מתמדת, ללא הרף. כל יום וכל שעה. יותר ויותר להיבטל ולהתאחד עם "האלוקים אשר נתנה". או אז גם למעלה, בעת פקידתה, תזכה הנפש להיכנס להיכלות הנמזגים בכבודו ובעצמו יתברך.

אכן לאו מילתא זוטרתא היא. כמעט בלתי אפשרי להיות משורש כל פיסה של שביעות רצון מן הלב. אך כזאת היא הנפש המסורה לבוראה באמת לאמיתה.

מרן ה"בית יוסף", רבי יוסף קארו, שאף למות על קידוש ה', וכמעט קט שזכה לכך, כפי שבשרו ה"מגיד" – המלאך שהתגלה אליו לעיתים. לפועל, בעקבות מעשה

שעשה, איבד את האפשרות. למרות שהמשך חייו הוביל את ה"בית יוסף" לזכות עצומה ונעלית מאין כמוה – הלא היא כתיבת ה"שולחן ערוך", לאורו צועד כל בית ישראל עד ביאת ינון – מכל מקום הצטער מרן כל ימיו וביכה את הפסדו. מדוע? משום שבלימוד ובכתיבה היה סיכון של השתחלות תחושת סיפוק, של "תענוג נברא", לעומת המוות על קידוש ה', הנעדר כל סממן אישי. תענוג לבורא בטהרתו.

התנא הגדול רבי עקיבא השתוקק ויחל כל ימיו לקיים "בכל נפשך" דברים כהווייתם, כאמרתו הידועה "מתי יבוא לידי – ואקיימנו". ההודמנות נפלה בחלקו עת סרקו את בשרו במסרקות של ברזל, כנכתב בתיאור המצמרר שב"סדר העבודה" ליום כיפור. אולם, מנתחת תורת החסידות, קיימת דרגה נעלית יותר בעבודה ובהתמסרות – בשעה שמתעלים אפילו מעל להשתוקקות.

עצם השקיקה להתבטלות מותירה, לכאורה, שאיפה דקיקה להשתלמות עצמית. כי מסירות אמיתית – לא "מכתיבים" לקב"ה את הייעוד הנחשק. פנויים למילוי תענוגו באפיקים שהוא מתווה.

כמו אברהם אבינו, אשר קפץ לכבשן האש לא מפני שחפץ בכך, אלא כי ה' חפץ בכך. מבחינתו, המוות שווה לחיים. כי לא משנה מה, ואין הבדל כיצד, העיקר – שתמלא המטרה העליונה.

דומה שדורון שניאור הי"ד זכה ללכת בדרכו של אברהם אבינו. כשאיווה לעצמו מושב בעינב שבשומרון, לא חיפש מסירות-נפש. קל וחומר שלא ביקש להתהדר בה. הוא ראה בכך צעד טבעי, מובן מאליו, המתבקש ממנו על ידי קונו. אופיו העניו והצנוע העיד על כך יותר מאלף עדים. אישיותו הכובשת סללה לו דרך למעמד של מנהיג בחברה, בקהילה, במשפחה. אך עם זאת מעולם לא סטה מהליכתו בשולי השוליים של הדרך, בעיניים מושפלות מטה. רק לכו לב-הזהב, נותר תמיד קשור וכרוך מעלה מעלה, באלוקים אשר נתנו ובנחת הרוח שלו. שלו בלבד.

כדור המשחית אשר פילס לו דרך עיוועים וביתר בין נשמתו לגופו, לא כוון כלל וכלל לדרגתו של דורון בעבודתו את הבורא. הוא נועד למטרה אחת – להווייתו כיהודי. להיותו בן לאביו שבשמים. ולכן, ללא ספק, הובילו מות הקדושים היישר לחיקו של אבא, ל"אלוקים אשר נתנה".

דורון האיר בשני-אור. אור מסירות הנפש בחיים ואור העולמים של קידוש ה' בגישתו כדורון לאלוקיו.

דורון! ודאי אתה ניצב שם, קרוב קרוב, מתפלל ומתחנן לרחמים על העם היושב בציון ומבקש מאיתו יתברך לפדותו ממלתעות בני העוולה ולהחיש את הגאולה האמיתית והשלמה.

יהי רצון שתאיר דרכך כאור שבעת הימים על ילדיך ובני משפחתך שי' ועל כל עם ישראל, ויזכו לעבוד את בוראם באמת. עדי תמלאנה תפילותיך ומשאלותיך – עת אור חדש יאיר על ציון ויקוים הייעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ואתה בתוכם, אמן.

הרב אברהם צוריאל

דברי תורה לזכרו

שנים אחדות לפני רציחתו של דורון הי"ד בידי רוצחים מתועבים מבני ישמעאל הייתי נוהג אחת לשבוע בכל יום רביעי לקיים בישוב "עינב", מקום מגורי המשפחה, יום של שיעורי תורה רבים לנוער גברים ונשים. במסגרת השיעורים זכיתי להכיר מקרוב את דורון הי"ד שהיה מהמשתתפים הקבועים, שואל כענין ומשיב כהלכה ומגלה מעורבות וידע רב בכל סוגיה תלמודית הלכתית ומחשבתית, ומעל הכל היה בא ללמוד תורה בשמחה!

לזכרו ולע"נ ראוי שנעסוק בדברי תורה הקשורים באישיותו כדלהלן.

שלמה המלך כתב בספר קהלת (קהלת ה' י"ד) "כאשר יצא מבטן אמו, ערום ישוב ללכת כשבא, ומאומה לא ישא בעמלו שילך בידו" ומבאר זאת המדרש (מדרש קהלת) בדרך משל "גניבא אמר משל לשועל שמצא כרם והיה מסוייג (מגודר) מכל פנותיו והיה שם נקב אחד ובקש להכנס בו ולא הוה יכול, מה עבד, צם תלת יומין עד דכחוש, וגשש ועאל בהדא נקובא ואכל ושמן, בעא למיפק ולא יכול מיעבד כלום, חזר וצם תלת יומין עד דכחיש וגשש ונפק, כשיצא אמר כרמא כרמא מה טוב ומה טבין אינון פירון, וכל מה דאית בך יאין ומשתבחין, ברם מה הנאה ממך כמו שנכנסתי ככה יצאתי, ככה זה בעולם".

ומה באמת היה על השועל לעשות בחכמתו? לקחת את פירות הכרם ובמקום להכניסם לגופו, להעבירם דרך אותו פתח החוצה ולאחר שיצא יוכל לאכלם כאוות נפשו, כך בעולם הזה יש מי שנמצא בתוך המסגרת ודואג לעצמו להרחבתו האישית, אך יוצא מהעולם כלעומת שבא, ויש מי שהשכיל לקחת עמו דברים (רוחניים) ולהוציאם החוצה שישמשו לו לתקופה שיצטרך לצאת מהמסגרת של העולם הזה.

משה רבינו שמש דוגמה למופת בגדלות ומסירות לאחיו, כדברי הנצי"ב על הפסוק (שמות ב' י"א) "ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם" למרות גדולתו של משה, הדבר היחיד שהוציא אותו מארמון המלכות אל אחיו הוא הקשר אל אחיו "וירא בסבלותם" כדברי רש"י "נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם", ומאחר

ואינו דומה שמיעה לראיה, לכן יצא אל אחיו כדי שיראה אותם בעיניו ויוכל להצטער יותר”

ובמדרש רבה (שמו"ר א' כ"ז) מובא שהיה משה רבינו רואה בסבלותם ובוכה ואומר חבל לי עליכם מי יתן מותי עליכם, שאין לך קשה ממלאכת הטיט והיה נותן על כתפיו ומסייע לכל אחד ואחד מהם, רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי אומר מה משוי גדול על קטן ומשוי קטן על גדול, ומשוי איש על אשה ומשוי אשה על איש, ומשוי זקן על בחור ומשוי בחור על זקן, היה מניח בגדי מלכותו ומיישב להם סבלותם ועושה כאילו מסייע לפרעה, אמר הקב"ה אתה הנחת עסקיך והלכת לראות בצערן של ישראל ונהגת בהם מנהג אחים, ואני מניח את העליונים ואת התחתונים ואדבר עמך”.

כך היה כשראה איש מצרי מכה איש עברי מאחיו כביאור הספורנו (שמות ב' י"א) "ומצד האחוה התעורר לעזור", וכן כשראה את בנות יתרו מתקשות להשקות מים לצאנם, ובכל פעם ששאבו מים מהבאר באו הרועים ושפכו המים חזרה לבאר (לאור שנאתם שנידו את יתרו אביהן שכפר בעבודה זרה, כדעת זקנים מבעלי התוספות), ככתוב (שמות ב' י"ז) "ויבאו הרועים ויגרשום ויקם משה ויושיען וישק את צאנם" ומתרגם יונתן בן עוזיאל "וקם משה בכח גבורתיה ופרקינין", כל זאת פעל משה רבינו בנאמנות ובמסירות ככתוב בפרקי אבות שזה אחד מהדברים שהתורה נקנית בהם "נושא בעול עם חבירו", ומבאר מידה זאת בעל תפארת ישראל יכין בפירוש המשניות (אבות פרק ששי אות קג) "נושא בעול עם חבירו הן בטרחת הגוף, והן בהוצאות ממון, והן בצער נפשו על מה שקרה לו לחבירו, והן כשחסר שכל לחבירו בעניינים זמניים או נצחיים לא יחוש להטריח את עצמו לייעצו ללמדו, לטובתו בעולם הזה ובעולם הבא”.

הגדיל משה רבינו לעשות במסירותו ונאמנותו לאחיו כמופיע במדרש (דברים תבא פרשה ו' י') שני דברים גזר הקב"ה אחד על ישראל ואחד על משה, על ישראל בשעה שעשו את העגל אמר הקב"ה הרף ממני ואשמידם, ועל משה שלא יכנס לארץ, התפלל משה שיתבטלו שתי הגזירות הללו, אמר לו הקב"ה למשה רוצה אתה לאחוז החבל בשני ראשין, אם אתה רוצה לבטל גזירתך צריך אתה לדעת שהגזירה של עם ישראל לא תבטל, ואם תבטל הגזירה על עם ישראל גזירה שתהיה עליך לא תבטל, מיד כששמע זאת משה אמר לפני הקב"ה "ימות משה ומאה כיוצא בו ולא תנוק צפורנו של אחד מהם”.

כזה היה דורון הי"ד מסירות, נאמנות והקרבה עצמית מתוך אחווה לכל הסובב.

באישיותו היה גדול במידותיו הרוחניות, וכגדולתו כן צניעותו, כמובא בגמרא על דוד המלך (סוטה י'): בביאור הפסוק (תהלים נ"ז) "למנצח על יונת אלם רחוקים לדוד מכתם" מכ-תם שיצא ממנה דוד שמך ותם לכל, ומפרש רש"י מך עניו, ותם תמים בדרכיו, דבר אחר מכתם כשם שבקטנותו הקטין עצמו אצל מי שגדול ממנו ללמוד תורה, כך בגדלותו הקטין עצמו אצל מי שגדול ממנו ללמוד תורה", וכן דוד המלך העיד על עצמו (בתהלים קלא עפ"י המבאר בירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ד) "שיר המעלות לדוד ה' לא גבה ליבי - בשעה שמשחני שמואל, ולא רמו עיני - בשעה שהרגתי את גולית, ולא הלכתי בגדולות - בשעה שהעליתי הארון (ומבאר פני משה על אתר "ונהגתי בזיון בעצמי לכבוד התורה"), ובנפלאות ממני - בשעה שהחזירוני למלכות (ומבאר פני משה שם "ולא עשיתי נקמה בשמעי בן גרא"), אלא אם לא שיויתי ודוממתי נפשי כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי - כינקא דנחית ממעי אימיה כן הוות נפשי עלי" (ומפרש פני משה שם "כתינוק הזה שיורד ממעי אמו ואינו יודע בגדולות").

על כך כותב הירושלמי (שבת פ"א ה"ג) "אמר רבי יצחק בר אליעזר מה שעשת חכמה עטרה לראשה, עשת ענוה עקב לסולייתה" וכמובא באבות דר' נתן (כ"ז ו) "רבי אלעזר הקפר אומר אל תהא כמשקוף העליון שאין יד בני אדם יכולה ליגע בו (ומבאר בנין יהושע שם "שלא יתגאה על הבריות עד שאין מתערב עמהם לגודל רום לבבו"), ולא כאסקופה העליונה שמבלות פרצופות (ומבאר בנין יהושע שם "שנבלעים בתוכו ציורים, כקורה זו הנבחרת משאר קורות לתקן בה צורות ודיוקנאות"), ולא כאסקופה האמצעית שמנגפת הרגלים, אלא הוי כאיסקופה התחתונה שהכל דשין בה, וסוף כל הבנין נסתר והיא במקומה עומדת".

כזה היה דורון הי"ד בא עם משפחתו להתיישב בשנים קשות של ישמעאלים פורעי פרעות בישראל ובכבישי יש"ע בפרט, ובתעצומות נפש החליט יחד עם רעיתו שתחי' לבא עם משפחתו לאחד הישובים שהדרכים אליו וממנו היו מהידועות כאחת הדרכים הקשות, והכל, "כדבריו", להזדהות ולהיות עם אחינו בני ישראל בבחינת "עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו", וכמשה רבינו שיצא אל אחיו כי ראה בסבלותם, ובנוכחותו יחד עם אשתו ובני ביתו שיחיו הקרין מרוחו, מרצו, חכמתו ומהיקף ידיעותיו להעשרת אוירת הרוח והחוסן בישוב ובאיזור, כגדול בישראל שאינו יודע מהי לילך בגדלות, כגמול עלי אמו. חבל על דאבדין ולא משתכחין! יהי זכרו הקדוש ברוך!.

הרב עוזי ביננפלד

דור לדורון ישובה מעשיו

"ספר במדבר". נקרא כל שנה בציבור, ובמנגינה של "טעמי המקרא" – כמו שירה. שירת התקווה, ושירת אכזבה. סיפור על מסע ומעמסה, על צעדים ראשונים, ועל סוף הדרך, סיפור על דור, שאבד ונקבר, אך לנצח יישאר כדימוי ומשל, "דור המדבר".

כל אחד, נושא עמו זיכרון, מאדם קרוב, או ידיד, שעזב אל בית עולמו, והשאיר אחריו, מלבד הכאב והריק, גם תחושת החמצה. "הוא לא הספיק בחייו את מה שהיה ראוי...", "הוא לא זכה לראות...", "אילו היה יכול להיות אתנו, עכשיו...".

בניגוד לכאב החידלון והמות, שהוא כאב פרטי, אישי, שכל אחד חש בו את עצמו ולעצמו, תחושת ההחמצה, נובעת מהמחשבה על הידיד, הקרוב, הזולת, והלב נחמץ.

אולי גם ההרגשה, "שהמתים מצווים את החיים", נובעת מההכרה שהם התמיצו דבר שהיו ראויים לו, כמונו, ואף יותר. התחושה הזו ממריצה לעשות פעולות של הנצחה, ולנסות להחיות אותו בזיכרון, להחיות אותו בתוכנו.

עצם המחשבה על הזולת המוכר, האהוב, תחת השפעת תחושת ההחמצה, מעצימה את הרגשת המחויבות כלפיו.

יתכן שההחמצה, איננה רק תחושה בלב המכרים, אלא היא אמת כללית ורחבה, שההרגשה באה מהשתקפותה על הנפש, ברגש ובמחשבות.

לא רק לפי תפיסת החיים שהיתה לאדם שאיננו, ולא רק על פי מה שאנו הקרובים, סבורים שהיה ראוי להיות.

החיים, כפי שהם, בעומק ישותי ובהכרה ודאית שהאישיות שלי כאדם איננה מקור החיים, אלא תופעה של חיים, שאת מקורם אני חווה בעצמיותי. התובנה, שחיי הם ביטוי של שייכות: "האני שייך לאין", מאפשרת מבט שונה על תחושת ההחמצה.

חיים אינם חדלים, הם נמשכים ומפכים, ומה שלא התאפשר, הרי הוא עדיין אפשרי, שהרי אין הבדל בין אפשרות החיים כעת, כפי שאני חי, לבין אפשרות החיים בעתיד.

מבסיס תובנה זו, יש להתבונן על ספר "במדבר". תאור ותייעוד של מסע, המתחיל במיפקד מספרי, אישי, הנועד לקשר הרבה אנשים פרטיים ליעד חיים משותף. בשפה העברית למילה "נפקד", יש משמעות הופכית. "נפקד" – היינו מי שנוכח בספירה, ואילו בהקשר מילולי שונה, משמעותו דווקא "נעדר", חסר. יש הגיון בהוראה הלשונית ההפוכה הזו, כי להיות נוכח במפקד כללי, ציבורי, למטרה שהיא מעבר לאישיותי, יש צורך להעלים את ה"אני", ה"אני" צריך להיות "אין". להיות שייך לכלל.

התקווה הגדולה שבה מתחיל ספר במדבר, שיש כבר בכל יחיד יכולת להתמודד עם השניות הזו, היכולת להיות שייך לכלל. מבלי לחוש שאבדה אישיותו הפרטית, תתגלה בהמשך הספר כאכזבה, אך לא כיאוש.

המסע אומנם ישנה את הקצב, אך סופו להגיע. היעד לא ישונה. יחל תהליך חשיפת כל יחיד הנוטל בו חלק, אל משמעות התהליכים הנפשיים, הנצרכים לשם כך, ותיוצר הזדהות שלא סותרת את הזוהות.

כאשר הגיעו הדברים, עד כדי הפנית עורף, לשותפות, ליעוד, "ניתנה ראש ונשובה מצרימה...". כשאמרנו כך, אותם נפקדי ראשית המסע, הביאו על עצמם שכך יהיה, "במדבר הזה יתמו... עד תום כל הדור..."

נחמץ הלב, על גודל ההחמצה. אלה שנפקדו ונבחרו להגשים, נחסרו ונפקדו, דור אבוד. "וטפכם... והבאתי אותם וידעו את הארץ...". לא אבדה התקווה, כי אין דור אחד יכול להכיל יעוד של החיים כולם.

חכמי הסוד הישראלי, ראו כיצד הנשמה לא אובדת, הדור אשר החמיץ את האפשרות, הטביע את רישומו על הדורות הבאים. לא רק הפחד מפני ההחמצה נשאר כרושם, אלא בעיקר חותם הענווה, שמטרת החיים גדולה מיכולתנו, ואינה מסתיימת במימוש שאיפותינו המצומצמות.

וכאשר מתבוננים על השפעת דור אחד על דורות יבואו, תהיה המסקנה, שאנו נושאים את מאויהם, שאיפותיהם ויכולתם הבלתי מושלמות, בתוכנו.

ואכן, דור המדבר, באחד מרגעיו הגדולים ביותר, לאחר שראה כיצד השתחרר ממצרים, כיצד רכש את עצמאותו, ביסא את האמת הזו ואמר: "תביאמו ותיטעמו בהר נחלתך..." ולא אמרו "תביאנו ותיטענו". לא לעצמם בקשו, אלא על כל מי שימשך מהם.

ועל הדבר האחרון שהוא הראשון, בקשו: "א-דוני ימלוך לעולם ועד". ואף על פי שהם בעצמם לא השלימו תפילתם, לעד תהיה זאת תפילתנו.

"דור לדורון ישבח מעשיו... על שהיה האחד שידע כי "להזדהות" זה לגלות יחס אוהד לזולת, "להזדהות", זה לאמר מי האני... " כי בלבנו, כך בלשון עמנו, זה אותו הדבר.

הרב דניאל דרייך

הצניע לכת

במסכת ברכות נאמר: שכשם שנפרעין מן המתים כך נפרעין מן הספדנין (ברכות סב, א). כמדומני שבהספד היום, אני לא אעבור על דברי חז"ל אלו, ואם כבר, אני חושש שמא אמעיט בשבחך, אבל אני בטוח שתמחל לי על זה, מכיוון שאתה תמיד אהבת הצניע לכת שלא יגידו בשבחך. כמה דמעות אנחנו בוכים, עיני עיני יורדה דמעה.

אומרים חז"ל: כל הברכה ומתאבל על אדם כשר מוחלים לו כל עוונותיו, וכל המוריד דמעות לאדם כשר, הקדוש ברוך הוא סופרן ומניחם בבית גנזיו, ואומרת הגמרא שאף על פי ששערי תפילה ננעלו, שערי דמעה לא ננעלו. כך שזכות גדולה להזיל דמעות על הצדיק שניצב בפנינו כאן, והנה אנחנו מדברים במה שהגמרא אומרת על אדם כשר, אין הגדרה טובה יותר לאדם שנמצא כאן בפנינו לקרותו אדם כשר – בכל המובנים; אהבת התורה שלך, העיתים לתורה שקבעת לעצמך, גם בגמרא, גם בזוהר, מסירת שיעורים מתוך התלהבות. כולם כאן זוכרים את השיעור בליל שבועות שנתת מתוך כזאת התלהבות. רק בשבת האחרונה יצא לי להכנס לשיעור לנשים, שם העברת את השיעור בהתלהבות ובמסירות אין קץ. באחרונה, הציבור גם ביקש ממך להוסיף שיעור, 'מוסיף והולך', לא רק בזמן הסעודה השלישית, אלא גם שלושת רבעי שעה לפני תפילת מנחה, כדי שהציבור יוכל לקבל עוד קצת מתורתך.

שמירת הלשון – כמה חשוב היה לך שנקבע את הקביעות הזאת של שמירת הלשון, אנחנו מחזיקים בזה והרבה מאד בזכותך. היית עמוד החסדים. היש אדם שעומד כאן שלא קיבל חסד מדורו? אם זה בתיקון של חשמל, מחשב, צילום, ענייני משחק, כל דבר שאדם היה צריך. דורו היה בעל צדקה אדיר. קשה לתאר כמה צדקה הוא נתן כל חודש. אני לפעמים נבהלתי מזה ואמרתי: כתוב – 'המבזבו אל יבזבו יותר מחומש', איך אפשר לתת כל כך הרבה? אבל דורו הזרים עבור משפחות נזקקות אלפי שקלים בחודש... לא יאומן!

דורו, איזה בעל מצוין היית. אין מילים לתאר איזה בעל מסור, איזה אבא נפלא, איך בסבלנות טיפלת בילדים. הילדים היו מחלקים בשבועות האחרונים ספרי שמירת הלשון למשתתפים אחרי תפילת מעריב. זה היה הכל מכותך. אני חייב להוסיף גם

כן שכן טוב, שכן מלבד חבר, שכן, שתמיד נחלץ לעזור בזריוות בכל דבר שצריך. איזו מסירות נפש לכל דבר שבקדושה. דורון בקושי ישן, כמה פעמים התחננתי לפניו: דורון תיקח את הרכבת לחיפה בבוקר כדי שתוכל עוד לנח, להוסיף עוד קצת שינה. וכשהיה איזה ספק להקל על אישתך השארת לה את הרכב, איזה צדיק! איזה איש שלום ואהבת הבריות. כמה וויכוחים היו לנו שלפעמים היה צריך אולי ב'יקוב הדין את ההר' לא, תמיד בסובלנות יתרה. מנצלים את זה, אמרתי, אבל דורון תמיד היה אוהב שלום ורודף שלום, ותמיד השתדל שהדברים יהיו באופן המאחד והמשותף, תמיד לימד זכות, כרבי יצחק לוי מברדיצ'ב ממש ביטלת את עצמך עבור אחדות הקהילה, השתתפת בארועים ושיעורים שלא עניינו אותך הרבה פעמים, רק בשביל שתהיה אחדות, שתהיה מסגרת בקהילה, היית בא והיית משתתף.

איזו מסירות נפש לארץ ישראל, בגופך, איזה חייל טוב היית, חבר בכיתת כוננות, הולך למילואים בשמחה, כל מי ששירת איתך אמר איזה כיף לשרת איתך, איזה זכות לשרת איתך. דורון, לא רק שאיבדתי חבר בקהילה, איבדתי חברות עם עילוי ממש, שכן, טוב, אהבתי אותך אהבת נפש, מי ייתן לנו החסרון? מי יכול למלאות חסרון שכזה? צר לי עליך אחי דורון, היית אגדה בחיך ומליץ ישר. אני קורא לכל הקהל ללמוד מהמידות של דורון, שזו אחת ממטרות ההספד לעורר אותנו, להיות סובלניים יותר אחד כלפי השני, להקשיב אחד לשני, להגביר אהבת ישראל, אחדות, מסורת ישראל, אהבת ארץ ישראל, לראות בגידול וחינוך הילדים ייעוד ושמחה ולא מטלה ועול.

בהזדמנות זאת אני קורא לממשלת ישראל ולעומד בראשה מר אריאל שרון: ככה אי אפשר להמשיך! לא לשם כך בחרנו בך, לא לשם כך ייחלנו כל כך שתהיה לנו כאן מדינה, אחרי כל כך הרבה שנות גלות, שיהודים יעמדו על נפשם, שחס ושלום לא יהיו בגדר של כצאן לטבח יובל, אלא יהודים גאים שיש להם את הזכות והחובה להגן על עצמם. לא יכול להיות ולא יכול להמשיך עוד מצב כזה כאן. האמת היא שחובה שתהיה כאן הגנה אמיתית, ואם אין כאן הגנה אמיתית, המסקנות צריכות להיות מוסקות שאנחנו נדאג לכך שתהיה כאן הגנה אמיתית. כמובן בדרכים שמקובלות על הציבור, אבל בדרכים שיביאו לידי כך שיהיה לנו כאן בטחון. אי אפשר כך להמשיך. אנחנו הולכים ומלווים עוד חייל ועוד חבר ועוד הרוג, ואנחנו לא מבינים מה קורה איתנו. צדיק שכזה, חלל שכזה, מי ימלא לנו את החלל הגדול הזה? יש ללחום מלחמה שערה, בכדי שנוכל להמשיך להאחז בארץ אבותינו.

אני תפילה, דורון, כי תהיה מליץ יושר עבור רעייתך היקרה תמר, לילדיך ליאור, עודד, חרות ואוהד, שכל כך אהבת אותם. דורון – היית לנו מתנה, זיסרמן – איש מתוק. פשוט איש מתוק, איש חם וטוב, איש שמח. תהיה מליץ יושר לכולנו. אנחנו שבורי לב, אנחנו צריכים הרבה ישועה, אנחנו זקוקים להמון גאולה, אנחנו זקוקים להמון שמחה, "שמחה לארצך, ששון לעירך ותקוה טובה לדורשיך ופתחון פה למייחלים לך".

היה לך לב טוב וכל מי שיש לו לב טוב נקרא טהור לב. כששלמה אומר טהור לב, הוא בא להגיד לנו שהוא גם טהור לשם יתברך, ומי שהוא טהור לב הוא אהוב למעלה ונחמד למטה, כי הקדוש ברוך הוא אהב טהור לב ונחמד למטה גם כן, כי יש לו חן שפתיים, לשונו נקיה ויפה, ואפילו המלך נעשה רעהו. ואלו הם דברי רבי יוחנן בן זכאי על דברי תלמידו רבי אלעזר, שהדרך הטובה שיידבק בו האדם הוא לב טוב, ש"רואה אני דברי רבי אלעזר מדבריכם, שבכלל דבריו דבריכם", שמהלב טוב, הוא היה שכן טוב וחבר טוב ועין טובה ורואה את הגולד. כל המידות התקיימו באיש המתוק הזה האהוב למעלה והנחמד למטה.

דורון זיסרמן – איש מתוק, מתק שפתיים. והסיבה שמוזכרים כאן השפתיים, כי השפתיים הם בחוץ והלב בפנים, וכאשר הלב הוא טוב, הטוב הזה נשפך לשפתיים, ובוזה יודעים העולם את טוב ליבו. וגם ענין השפתיים ביטוי ללב הטוב של דורון, השם ינקום דמו, שדיבר רק טובות על כולם, גם כאלה שהיה קשה לדבר עליהם טוב, נזהר כל כך בשמירת לשון, והייתה חשובה לו כל כך הקביעות בענין זה לאחר תפילת מעריב, והוא עמד על כך. ומסיים המהר"ל: שבעל מידה של טהור לב ראוי לרוח הקודש, כפי שמצינו אצל אהרון הכהן "וראך ושמח בליבו". דורשים חז"ל, שבזכות זה זכה אהרון לשאת את האורים ותומים, כי רוח הקודש שורה על אדם שיש לו שלמות הלב, ומתוך הלב הטוב האדם מגיע ללימוד זכות על חברו, דבר שבו הצטיין דורון וחינך אותנו רבות בשיחותיו ובהנהגותיו.

דיברנו על טהור הלב שאהוב למעלה, ההקפדה של דורון על כל דקדוקי ההלכה, שאלות רב, החשיבות שלו להקפיד על שביעית ועל כל הדינים האחרים, הם מראים שדורון הוא אהוב למעלה. גם עצם מותו על קידוש השם כמובן, ונחמד למטה. דורון, אתה כל כך תחסר לכולם, למשפחה, לאישה, לילדים. אני חייב את הכוח שלך כדי שאוכל קצת להעניק מהמתיקות והטוב בו חינכת את הילדים, את השכנים, את המשפחה, את הקהילה וכל אחד.

דורון, תמיד הקפדת אחרי שסיימתי מעריב להתעכב עוד קצת לשאלות, והיית מלווה אותי הביתה. גם זה כמובן יחסר לכולם, החיוך וההומור שלך, החיבוק והלטיפה, המילה הטובה שלך בנוסח רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, קדוש וטהור לב שכמוך, אהוב למעלה. אתה לא מת מהבחינה הזאת שאתה בעצם קיים בכולנו, קיים במשפחה, קיים באישה, קיים בילדים, ומלמד זכות על כולנו. ממשיך שפע על כולנו, עושה אותנו טובים ואני באמת מבקש ממך שתהיה מליץ יושר. המצב שלנו לצערי הרב לא רק שלא השתפר, אלא מבחינות רבות נהיה יותר גרוע. אני ממש מבקש ממך ואני בטוח, אני לא צריך לבקש, זה ברור שתעשה זאת, שתהיה מליץ יושר לכולם, לנו, למשפחתך, לרעייתך, לילדיך, למשפחה הרחבה, לכל החברים, לכל היישוב.

ומחה השם דמעה מעל כל פנים, הרבה דמעות יש לנו, תתפלל לא-ל שיהיה לנו כוח להתמודד עם הכל. לך בשלום ותנוח בשלום על משכבך.

הרב חיים דרוקמן

טוב וטוהר

בשעת הקריעה ובמיוחד בשעת הקריעה של הילדים הרגשתי קריעה בלב, קשה מאוד וכואב מאוד. בכל תשעת החודשים האחרונים נדמה שזה כבר הפך לדבר שבשיגרה שדם יהודי נשפך. פיגוע רודף פיגוע והלב מתאבן. יהודים נהרגים יהודים נרצחים אתה שומע שם ועוד שם ועוד שמות אבל כשמדובר במי שהכרת ומי שהיה קרוב אליך ומי שהיה תלמידך – הלב שותת דם והכאב צורב מאוד ועמוק מאוד. דורון הטהור הוא התלמיד הרביעי שאני מספיד בארבעת החודשים האחרונים. איך אפשר לא להתפלץ כשכל אחד הוא עולם? כל אחד הוא עולם מלא וכל המאבד נפש אחת מישראל כאילו איבד עולם מלא.

אתה דורון היית עולם מיוחד של טוב וטוהר, עולם מיוחד של מידות טובות, עולם מיוחד של יראת שמים, עולם מיוחד של תורה. השם שלך כל כך ביטא את מהותך: זיסרמן. הם רוצים לנשל אותנו מארצנו, רוצים לחסל את כולנו ואני לא יכול שלא לזעוק כאן ממעמקי לב לממשלת ישראל ולעומד בראשה: עד מתי נחשה? עד מתי נתאפק? עד מתי נאפשר להם לבצע את זממם? לאפשר להם – פרושו שאיננו נלחמים נגדם כפי שצריך להילחם.

איך הסכמנו לעשות איתם הסכם נוסף אחרי שלא קיימו שום דבר ממה שהוסכם אתם אי פעם? האם עכשיו הם יקיימו? אלה המרצחים חייבים לתת את הדין! צריך למוטט אותם! למוטט את הרשעות הפלשתינית. אני רוצה לאמר דורון יקר, אתה לא רק קדוש במותך אלא היית קדוש בחיך! צדיק גמור. אבא כבר הזכיר שאתמול היה יום הולדתך, מלאו ימים 38 שנים זכרם וזכרונם לברכה ועכשיו, שאתה עולה לגנוז מרומים, שאתה במדרגה מיוחדת שאין שום אדם יכול לעמוד במחיצתך – התפלל על כבוד עם ישראל, התפלל שעם ישראל יתרומם מהמצב הנורא שהוא נתון בו עכשיו. התפלל בעיקר שהקב"ה יפקח את עיני ראשי המדינה במצב זה, שיעשו את מה שצריך לעשות, ובעזרת השם יתקיימו דברי הנביא "ויהודה לעולם תשב וירושלים לדור ודור. ונקיתי דמם לא ניקיתי וה' שוכן בציון".

הרב יוסף מאיר גליקסברג

צדיק וישר

"ואישי ישראל מהרה תקבל ברצון".

מביא התוספות: וכי איפה מקריבים קורבנות כשבית-המקדש איננו? אמרו על זה חכמינו זכרונם לברכה: יש מזבח של מעלה, שהמלאך גבריאל מקריב עליו לפני הקב"ה! מה הוא מקריב? מקריב שמות של צדיקים.

היה זמן שחשבתי שאלו נשמות של צדיקים שהלכו ואינם, נשמות שכבר נמצאות בגנוי מרומים, וכשהמלאך גבריאל רוצה לעשות נחת רוח לקב"ה הוא מעלה לפניו את נשמות הצדיקים להראות: כאלה צדיקים היו לך וזה נחת רוח להקב"ה.

אנחנו רואים לצערנו בתקופה שלנו, בדור שלנו שגבריאל המלאך מקריב עליו נשמות של צדיקים חיים, לוקח נשמות של צדיקים מהעולם הזה ומעלה אותם למעלה כדי לעורר רצון עליון.

רבתי, צדיק גמור לפנינו צדיק וישר, אני מכיר את האיש הזה מילדותו, כשהיה קטן, בקושי דיבר, היה נכנס לבית הכנסת היה אומר לי הרב יש לי שאלה. מילדותו – ענק בעל רוח גדולה היה, בעל מידות טובות וכעת אנו עומדים לפני מיסתו. דורון שמך – ואכן היית דורון! למי לא היית דורון? לאבא ואמא לאח ולאחות לרעיתך ולילדיך לכל המשפחה, היית דורון למוריך, לרבנים לעיר, לערים, למקומות יישוב, היית – דורון מתנה יקרה.

כעת אתה דורון לפני כסא הכבוד והמלאך גבריאל נושא את נשמתך על כפיים ואומר: רבנו של עולם, ראה איזה גידולים גידלה לך ארץ ישראל, ואיזה דורון מביאים אנו לקרבן על מזבח קיומנו.

יש מכתב שכתב הרב מוהליבר ז"ל אל יורשי הברון הירש בפריז בו הוא כותב: עתידה ארץ ישראל שתצמיח לנו דור שבמובן הטכני מדעי יהיה שייך לא רק למאה העשרים אלא למאה העשרים ואחת והלאה ואילו מבחינה רוחנית, ובדרגת האמונה יהיה שייך לדור החשמונאים, המכבים ועוד. דורון הי"ד היה דוגמא נאה לחזון נהדר זה.

דורון בחייו ובמותו "הנאהב והנעים" אלו ממש מילים מועטות המחזיקות את המרובה, נפילתו של דורון משאירה חלל, בלב משפחתו בלב היישוב היקר "עינב" בלב כל מכריו, כל מכריו שהיו איתו, בלב אנשי גבעתיים בלב כולנו ממש.

אנו פצועים ומדממים, אבלים וכואבים יחד עם המשפחה אנחנו קוראים לכל מי שבידו לפעול, והקריאה שלנו תפעל לתקון המצב. כל נסיעה כל הליכה יש בה פיקוח נפש וכולנו צריכים להיות דרוכים לנושא דרוכים וקשובים ופועלים בנושא זה, כדי שחלילה לא יפלו עוד קורבנות כי כל קורבן מישראל הוא עולם מלא.

הרב ד"ר אליהו רחמים זיני

קדושה בכל דרך אפשרית*

דורון היקר,

אם היו כל הימים דיו וכל היערות קולמוסים לא היו מספיקים לכתוב את כל הכאב שאני חש בהירצתך, ואת כל ההערכה שהערכתך ביחד עם בני ביתך ילטו"א. הכרתך בשעה שלמדת בטכניון, באותה מסגרת הבונה את כל ההיי-טק, אותה החומריות של עמנו, מסגרת בה דרושים מאמצים כדי להכניס מימד של קדושה, אתה ואשתך תמי המלטו"א תרמתם מזמנכם וממיטב כוחותיכם להכניס קדושה בכל דרך אפשרית ובמסירות אין-קץ, וישבת אתי לערוך ספר השוואתי בין המוסר היהודי ובין אותו פסידו-מוסר הקרוי המוסר הנוצרי, שלרעיוני המורעלים והארסיים שהתפשטו בנופנו נפלת קורבן. ערב החתימה על הסכמי התועבה הנקראים 'הסכמי אוסלו' הזמנת אותי להשמיע קולי בישובך בעינב, ובחזרתנו ניצלנו יחדיו מ'לינץ' ובנס. מאוחר יותר נפצע יהודי בקרבתכם, החלתי לדאוג לכם. היום נפלת אתה קרבן. אלא שלגודל צערנו, קרבנך משתלב בתמונה כללית שלא רבים משכילים להקיפה ביושר ובתמים, בתבונה ובדעת, לרדת לעומק חומרתה ולעשות את המוטל עלינו לעשות ברגעים נוראים אלו.

יהודי הכואב את כאביו האישיים והצבוריים, בחר תמיד בזמן גלותנו לחפש נתמתו וחופן של אמונה ותקווה באותו ספר מיוחד, ספר תהלים. לכן ברצוני לקרא קודם כל פרק אחד מתוך ספר זה, פרק פג. 'שיר מזמור לאסף: אלוקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל: כי הנה אויביך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש: על עמך יערימו סוד ויתיעצו על צפוניך: אמרו לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד: כי נועצו לב יחדו עליך ברית יכרתו: אהלי אדום וישמעאלים מואב והגרים: גבל ועמון ועמלק פלשת עם ישבי צור: גם אשור נלוה עמם היו זרוע לבני לוט סלה: עשה להם כמדון כסיסרא כיבין בנחל קישון: נשמדו בעין דאר היו דמן לאדמה: שיתמו נדיבמו כערב וכזאב וכזבח וכצלמנע כל נסיכמו: אשר אמרו נירשה לנו את נאות אלוקים: אלוקי שיתמו כגלגל כקש לפני רוח: כאש תבער יער וכלהבה תלהט הרים: כן תרדפם

הדברים על דעתו של הכותב בלבד ולא על דעת הטכניון.

בסערך ובסופתך תבהלם: מלא פניהם קלון ויבקשו שמך ה': יבשו ויבהלו עדי עד ויחפרו ויאבדו: וידעו כי אתה שמך ידוד לבדך עליון על כל הארץ'.

אלפי שנים עברו מאז, ואותה מגמה, מצדם של אותם העמים חיה וקיימת לדאבוננו. את אותו צמאון להשמדה שאינו נרוזה כנראה לעולם, מתגלה היום כאז. 'אדום וישמעאלים מואב והגרים, גבל ועמון ועמלק פלשת (פלשתינאים?) עם ישבי צור (חיזבאלה?), גם אשור (עיראק) נלוה עמם', כל אותם הצוררים מתייצבים שוב כאוייבים ומתנקמים. אבל הכאב גדל בראותנו שדורנו אינו מצליח להבין שזוהי התמונה האמיתית.

דורון, בשמעי שכדורי חיה מהלכת על שתים, ושמפאת איזושהי טעות גניטית מתייצבת לפנינו בדמות אדם, פילסו את גרונוך שאלתי את עצמי מדוע? ולא הייתי יכול לראות בכך דבר אחר מביטוי לרצון להשתיק קול, להשתיק קולו של עם ישראל, וקול זה היה תמיד קולך.

אבל למען האמת לא כדורים פגעו בך, אלא החלטות ממשלות ישראל זה למעלה מעשור בשנים. חולשה רוחנית, חוסר אמונה בצדקת הדרך היהודית ואף הצינונית, וחוסר אמונה בכלל, הביאו לרפיון כללי, לחוסר רצון להיאבק אף על החיים עצמם. עם שאינו מוכן להיאבק על קיומו מפסיק להיות עם. כל הגבורים שעמדו ושעומדים בראש העם נעשו 'כאין' לא רק 'לפני ה', אלא גם לפני כל אויב. ואיזה אויב, בזוי ושפל, אפילו לא מצוייד בנשק בסיסי, לקיים מה שנאמר 'תנוך ה' ניגף לפני אויבך, בדרך אחד תצא אליו ובשבעה דרכים תנוס לפניו' (דברים כח-כה) וגם 'הגר אשר בקרבך יעלה עליך מעלה מעלה ואתה תרד מטה מטה' (שם כח-מג).

אוי, כמה מילים בלתי-נסבלות התווספו לרפיון זה ופגעו בך, דורון. מלמדים אותנו בשנים האחרונות שמילים 'הורגות', ובכן אמת הוא שמילים הורגות. המילים שהרגוך הן 'הסכמי אוסלו', 'הסכמי שלום' הרוויים שפיכות דם כפי שלא הייתה מאז קום המדינה – פרט לשעות מלחמה ממש – 'הסכמי השלום' ההורגים יום יום, שבוע שבוע, חודש חודש ל"ע. המילים שהרגוך הם 'חפים מפשע'. בשם ה'מנטרה' הנוצרית המטופשת הזו, המעוותת הזו, מונעים מצה"ל להגיב על רציחות, כאלו הצד שכנגד אינו מהווה חטיבה אחת הנושאת במלא האחריות הקולקטיבית, בין אם קוראים לו עם – ובאמת אינו כזה, ולמעמד זה הגיע רק מתוך טירוף דעת פתולוגי ומזוכיסטי של הציבוריות הישראלית החולנית, שהצליח להמציאו יש מאין על ידי דמגוגיה זולה

שהתעלמה מן ההיסטוריה ומן השכל הישר – ובין אם אינה אלא קבוצה טרוריסטית מאורגנת ומאוחדת על נשיה ועל טפיה. במלחמה אין חפים מפשע. כל המתאגד וכל המצטרף וכל התומך במאבק המזויין נושא במלא האחריות, בין אם הוא איש או אשה או ילד, ואינו יכול לטעון לחפות כלשהי¹. מהרגע שנשפכה טיפת דם, כל טיפת דם של הצד התוקף הותרה. די למוסר הנוצרי המזהם את אווירה של ישראל בזעקתו הצבועה 'חפים מפשע'!! במלחמה אין חפים מפשע!!

אבל לא היו אלה המילים הרוצחות היחידות שהידהדו באווירה של ארץ-ישראל. עוד יותר מההצהרות 'חפים מפשע', הייתה אותה קביעה אווילית ומזוייפת הקרויה 'פקוח נפש דוחה את הכל'. באמת פסידו-פקוח נפש אווילי זה דחה את הכל, הוא דחה אפילו את שפיכות דמם של מאות ואלפים, ועלול הוא לשפוך דמים רבים ולהזותו על גבי מזבח טחורי הזהב שנרכשו תמורת הסכמים עם 'פלישתים'. הוא פתח את ברזי הכסף והזהב ו'בזכותם' ברזי הדם. דור שלם טומטם לאור קביעה חסרת בסיס זו, הבאה מצד אנשים שמעולם לא סיכנו את חייהם למען עם ישראל.

בפרשתנו משה רבינו קורא לכל העם: 'העלו מסביב למשכן קורח דתן ואבירם'. גם היום עלינו לקרא לכל העם את אותה קריאה. בני קורח לא מתו, והם ממשיכים לקרא 'כולם קדושים', אבל הפעם לא רק לישראל הם קוראים קריאה זו, אלא לכל העולם כולו, בדיוק כיש"ו לפני אלפיים שנה, ואף יותר מזה: 'קדושת חיי הרוצח' הרושותה לקדושת חיי היהודי הקרבן!! שומו שמיים על זאת!! איני נא לאוזניים שכך שומעות ולעיניים שכך רואות! אנו קוראים לעם ישראל: די לנסיון אומלל זה לטשטש את ההבדל בין ישראל לעמים, בין קודש לחול, בין בני עמנו ובין בני עם אחר, וכל שכן אותו 'פסידו-עם' שאינו בוחל בשום פגיעה בחלשים דוקא, בנשים וטף דוקא, ועל זקן אינו מרחם, ואין לו אפילו את העוז המינימלי להתמודד חזיתית אתנו. בגב, בפינת הרחוב, בשלט רחוק, בשווקי קונים תמימים זקנים וחלשים, בניצול קטינים מסוממים וחולים לפוצץ חסרי-ישע (האם צריך לומר גם: 'חסרי יש"ע'?!), הוא תוקף, ומעולם אינו מעיז ללחום באומץ פנים אל פנים. הנה עוד אותה התנהגות עמלקית

1. מאלפת ומקוממת ביותר הייתה נוכחות אותם אנשי יס"ם שנשלחו על ידי שלטון פחדני אפילו בלוויה שלך דורון. כאלו מרחפת סכנה מצד הקרבנות. מחזה זה והתנהגות זו אינם ראויים אלא לדבר אחד: בוז כלפי שולחיהם, ועוד הבוז הגדול ביותר שניתן להעלות על הדעת.

של 'ויזנב בך כל הנחשלים אחרוך', דוקא 'הנחשלים' שבנו. את אותה הקריאה האומללה והנוראה לטשטש את ייחודיות ישראל, היא זו שפגעה בך דורון.

ולראש ממשלת ישראל אנו פונים מכאן ודורשים: די להצהרות הנוראיות מהסוג 'אני נושא באחריות' – כאלו נשיאת אחריות על ידי מאן דהו מחזירה לחיים את הקרבנות!! איפוק אינו כח, אלא חולשה נוראה, חולשה השופכת דם נקיים. הפסק-נא גם אתה עם אימרה נוצרית אומללה זו! ודי עוד יותר להצהרות מהסוג 'איפוק הוא כח!!' זה לא למדת מן הקריירה הצבאית המפוארה שלך. הצהרה כזו רק מעמיקה את רפיון הידיים, אף בנפשות בהן לא הצליח עדיין להתנחל. איפוק היא גבורה רק בין בני עם אחד, בין אישים פרטיים בתוך עמנו. איפוק כלפי רוצחים טרוריסטים ואוייבי מדינתך ועמך אינה גבורה, אלא פחדנות העטופה במילים הרוצות להיראות יפה, במקרה הגרוע יותר דאגה לאינטרסים פוליטיים ואולי אישיים על חשבון דמם של בני עמנו. דורון, אמור-נא להקב"ה שיתן לראש הממשלה לחזור בתשובה, ולהפסיק עם האמרה המטופשת הזו שאינה מתאימה ללוחם המהולל שהיה, שיתן לו כוחות לחזור לאיתנו ולטפל באותן חיות אדם באמצעיים ההולמים את אכזריותם ואת רשעותם.

ולנציג ממשלת ישראל הנוכח פה, הנני לומר, לך אמור לכל שותפיך בקואליציה, שכשיגיעו לבית-דין של מעלה לא יוכלו לרחוץ בנקיון כפיהם ולומר "ידינו-לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו". מעולם מדינה מתוקנת לא נתנה הוראות כה מטופשות, אכזריות ובלתי-מוסריות כאלו שאתם מנחיתים על המתנחלים. הנכם אוסרים עליהם להגן על עצמם, ויחד עם זה הנכם אוסרים על צה"ל לנקוט בכל הדרכים הדרושים להגנתם. בזה הנכם הורסים את יסוד העם כולו. אם עם מפקיר חלק מאזרחיו לסכנות, הוא הוציא אותם מן הכלל. אבל אז עליכם להסיק שהם עומדים ברשות עצמם ואינם עוד כפופים אליכם ולא לשום אדם, אלא לעצמם בלבד. אבל מסקנה זו הנכם מסרבים להסיק, ומפקירים את חייהם. דברי ההבל של ראש הממשלה לפיהם הם חיילי הקו הראשון, הינם בזיון לאינטלגנציית הצבור וגם רמיסת המוסר הבסיסי ביותר. היכן ראינו שחיילי הקו הראשון אינם רשאים לנקוט בכל פעולה בטחונית הדרושה להגנה על חייהם?! והיכן ראינו שחיילי קו ראשון מועמדים כמטרות לשם מטווחי יריות אויבינו שהם אויביהם?! היכן ראינו מדינה מתוקנת המבצעת את הפשע הגדול ביותר שבוצע בתולדות האנושות המכנה עצמה 'מתוקנת', ודורשת מחלק מאזרחיה לנוע בכל מקום במדינתם בקסדה ושכפ"ץ. הם

יוצאים לעבודתם ואינם יודעים אם יגיעו בחיים אליה, הם שבים מעבודתם ואינם יודעים אם לפני הגעתם הביתה לא יהיו ילדיהם יתומים ונשותיהם אלמנות. הספק הזה אוכל בהם רגע רגע, מה יהיה עם העתיד, מה יהיה עם הילדים, מה יהיה עם נשותיהם, מה יהיה עם עמם ומדינתם. יש במצב כזה כדי למוטט את האיש האיתן ביותר. אזרחים המסכימים למלא כריסם ולהתענג בשעה שאחיהם מסכנים את חייהם רגע רגע באופן זה ומבלי לצאת להגנתם, וחלק מהם המתירים במפורש את דמם, הינם אנשים אכזריים שאין בהם שום רגש יהודי, וספק גדול אם הם מזרע ישראל טהור.

שנו רבותינו במסכת יומא (כ:): 'תנו רבנן, אלמלא גלגל חמה, נשמע קול המונה של רומי, ואלמלא קול המונה של רומי, נשמע קול גלגל חמה. תנו רבנן, שלש קולות הולכין מסוף העולם ועד סופו, ואלו הן, קול גלגל חמה, וקול המונה של רומי, וקול נשמה בשעה שיוצאה מן הגוף. ויש אומרים, אף לידה, ויש אומרים, אף רידייא. ובעו רבנן רחמי אנשמה בשעה שיוצאה מן הגוף, ובטלזה'. באמת הקול שנשמע ביציאת נשמתך הרעיש עולמות, מסופם ועד סופם. אמות הסיפים נעו, והשתות כמעט נהרסו. יהי רצון שהקב"ה ירחם בזכות קול ברמה זה, על עמו, על נחלתו, ובתוכם ובראשם על משפחתך. רחל מבכה על בניה ומאנה להינחם עליך דורון, כי אינך. נשמתך הצרורה בצרור החיים זועקת, אנא ה' כפר-נא ורחם-נא על עמך.

ברוך ליאור

הצדיקים הטהורים... מוסיפים צדק

דורון, אני לא מאמין. דורון, תקום תגיד שזו טעות, שזה לא נכון, שזה לא יכול להיות. דורון, לא נפרדתי ממך ביום שני בבוקר, נפרדנו ביום ראשון לקראת חצות, אחרי אסיפת חברים.

לא היה דבר שלא נגעת בו: שיעורי תורה, חיזוק רוח התורה והאמונה, זה שייך לדורון. הדשא מצהיב וצריך לדאוג לפני הישוב, זה שייך לדורון. יש בעיה במזגנים, במערכת החשמל, מי לנו מהנדס אם לא דורון? צריך מישוהו בכיתת כוננות ולהתנדב לימי מילואים בשביל להיות טוב יותר, מוכן יותר? וסתם צריך להשקיע בעסקי ציבור פשוט לתת, כי כשאוהבים נותנים, יש מישוהו שאפשר לאהוב אותו יותר מדורון? יש מישוהו שאהב אחרים יותר מדורון? כל כך הרבה למדנו ממך דורון, מורי ורבי ואהוב נפשי.

מי יאיר את עינינו עכשיו כשניתקל בקטע קשה ברב קוק? דורון – יתומים אנתנו! כל מה שנגעת בו היה קודש. עסקת בחולין והפכת אותו לקודש. עסקת בקודש, זה נהיה קודש קודשים.

דורון, אני זוכר בשיעור של שבת איך היית מסביר לנו את דברי הרב זצ"ל, איך הנשמה שואפת להתחבר לקודש, איך הנשמה מתייסרת בחומר, איך הגוף כובל אותה כי היא רוצה להיות כולה דבוקה בכסא הכבוד. תגיד, אתה ידעת? הכנת אותנו למשהו? תגיד, טוב לך עכשיו אצל הקב"ה?

דורון, תלמד עלינו זכות, עשית את זה כל כך טוב למטה. אתה בודאי יודע לעשות את זה מצויין אצל רבוננו של עולם. תגיד לו שקשה לנו, תגיד לו מה שאמרנו וחזרנו ואמרנו בשעות קשות: "בשביעית מלחמות, ובמוצאי שביעית בן-דוד בא". תגיד לו שיביא לנו משיח, שאנחנו לא יכולים, שאנחנו נפגשים רק בהלוויות. דורון, עוד מעט בן-דוד בא, עוד מעט אתה חוזר אלינו ומסביר לנו שרק יצאת ללמוד קצת אצל הקב"ה דברים שהתקשינו בהם. דורון, תחזור, תביא לנו את התירוצים לקושיות.

ברוך ליאור

דורון, אנחנו קיבלנו פה מתנה נפלאה, היית אתנו קרוב לעשר שנים. אבל אנחנו מפונקים, התרגלנו אליך – צדיק שלנו. שכחנו שהיית מתנה מהקב"ה, חשבנו שזה פשוט שאתה אתנו, והנה לימדת אותנו עוד שיעור, פקדון צריך להחזיר, ואנחנו נצטרך ללמוד להמשיך בלעדיך. אנחנו נעשה זאת דורון, אנחנו נהיה לצד תמי, ליאור, עודד, חירות ואוהד. לא במקומך, זאת לא נוכל, אבל אתם בכל שנוכל. אנחנו נמשיך לבנות, לגדול, ללמוד תורה וללמודה, לעשות חסד, לחייך תמיד, לאהוב אחד את השני כמו שאהבת את כולם, לאהוב את הארץ הזאת, את העם הזה, את תורתנו הקדושה.

מלים אחדות גם לקברניטים שלנו: גם אתם התרגלתם לטוב, תשעה חודשים של ניסים וניסי ניסים, על הכבישים, ירי על הישוב, מטעני צד, והקב"ה שומר עלינו ועל ילדינו. ואנחנו מתכנסים לתפילות הודיה, תודה ה', תודה. והנה אתמול נגמרו הניסים, קברניטים! כולם: ראש הממשלה, שר החוץ, שר הבטחון – כולם. אנחנו לא רוצים ניסים. אנחנו חושבים שמגיע לאבא לארבעה ילדים להגיע הביתה אחרי יום עבודה מפרך. אנחנו יודעים שזה גם לא מסובך כל כך. איך אמר אתמול המח"ט: "אנחנו יודעים מה צריך לעשות, ואנחנו יודעים איזה אישורים לבקש, מעבר לכך, אישורים, זה לא בידיים שלנו". די כבר! תורידו את הכבלים! זה"ל רוצה לנצח, העם רוצה לנצח, חייבים לנצח! אנחנו נשבעים, לא ניתן לכם מנוח, נזעזע אתכם בכל אשר נוכל, נוציא אתכם מן הקפאון שקפאתם בו. לא כי צמאי נקם אנחנו, לא כי מחרחרי מלחמה אנחנו, פשוט כי תאבי חיים אנחנו. ומי שחושב שנמשיך ללכת מהלוויה הלוויה ולהריע הידד לממשלת האיפוק – טעות בידו. לנו נגמר האיפוק, אנחנו קוברים אותו יום יום.

ומשפט פרידה אחרון ממך דורון: דברתי עכשיו על נצחון, ונצחון בא מלשון נצח. אתה מתחבר עכשיו לנצח, דורון, ולנו אין מילים להפרד ממך אלא בדברי הרב זצ"ל: "הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרישעה, אלא מוסיפים צדק. אינם קובלים על הכפירה, אלא מוסיפים אמונה. אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חכמה". כזה היית, צדיק טהור שלנו.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

בנצי ליברמן

דורון לעולם

"דורון דורון, אתה דורון הדמים שלנו לארץ האהובה שלעולם לא ניטוש. היית דורון בחייך ואנו נדאג שגם מותך יהיה דורון. בחייך, היית דורון לשומרון, דורון לעינב ודורון למשפחתך. אנו מבטיחים לך שמותך יהיה דורון לחיים אחרים. אנו מבטיחים לך לבנות ולנטוע, לסקל את אבני השומרון ולטעת כרמים ומטעים.

להוסיף חיים במקום בו נגדעו חייך, להרחיב ישובים מול המבקשים לכולתינו. אנו מבטיחים לך דורון, להיאבק ביתר שאת וביתר עוז, לשים קץ לשפך דם הנקיים.

אדוני ראש הממשלה, שמענו אותך אתמול אומר שלא תכנע ללחץ של המתנחלים ולא תצא למלחמה בערפאת. אריאל שרון, אני רוצה לשאול אותך: איך קוראים למצב הנוכחי שבו יום אחר יום אנו שבים ונפגשים בבית העלמין? יום יום קוברים עוד חבר שבסך הכל ביקש להגיע הביתה בשלום. זו לא מלחמה? זו מלחמה שבה אתה הפכת את האזרחים ללוחמים ואת החיילים שלנו למוגבלים.

דני יהודה ודורון זיסרמן הם קורבנות מלחמה, שאתה, ראש הממשלה, באטימות מדאיגה, מסרב להכיר בה. שאתה שרון, בהססנות ושיתוק מפחד להיכנס אליה. שאתה שרון, בקוצר ראות, ממאן להסתער עליה כמו פעם. להסתער ולנצח.

אריאל שרון, אנו חפצי שלום לא פחות ממך. אנו צרכני שלום. אנחנו נוסעים ברכב לא ממוגן ירי ואין לנו מאבטחים מלפנים ומאחור. אנחנו, בניגוד לך, לא טועים ולא מטעים. אנחנו כל השנים הזהרנו שערפאת היה ונשאר רב-מרצחים שאסור לתת בו אמון. והיום אתה נותן בו עוד אמון ונותן למחבל הזה עוד הזדמנות.

על כל אמון ועל כל הזדמנות אנחנו משלמים בדמנו. דני יהודה לא הגיע אתמול הביתה כי האמנת לערפאת. דורון זיסרמן מגיע עכשיו לבית העולמים, כי אתה קנית את השקרים של המחבל ערפאת.

בדרך מהישוב עינב, שם קבע דורון את בית חייו לכאן, התחנה האחרונה בחייו של דורון, עצרנו ליד האנדרטה בצומת בית ליד. האנדרטה לזכרם של החיילים

בנצי ליברמן

והאזרחים שמצאו מותם בפיגוע התאבדות, שבוצע בחסותו של ערפאת. בצומת בית ליד חיים בחיים נוגעים, יום יום. רבים מתושבי השומרון עוברים בצומת זה בדרך ללימודים ולעבודה. יהודי נתניה ויהודי חומש, יהודי חדרה ויהודי עינב חוברים בזה הצומת, וכולם נחוישים למשיך ולחיות, לבנות ולנטוע. לחיות ולא להיכנע לערפאת. לחיות ולהילחם במתבלים. לא להאמין להם, לא להיכנע להם, לא להתרפס בפניהם. לשמור על הכבוד הלאומי.

בצומת בית ליד דמים בדמים נגעו. דמו של דורון בדם החיילים כולם קורבנות שקר אוסלו.

אתה אומר שישראל תעשה הכל כדי להגן על אזרחיה. אנחנו אומרים לך שאתה טועה ומטעה. אינך עושה הכל. אתה כובל את ידי צה"ל שלנו, אתה נופל במלכודת של ערפאת ואתה קונה הפסקת אש מדומה ומדממת. אתה אומר לנו שאתה רואה את התמונה הכוללת. אני רוצה לומר לך משהו על תמונה. גלעד זר, צחי שלף, דני יהודה, דורון זיסרמן, הפכו לתמונה דוממת.

מאז שהתחלת אתה להסתכל על התמונה הכוללת. התמונה שלנו מדממת. תסתכל טוב טוב בתמונה הכוללת ותראה שהאדום והשחור שבתמונה הוא דם הקורבנות, והשחור שחור האבלים.

אומרים שישראל לא תגיב כי בשבוע הבא ראש הממשלה נוסע לארצות הברית. אני קורא לך מכאן אל תיסע. אנחנו לא מוכנים שתקנה בדם אזרחיך את הנסיעה הזו לוושינגטון. תשאר איתנו בארץ. תן לצה"ל פקודה לנצח. תן לצה"ל את הרשות להסתער על הרשות הפלשתינית ולמוטט את ארגון המתבלים הכי גדול בעולם. אנחנו חוקים ונחוישים להאחו באדמת השומרון והשרון, חבל עזה והנגב. אנחנו גם נחוישים לא ללכת כצאן לטבח. לא נרפה ולא נשתוק עד שתתן לצבא ההגנה לישראל להגן על אזרחיו, ולא על הפסקת האש השקרית. אנחנו בעזרת השם ננצח.

מי יודע אם לא לעת כזאת הגעת למלכות. ובמידה ולא תעשה את המוטל עליך, רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר, ואתה וממשלתך תאבדו.

הרב אליעזר ולדמן

דורון, שותף למאבק על א"י ביש"ע, על חיי תורה, אמונה וקדושה

דורון הזה, מתנה יקרה זו, הקב"ה אחרי שזיכה את המשפחה, את ההורים, הרעיה, הילדים – ציווה לקחת אליו.

"דודי ירד לגנו ללקוט שושנים". כמה שושנים ליקט הקב"ה בתקופה האחרונה, שושנים פורחות, וכל זאת כדי להביא חיים בארץ החיים, לעם החי בארץ החיים.

אנחנו קוראים השבוע את דברי משה רבנו לבני גד ולבני ראובן, את דברי התוכחה שאמר משה: "האחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה"? גישה זו, אמונה זו, אחריות זאת, המוסריות הזו שביטא בפסוק זה משה רבנו – אחריות זו לקחו ולוקחים על עצמם רבבות רבבות מבני ישראל ואחד המיוחדים שבהם – דורון שניאור זה. דורון, שחש את הצורך להיות שותף למאבק על א"י ביש"ע, מאבק על חיי תורה, חיי אמונה, חיי קדושה, דורון שבחר להיות שותף מלא במאבק זה ולכן בא ליישוב עינב, להיות שותף ביישובה של ארץ ישראל. "והורשתם את הארץ וישבתם בה" – זו היתה מהות נשמתו, על כל הטוב שבו הרי על הטוב הזה שאמר הקב"ה בראשית הבריאה: "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד" – אומרים רבותינו ז"ל: טוב מאד – זה ייסורים. יש דברים שנקנים רק בייסורים. גם כלב בן יפונה אמר זאת: "טובה הארץ מאד מאד".

אבל אנחנו עברנו מספיק ייסורים. אנחנו פונים לקב"ה: תראה את הטוב הזה, תראה את הנשמות הטובות האלה, נשמות רבות שמרחפות עכשיו באווירה של ארץ ישראל, חיים פורחים שהסתלקו ועלו למעלה.

הקב"ה נדרש ע"י התחנונים שלנו, ע"י המעשים שלנו להביא את הטוב הזה עלינו, את הטוב של א"י, את הטוב של התורה, של תורה ואמונה.

"כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו".

וכמה היו דבוקים דורון וחבריו באמונה זו, ובתורה זו.

נקרא את דברי דוד המלך כתפילה, כבקשה, כדרישה מותר לנו לאמר זאת. רבנו של עולם, עבור עמי – "לא אמות כי אחיה ואספר מעשי י-ה".

אנחנו רוצים לספר מעשי י-ה. כל אלה, דורון ואחרים, כמה רצו לספר וכמה הצליחו לספר את מעשי ה' בחייהם, בדבריהם, בתפילותיהם, בתורתם ובאמונתם.

ובכן, אנחנו מבקשים: "לא אמות". "ובלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים".

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

הרב יקותיאל דרורי

הסתלקותו של צדיק

חז"ל אומרים שסילוקם של צדיקים הינו משהו מעין סילוקו של בית-המקדש. מה גם, שאנו עומדים בימים של אבלות על בית המקדש.

הצדיק, שהוא טוב לכולם, עוזר לכולם, מתפלל על כולם, כשהוא אינו – הוא חסר לכולם, הכל מרגישים את חסרונו.

כך גם חסרונו של בית המקדש. הילקוט אומר שאנו אבלים ואוננים על בית המקדש. וצריך להבין דהרי כל אחד יודע שאונן הוא במצב שהמת מוטל לפניו. אָבֵל – הוא אחרי קבורת המת.

וא"כ הייתכן שהנביא אומר שאנו בוכים על חורבן ביהמ"ק באותו זמן גם אוננים וגם אבלים? וההסבר הוא: מי שהיה קרוב לביהמ"ק וראה וחי את ביהמ"ק הרי החסרון אצלו כל כך גדול כל הזמן – שהוא אינו בבחינת אבל בלבד, אלא הוא עדיין אונן, כאילו כעת הרגע נחרב בית המקדש.

הנה היות ואנו כל כך מרגישים את חסרונו, אנו לא רק אבלים עליך דורון אלא אנו עדיין אוננים. היו לך דורון הרבה תלמידים, אבל הרבה יותר תלמידים קבלת לאתר שעלית על קידוש השם. אני אחד מהתלמידים שלך.

כל כך הרבה שמענו, כל כך למדנו ממך, וכל כך הרבה קבלנו על עצמינו עכשיו להמשיך ללמוד ממך ועודנו מספרים שיש מה ללמוד וחייבים ללמוד.

כל הזמן, אנחנו שומעים עליך דברים חדשים, וחשים אנו שכמה שהכרנו אותך הרי יותר לא הכרנו. הרי דורון אתה בבחינת: הנה עכשיו זה קרה, עכשיו מודיעים לנו וקשה להאמין כי אתה חסר לכולם.

נגזרה גזרה על המת שישתכח מהלב, אך לא במצב כזה, כשהמת הוא חי לכולם, הוא היה הטוב לכולם, וכל אחד לא יכול בלעדיו.

כמו שכבר הזכירו כאן, כמו שזה ידוע לכל אחד ואחד – דורון נתן הרגשה לכל אחד שהוא בעצם רק בשבילו, הקרוב לו ביותר. זה כאילו רק עכשיו קרה.

באנו להקמת מצבה, הקמת מצבה נזכרת בתורה, כשיעקב העמיד מצבה לרחל. כתוב בתורה: "עד היום הזה". מה הכוונה עד היום הזה? האם המטרה להעמיד מצבה עד היום הזה? הרי כל דבר שכתוב בתורה לא סתם נאמר. התורה מגלה לנו שהקמת המצבה אינה כדי לגלות לנו את מקום הקבר, מצבה היא עד היום הזה – תמיד. כל מי שבא רואה את הכתוב על המצבה ומברר במי מדובר, מי טמון כאן. ואז הוא רואה שיש מה ללמוד, דיש ממני ללמוד. וזו הכוונה עד היום הזה ולנצח, לתמיד, יש ללמוד וללמוד. גם דורון, כמה שהיה ענו, כמה שהסתיר את עצמו אנחנו מגלים כל הזמן דברים חדשים שלא שמענו עליהם. אני רוצה לסיים בדבר אחד, ובאמת לא שייך לסיים אלא להמשיך לדבר עליך ללא הפסקה, כי מעשיך היו ללא הפסקה. אבל הזמן אינו מאפשר.

חז"ל הקדושים ממשילים את האדם בעולם הזה כמו השועל החכם בחיות, שהסתובב סביב הכרם וחשק בענבים. השועל גילה פתח צר, שאי אפשר היה לו לעבור דרכו, מה עשה? צם שלושה ימים עד שהצליח לחדור לכרם. אכל ואכל, עד ששבע ונהנה. יום אחד, חשש השועל כי בעל הכרם ישוב ויתפוס אותו – החליט לצאת ולברוח. השועל ניסה אך לא הצליח, הפתח היה שוב צר מדי. חייב היה השועל לצום שלושה ימים והנה הצליח לצאת.

עמד השועל נכלם ואמר: מה עשיתי? רעב נכנסתי ורעב יצאתי. אמרו לו וכי מה יכולת לעשות? לפחות כשהיית בכרם – נהנית. ענה השועל: אני החכם, למה לא חשבת? כשנכנסתי היה עלי לזרוק את הענבים דרך הפתח הצר ולצאת ולקחת עמי את הענבים והיה לי ולילדי לזמן רב. כעת מה נשאר לי?

כך גם האדם. האדם בא לעולם לא בשביל מטרת העולם הזה. המטרה היא אחר כך. האדם החכם – זה דורון. כפי ששמענו, כל הזמן, מכל מי שהכיר אותו – שדורון "זרק ענבים בעד הפתח". דורון לא דאג לעצמו כלל. בקושי ישן, כל זמנו היה מוקדש למעשים טובים, כאילו היתה לו הרגשה שאין לו הרבה זמן להיות בתוך הכרם, ועליו להאציל מעצמו על אחרים, והוא זכה.

דורון יצא בחכמה מהעולם, בעשירות מופלגת. לנו זאת לא נחמה, אבל זה טוב בשבילו, לא בשבילנו. עם ישראל שאבלים על חורבן ביהמ"ק – ומיתתם של צדיקים היא כמו חורבן ביהמ"ק.

– יתן ה' ותקבל תפילתנו, ויבנה ביהמ"ק ותהיה תחיית המתים – וזו תהיה נחמתנו.

הרב יוסף בא-גד

משכמו ומעלה

לזכרו של בוגרנו הקדוש דורון זיסרמן הי"ד

מוכב בפרקי דר' אליעזר:

שאל ר' דוסתאי את ר"א הגדול, רבי העמידנו על פסוק זה "עולת תמיד העשויה בהר סיני" אמר לו, מעולם לא שאלני אדם דבר זה אלא עקיבא תלמידי שאכל את העשבים והשרשים עדיין בידו, דהיינו קיבל את הדברים רק בשטחיותם.

שמע ר' עקיבא ואמר, רבי כבר אכלתי את השרשים, דהיינו הכשיר עצמו לקדש שם שמיים, עד שנאמר: "אשריך ר' עקיבא שיצאה נשמתך באחד".

ר' עקיבא הוא שדרש "ובכל נפשך" אפילו נוטל את נשמתך" שהיא מיתה על קדוש השם בבחינת:

"עולת-תמיד" – אלו מעשיהם של הצדיקים שהטובה אינה פוסקת מהם.

"העשויה בהר סיני" – על הר זה שממנו ירדה שנאה לעם ישראל מאומות-העולם. דרש ר' עקיבא "עולת תמיד" קרבה ושוב לא פסקה (תגיגה ו'): קרבנות הצדיקים לא נפסקת והם נטבחים על קדה"ש.

אחד הצדיקים שעלה בסערה השמימה על קדה"ש הוא בוגר ישיבתנו האחד והמיוחד דורון זיסרמן הי"ד.

אכן כזה היה דורון, מאז כניסתו לישיבתנו התבלט כתלמיד מיוחד משכמו ומעלה במצוינות בלימודים ובמידותיו התחנך בישיבה להיות בן-תורה אמיתי בעל מדות תרומיות של ענווה, צניעות, חוסר התבלטות אך עקביות.

יהי זכרו ברוך

הכותב בדמע

הרב יוסף בא-גד

אתה איתנו

דורון אחי ורעי, כשזאב ביקש שאספיד הרגשתי שאיני רוצה, קשה לי. קשה להתעורר מחלום הבלהות למציאות ולהכיר בכך שאתה שנה שלימה איננו. נוח להשאר ולחשוב שזה בסך הכל חלום רע ואתה נעלמת לזמן מה ומיד תשוב. אני לא פעם חושב שאתה פתאום תופיע כהרגלך עם החיוך הכה מתוק וחיוני שלך, מלא שובבות ותמימות. תספר בדיחה, תציע עזרה תשלוף מהכיס איזה כלי עבודה ותמשיך הלאה.

אני מוצא את עצמי מצלצל לא פעם לפלא-פון רק על מנת לשמוע את קולך.

דורון, להספיד אותך זה להתעורר למציאות שאתה לא איתנו. קשה לי, קשה לי מאד.

אני רוצה לספר לך דורון עד כמה בכל זאת אתה איתנו פה.

במשך השנה חיפשתי איך ובמה אני יכול להשאיר אותך אצלי. לא להיכנע למציאות המרה.

חז"ל אומרים כשאחד מן החבורה מסתלק תדאג כל החבורה. לעניות דעתי הפשט הוא שכל החבורה תדאג לקחת וללמוד משהו מאותו אחד שנסתלק על מנת שהסתלקותו לא תהא מוחלטת.

דורון ניסיתי השנה במיקצת להיות טוב יותר אנושי יותר ללמוד מאותם הדברים היפים והטהורים שראיתי בכך, מאז אנו מכירים החל משיבת מרכז-הרב דרך ישיבת אור-עציון ובמשך כל התקופה בה היינו יחד בצבא ובמילואים.

דורון החלל שהשארתי עצום. אני תפילה שהקב"ה ימלא את החסרון ויתן לנו הכח להמשיך הלאה ללמוד מכל מה שהשארתי ובכך תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

דורון שניאור היקר, בן זקונים, פאר המשפחה,
 ישר דרך, טוב לב, מופלג בתורה ובמדעים, צנוע וענו,
 חסד ואמת נפגשו, צדק ושלוש נשקו.

דורון, פתיל חייך קופד ביום הולדתך ע"י מרצחים אויבים,
 בעזרת ממשלת ישראל שהפקירה את דמך ודמם של אחיך
 שנפלו קורבן לפשע הפקרתם.
 איה הבטחון שהבטחתם? שוא דיבר פיכם ושקר היה בנפשכם!
 חרפה היינו לשכנינו, לעג וקלס לסביבותינו.

דורון, דמך ודם אחיך הנופלים זועק לשמיים לנקמה ולמיגור הרצח,
 ככתוב בתורת משה איש האלוקים: "הרנינו גויים עמו כי דם עבדיו יקום
 ונקם ישיב לצרינו", ולשונאיו מבית – "זכיפר אדמתו עמו".

דורון בני, בני דורון, בני: מי יתן מותי אני תחתך בני,
 הריני כפרת משכבך דורון בני.
 עם ישראל יחיה לעולמים, כי נצח ישראל לא ישקר!!!

דורון היקר, לך בשלוש ותנוח בשלווה ובשלוש על משכבך,
 תהא מליץ טוב בעד אשתך היקרה והנאמנה,
 בעד ילדיך הקטנים והטהורים, בעד משפחתך שכל-כך אהבת
 ובעד כלל ישראל.

תהא נשמתך הקדושה צרורה בצרור החיים. **אמן.**

זאב, אבא
 בלוויה.

להמשיך את דרכך ככל שנוכל

בעקדת יצחק נאמר ש"האלקים ניסה את אברהם". דורוני, ברור לנו שלך טוב עכשיו, קרוב לריבוננו של עולם, כשאתה יושב בחברת הצדיקים.

אותנו מנסה הקב"ה. נסיון קשה, אכזרי, כמעט בלתי אפשרי, לקבל את הגזירה ולהשלים עם או בדנג.

קשה לנו כל-כך להפנים... מה שאמרנו רק לפני חודש בהלוויה ברוך דיין אמת, כשמדובר בקבלת עובדת מותך.

היית לנו מורה דרך בחייך בשל אישיותך הקורנת והטהורה, באמונה השלמה בה האמנת בקב"ה והבטחון המלא שלך בו שהיתוו את דרכך. היית לנו דוגמא ומופת במעשיך שהיה בהם אך טוב וחסד.

אין לנו ספק שלו אתה היית עומד כאן במקומנו היית מקבל באהבה ובלב שלם את מעשי ה'.

לפיכך, כדי שלא תהא מצטער שם למעלה וכדי לא להפריע לך בעשייה הקדושה ללמד זכות על עם ישראל – אנחנו מבטיחים לך שנעשה כל שביכולתנו להשלים עם הגזירה, להתחזק באמונה, להמשיך ככל שנוכל את דרכך, ובמיוחד לעמוד תמיד לצד תמי והילדים.

נתפלל שה' יחזק את ידינו ויתן לנו את הכוחות והיכולת לעמוד בנסיון, לקבל באמת: "ה' נתן, ה' לקח יהי שם ה' מבורך" – למען זכרך.

רונית, אחות

דברים ליום השלושים

אחי הקטן שהיית גדול ממני בכל

דורון, אחי האהוב, אחי הצעיר, הטוב, הישר, המצטיין, העניו, מורי ורבי, אחי הקטן שהיית גדול ממני בכל.

עשיר היית דורון. לא בכסף. מעולם לא עסקת בצבירת ממון. עשיר היית בתורה, בחוכמה, בתבונה, עשיר במעשים. שמח בחלקך היית ושיתפת בו את האחרים.

גיבור היית דורון, לא בכוח זרועך אלא בתעצומות הנפש שבך. בכוח הרצון, בהתנדבות לכל משימה, בדבקות במטרה, בדרך הישר בה בחרת ובה הלכת.

בטוח היית דורון, ביטחון שלם בה' יתברך, בכל "מאן דעביד רחמנא – לטב עביד".

יהיה בסדר תמיד אמרת – יהיה בסדר בעזרת ה', הכל לטובה. ואף על פי כן, ודווקא משום כך – נרתמת לשאת בעול.

עול כבד נשאת על כתפייך אחי – ואנחנו לא ידענו. אבן היתה על ליבך ואנחנו לא חשנו. כי בגבורה, בביטחון ובשמחה הצלחת להסתיר זאת מאתנו, עם חיוך קטן מלא רוח וטוב לב שהיה תדיר על שפתייך.

בעול הצער והמכאובים על עת צרה לישראל, בעול סבלות הפרט והכלל של "ימי עקבתא דמשיחא" אלו, גדשת את ליבך, עד שזעקת חרש שמשיח צריך לבוא, שכך לא ניתן להמשיך.

את עול המעשה נשאת על כתפייך כאילו חשבת שעלייך המלאכה לגמור, ובכל כוחך ותעצומות נפשך רצית רק להוסיף טוב לעולם: עוד מצווה ועוד לימוד תורה, ועוד גמילות חסד, ועוד זיכוי הרבים, ועוד צדקה, ועוד אמונה וביטחון בה', ועוד אהבת ישראל ולימוד זכות על כל אדם.

ועוד טוב, ועוד טוב ועוד ועוד... כדי שישפיע בעולמות עליונים, ויעורר רחמים וחסד, על עם עני ואביון הנתון בצרה ובשביה, ותתבטל הגזירה מהארץ ומהעם, שכה אהבת בלבבך ובמאודך.

ואז הבנת שאף בזה אין די וחשת שעליך לקיים מצוות אהבת עם ישראל והארץ גם
בנפשך. ולא מחית, ולא נשאת רגליך לברוח. רק מיהרת להשלים את התחייבויותיך
כלפי הציבור ולהשאיר אחריך צוואה רוחנית, ובזה הסתפקת.

ולנו – לא גילית. ואותנו לא הכנת. רק נפרדת בשמחה, בגבורה ובביטחון ובקשת
לא לדאוג.

אינני יכול להיפרד ממך דורון, ואינני יכול להספיד אותך דורון, ואינני יכול
להתמודד עם אובדןך, ואינני יכול להתנהג כמוך ולהסתיר את כאבי מעיני אחרים,
ואינני יכול להשלים את החלל שהותרת.

אינני יכול לשאול אותך שאלות ואינני יכול לבקש ממך בקשות.

אני יכול רק לבכות וקצת לשמוע וקצת לספר, ולרצות להכיר אותך עוד יותר,
ולראות את דמותך מול עיני, ולתמוה איך על שפתיך עוד מונח אותו חיוך קטן,
ושוב לבכות...

אנחנו עומדים ליד מצבת האבן שהקמנו לכבודך ואני חושב על המצבה שהקמת
לעצמך בחייך, ואני מבטיח לך שנעשה כמיטב יכולתנו לשמר אותה ולקיים אותה
בתמי, בילדיך ובנו – עד שובך אלינו.

ונאמין ונצפה ששופט כל הארץ יעשה משפט, ודרך רשעים תאבד, ונקם ישיב
לצרי, וצדיקים יירשו ארץ, ותתקיים אמונתו לישני עפר.

דורון, אחי האהוב, אהוב נפשי – אשריך שבשם טוב נפטרת מן העולם.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים. אמן!

אברהם, אח

דברים ליום השלושים

בליבנו אתה חי לעולם.

דורון, בעלי היקר, במשך השנה הזו אמרו עליך כל כך הרבה דברים נפלאים ולי אין מלים. אינני מסוגלת לתאר אותך, להיפרד ממך או להספיד אותך. כל זה לא יחזיר אותך.

היית כל כך הרבה בשביל כל כך הרבה אנשים אך בשבילנו היית העולם שלנו, אויר לנשימה בשבילנו, ואין צורך לספר לנו כמה היית טוב ונפלא. אנו עדיין איננו יודעים כיצד לחיות בלעדיך. לא קולטים שזה סופי ושכך נצטרך לחיות כל החיים.

אנחנו רוצים שאבא יחזור הביתה וילדים יצעקו: "אבא בא!" ויקפצו עליך. אנו רוצים שבתות איתך, להתרפק עליך ולחוש שלוה.

דבר אחד אנו יודעים לאור כל הדברים היפים שנאמרו. אנו לא לבד בצערנו. יחד איתנו יש כל כך הרבה אנשים כואבים ועצובים, שגם להם קשה בלעדיך ויש להם זכרונות נפלאים ממך. אנשים שלא רק משתתפים בצערנו אלא באמת חווים צער בעצמם יחד איתנו.

כל המלים וכל האנשים תופסים נפח עצום שמראה איזו אישיות נפלאה היית. כל האהבה המורעפת עלינו בזכותך – עוזרת לנו לשרוד.

הדבר הנורא ברצח שלך, שבמקום שהוא יכה הדים חזקים וישנה הכל – נבלע כנתון סטטיסטי בתוך כל כך הרבה הרוגים.

אני לא יכולה שלא לבקש מריבוננו של עולם: אתה שמעת את כל הדברים הנפלאים שנאמרו על אדם זה שאת נשמתו לקחת ואתה יודע יותר מכולם את ערכו האמיתי. ברור לנו שיש סיבה לכך שלקחת מהעולם הזה אדם שנתן כל כך הרבה, מאלו שמטים את העולם לכף זכות. אנו יודעים שאלו הם חבלי משיח, שכך כתוב, שהכל יהיה מבולבל והפוך. אני לא יכולה שלא לאמר, אם בנוסף לכל האחרים, גם אותו לקחת – בבקשה שזה יהיה מספיק.

אנחנו כאן, בעולם הזה מנסים להתמודד ככל יכולתנו, בוחנים את דרכנו בכל רגע ורגע, בין אם אנו דתיים או חילונים, מתנחלים או חרדים.

החיילים נלחמים בגבורה. כולם עוטפים באהבה את נפגעי הטרור, כל אחד בדרכו שותף למאבק.

אנא ריכזנו של עולם, האר נא את עינינו שנדע להתנהג נכון. אנו מבקשים ממך את מידת הרחמים.

אנא אפשר לכולנו להתמודד עם המצב בלי למות. אנו מבקשים ממך ולא משום יצור אנוש את המשמעות האמיתית למותו של דורון אהובנו.

דורון אהובי,

מאד אהבתי לדמיין אותנו מזדקנים ביחד, כמו סבא וסבתא שלי ז"ל ולא זכיתי. זכיתי רק ל-14 שנות חיים נפלאות איתך. זכיתי ללדת ארבעה ילדים נפלאים, שכל כך הרבה ממך נמצא בהם.

אתה בוודאי רואה מלמעלה כמה הם מלאי חיים ושמחה, כמו שאתה היית.

לא הצלחתי להציל אותך. הדבר היחיד שאני יכולה כעת לעשות למענך זה לגדל את הילדים שלנו הכי טוב שאפשר ולקוות לתחיית המתים ולהיות איתך שוב.

בליבנו אתה חי לעולם.

תמי הרעייה, ביום השנה

עוד לא יבש מקור הדמעות

דור שני לשכול

דורון שניאור בננו היקר השם יקום דמך, בימים שחורים של שכול אבל ויתמות, של דם ורצח יהודים במדינת ישראל, שנוסדה להיות מקלט לעם היהודי, ובכל זאת מאות יהודים נרצחים כאן ואין עוצר.

הורי זכרונם לברכה שכלו במלחמת השחרור את בנם היקר אברהם יוסף הי"ד אחי, דודך שלא הכרת. מלחמת השחרור הפיחה תקווה להגשמת חלום של דורות לריבונות עם ישראל בארץ ישראל.

אבל קטני אמונה בצדקת הרעיון והשליחות לגאולת ישראל ואהבת המולדת עלולים ויכולים לגרום וגם גורמים לכך, שפלא תקומת ישראל ירד חלילה לטמיון.

דורון, לא אל מול פני אויב, לא במלחמה נפלת, חזרת בשלום משנות שרותך הצבאי בלבנון, ממלחמת שלום הגליל, מעשרות הפעמים בשרות מילואים מבצעיים, אליהם יצאת באמונה, ברצון בתדווה למלא חובך לעם ולמולדת.

דורון, חייך הקדושים נגדעו ביום הולדתך על ידי מוגי לב ארורים חיות פרא שפלים, שירו בכ מהמארב ברובים שקבלו ממושעי פנטזית השלום המדומה הנקרא אוסלו לדראון עולם.

שלושים ושמונה שנותיך היו שנים של לימודים, של תורה, עבודה, מדע, צדקה וחסד, הקמת משפחה לתפארת, אתה קידשת את השם בכל מקום בו היית, בנועם, באהבה, בענווה ובמסירות.

דורון, אתה חילקת מחמתך ותבונתך הגאונית לרבים רבים, בעצה בתושיה במאור פנים, בכך החזרת בלב טוב ובשמחה את מתת הא-ל אשר חנן אותך האלקים, לכל מי שהיה בקרבך יום ולילה, בכל עת. תמיד עמדת לרשות כולם, רצית להספיק עוד ועוד כמה שיותר, כמי שממהר להחזיר חוב, לפני שאתה עצמך, תשיב את נשמתך הטהורה לבורא.

כל שנות חיך היקרים היו כל כך מלאים ואיכותיים. אילו לא היו קצרים כל כך, מה רבות יכולת עוד להועיל.

בננו היקר דורון עוד לא יָבֵשׁ מקור הדמעות הכאב והיגון על אובדנך הנורא.

יקירנו, פאר המשפחה, החסר בל ישוער וכואב. כל עוד הנשמה באפנו נעשה הכל להתגבר למען ילדיך ואשתך היקרים. נהיה חזקים לידם, להיות לצידם. זכויותיך יגנו עליהם, עלינו ועל כלל ישראל.

”לְמַנְצַח לְדוֹד מְזֻמֹּר, אֱלֹהֵי תַהֲלָתִי אֵל תַּתְּרֵשׁ.
כִּי פִי רָשַׁע וּפִי מְרָמָה עָלַי פִּתְחוּ דְבָרוֹ אֵתִי לְשׁוֹן שִׁקָּר.
וְיִשְׁימוּ עָלַי רָעָה תַחַת טוֹבָה, יְהִי אַחֲרֵיתוֹ לְהַכְרִית בְּדוֹר אַחַר יַמַּח שְׁמִם.
כִּי דָם עֲבָדְיוֹ יִקּוּם וְנָקָם יֵשִׁיב לְצָרָיו.”

דורון בני היקר, אני נשבע: לא אשכח ולא אסלח לדם שנשפך, עד יבוער הרע מקרבנו כי הגיע דם עד נֶפֶשׁ

דורון היקר אתה, שמך ינון לעולמים. אני ארד אָבֵל שאולה, ושמך היקר וזכרך הקדוש על שפתי.

זאב, אבא
ביום השנה

דורון אחי האהוב.

שנה חלפה. שנה קשה כל כך, שנה ארוכה כל כך, שנה שכל יום בה מלא כאב וצער, ועם זאת כה מהר היא חלפה.

בכל השנה הזו, אחי האהוב, אני נע ונד בתוך סערת רגשות, בתוך מבוכ של מחשבות, בים של שאלות שאין עליהן תשובה, ובתשובות לשאלות שלוואי ולא היו צריכות להישאל.

דברים מופלאים התגלו לי עליך בשנה זו, דברים שהסתרת בצניעותך, דברים שלא הסברת לי, ורק עתה אני מבין את פשרם ומתברר למסכת חיך השלמה שהייתה שזורה תורה עם דרך ארץ, חסד ואמת, אהבה ואחדות, אמונה ושלו. חיים שלמים, חיים של שלמות. דבקת במידותיו של הקב"ה, ועיטרת את חיך בהוד ובקדושה.

קראתי דברי תנחומים עליך, ובהם פירוש לפסוק "... והאלקים ניסה את אברהם..." – ניסה – מלשון להרים על גס ולפרסם בעולם, גם אותך רצה הקב"ה ל"נסות" – לפרסם את מעשיך ולהרימך על גס. אני נמלא גאווה להיות אחיך, אך בה בעת גוברים בי הגעגועים אליך דורון, ואין מרפא להם.

מה אהבתי לשמוע את קולך המתנגן – הקול שהיה מלא ביטחון וסמכות והיה גם רך ועדין ואוהב ומבטיח. האור שבעיניך הטובות, לבך הרחב שהכיל הכל, זריזות מחשבתך, יכולת הניתוח וכושר הפענוח, והכתף המוצקה שלך שכל כך אהבתי לשים את ידי עליה. ודבריך – דורון, אותן המילים שיצאו בשטף מפיק, וכל אחת מהן מדודה ושקולה, ולחיצת ידך האמיצה – ששווה אלף מילים. ועל הכל החיוך שלך, חיוך מצטנע, חיוך אמיתי, חיוך אוהב, חיוך שנוסך בטחון וחזק, חיוך שאומר שהכל בשליטה.

שנה חלפה דורון, שנה קשה כל כך, שנה שכל יום בה ארוך ומלא כאב וצער, אך גבורתך דורון – תעצומות נפשך הטהורה, ליוו אותנו בכל יום ויום.

לו ידעת דורון, מה רבה גבורתם של אמא ושל אבא – ייבדלו לחיים ארוכים.

לא אחת אני עומד נדהם ונפעם מול עוצמתם וגבורתם:

הכח שיש בהם לאסוף את השברים, ומבלי דרך לתקנם להצניעם בתוך ליבם, והלב השבור מסתיר את שברונו, ומחיייה את החיים – את אשתך וילדיך האהובים.

ותמי – אשתך האהובה, תיבדל לחיים ארוכים, כיצד באומץ ובגבורה עמסה על כתפיה את עול הבית והילדים. ואיך היא משמרת את עושרכם – העושר הרוחני: התורה והמוסר והמידות הטובות, כדי שיימשכו בילדיכם.

וילדיך דורון, שיחונם אלוקים לחיים ארוכים, הילדים הרכים שבטוחים הם כמוך, בטחון מלא בקב"ה! ילדיך שעוד טרם נכנסו בעול מצוות, כבר השכימו בוקר וערב לתת שבח לבורא עולם: "יתגדל ויתקדש שמייה רבה..." וגדלים הם בשמחה.

וחבריך דורון, ייבדלו לחיים ארוכים, כל חבריך: מ"עינב" – היישוב בו קבעת את מושבך, מהישיבות בהן למדת, מהצבא, מהמילואים, ממקום עבודתך בחברת החשמל, ומכל מקום בו היית והשארת את חותמך בלבם. כל חבריך שלבם נקרע מאובדןך ונפתח באהבה עצומה, והם מתמסרים כל אחד בדרכו: לחזק ולתמוך, לשמר ולזכור ולהנציח, להיטיב ולהתפלל, לצפות, לקוות ולזרוז את בוא הגואל.

שנה חלפה דורון, שנה קשה כל כך, שנה שכל יום בה ארוך ומלא כאב וצער, וגם אתה אמרת "שככה אי אפשר להמשיך, שמשיח צריך לבוא!"

ולי, אחי האהוב, אין אלא לדבוק באמירתך זו, ולהתחנן לפני בורא עולם שמסירות נפשך על קידוש שמו, תזרוז את ביאת הגואל, ותשוב אלינו במהרה.

יהי זכרך ברוך.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

אברהם, אח

ביום השנה

נאהב אותך לעולמי עולמים

דורוני,
 אנחנו עומדים כאן כולנו ליד קברך,
 וכבר עברה שנה
 ואני עדיין לא תופסת ולא מאמינה שזה קרה.
 דווקא אתה, שהיית אור וטוהר ואמונה צרופה,
 נלקחת מאתנו ע"י מרצחים זדים ודרך רשעה.
 רק נחמה פורתא היא שמסרת נשמתך על קידוש השם לבורא עולמים
 ביום הולדתך, בשעת הלידה, כדרכם של צדיקים.

והזמן שעובר אינו מפיג את הכאב
 והחלל שנוצר עם מותך מכרסם בלב,
 והחיים ממשיכים...
 אבל הם כל כך אחרים,
 וכל כך חסרים –
 את נוכחותך, קסם אישיותך,
 טוב הלב המיוחד שלך,
 האושר והשלמות הפנימיים,
 הפנים המחייכות תמיד, לא משנה מה קורה,
 כי הכל לטובה, כי הכל מכוון מלמעלה ע"י הבורא,
 ורק נדמה לנו שזה רע כי אנחנו לא מבינים, אבל עוד נראה...

תמיד כל כך התגאיתי בך ובהישגיך המיוחדים,
 ולמדתי ממך כל כך הרבה דברים
 כל כך הרבה פעמים
 על אף שהיית צעיר ממני בחמש שנים.

כבר בגן הילדים התגלה שאתה עילוי, בעל ידע נרחב והשכלה כללית
 והגננת התכווננה היטב לשעת ריכוז פן תפרוץ ביניכם תקרית.
 בביה"ס היסודי השנים חלפו ביעף
 ואתה היית אהוב על כולם תלמידים ומורים כאחד.
 בישיבה התיכונית סיימת בגרות בכמה מגמות במשולב,

ומשם המשכת לישיבה הגבוהה "מרכז הרב".
בישיבת ה"הסדר" השקעת ימים ולילות בלימוד גמרא והלכה
אבל סידרת לך תפקיד בפנימייה הצבאית הסמוכה,
כדי שתוכל לתרום לאחרים ולא רק ללמוד לעצמך.
בצבא כתובש קרבי נחשבת מקצוען כבר בשרות הסדיר –
בשל הידע הרב ובמיוחד השלווה שהשרית סביבותיך תדיר.

גם בתקופת הלימודים האקדמיים הקדשת זמן לעיונים תורניים מדי יום
ועם זאת סיימת בהצטיינות ראויה לשבח תואר הנדסה בטכניון.
התחלת לעבוד כמהנדס מחשבים בחברת החשמל והגעת להישגים –
ובמקביל טיפחת בית ומשפחה, וכבר נולדו לך שני ילדים.

כשפרצה האינתיפאדה הראשונה, לפני 11 שנים,
כשהערבים החלו ביידוי אבנים –
עברת להתגורר ב"ענב" שבשומרון עם תמי ושני ילדים קטנים,
כדי לקיים מצוות יישוב הארץ ממש בגופך,
כי כזה היית וכזו היתה דרכך
ודווקא בשעה שנראתה קשה...

ובענב נרתמת לפעילות למען הכלל וצרכי הציבור ללא גבולות,
והשקעת בכך ימים ולפעמים גם את הלילות.
וחיברת חשמל לבתים שנותקו בגין חובות
גם אם לצורך כך שילמת מכיסך התשלומים והוצאות.
ונתת צדקה לכל נזקק ונצרך באלפי שקלים,
ובעצמך חיית חיים כל כך צנועים.

בשיחת הטלפון האחרונה עם אמא בקשת: "רק לא לדאוג!"
ואנחנו יודעים שחשת שמהו עומד לקרות.
ובערבו של יום, בכ"ז בסיון אשתקד, ביום הולדתך,
על קדושת השם, העם והארץ נתת נפשך.
בלי שאלות, ללא כל ספקות,
באופטימיות הנובעת מאמונה ללא פשרות.

אני לא מצליחה כמוך להתעלות
וההתמודדות עם אובדןך קשה לי עד מאד.

ובעינב, עם תמי והילדים בשבתות,
 רק התמונות שלך על הקיר מחייכות אלי בפנים נוהרות.
 ונשבר לי הלב שאתה מפסיד רגעים מרגשים עם הילדים:
 כשאוהד אומר "חכמה" וכולו חיוכים,
 כשחרות מקבלת תעודת הצטיינות בלימודים,
 כשעודד עושה חייל בחוג למחוננים,
 כשליאור, ילד כל כך רגיש וחכם וחושב, קורא את ההפטרה וקולו כה נעים
 ועוד ועוד רגעים...

דורוני, יש לך ילדים מקסימים
 והם כל כך חסרים אותך וכל כך מתגעגעים
 אבל גם כל כך גיבורים.
 ותמי, מסורה לזכרך, מקדישה זמנה לחינוך הילדים
 ונשארת בעינב למרות כל הקשיים,

ואתה כה רחוק
 ואנחנו כל כך אוהבים
 ומתגעגעים
 ורוצים אותך
 וצריכים –
 ואתה לא אתנו.
 אתה למעלה במרומים,
 סמוך לכסא הכבוד של אלוקים,
 מסנגר על ישראל בתקופה של עיוורון דרך ותטאים.
 ומשנגזרה הגזירה – אנחנו עם חסרונך חיים.

דורוני,
 כפי שכבר הבטחנו ב"שבעה" וב"שלושים"
 למרות שהספקות לעתים מציקים
 למען זכרך הקדוש אנחנו מתגברים
 ומנסים להמשיך בדרכך ככל שאנחנו יכולים.
 ונהיה תמיד לצד תמי והילדים. מבטיחים!
 ואותך נזכור ונאהב לעולמי עולמים.

רונית, אחות
 ביום השנה

אבדנו של אבא

אבי דורון,
 כשאמא אמרה שיורים עלינו
 והסתכלתי על החלון
 חשבתי שהיריה באה באלכסון
 ומהנוסעים לא נפגע איש

כשנודע לי שלא כך הדבר
 ואתה מת –
 רע אני מרגיש.

אחרי שיעור הרכיבה
 שהתחיל כה נפלא
 בסוף זה הסתיים
 באסון כה נורא

איך זה קרה
 מקרה כה מצער ונורא
 שכולנו איבדנו אותך

זה לא יכול להיות
 מכה רעה שכזאת
 אבל זה קרה ואין מה לעשות

נתפלל לה' במרומים
 שתהיה מהר תחיית המתים.

ליאור, הבן הבכור,
 היה ברכב בזמן הפיגוע
 ליום השנה, בהיותו בן 11 וחצי

אבא, בשביל להחזיר אותך הייתי עושה הכל

זה היה ב-כ"ז בסיון
שם אתה היית
ואליך הרובה היה מכוון
אבל את זה לא ראית.

שלושה ערבים היו על ההר
אבל את זה לא ידעת
ממקרה כזה העצב נשאר
כי קשה נפגעת.

לעולם לא אשכח את היום הזה
כשהלכתי לתפילת מנחה בשקט ובשלווה
ואז נוצר מצב כזה נורא
שהיתה הרגשה איומה.

בשביל להחזיר אותך
הייתי עושה הכל
רק בשביל להיות איתך
לו הייתי יכול.

הלוואי שנהיה שוב ביחד
בתחיית המתים
ונחיה בלי שום פחד
חיים אמיתיים.

הבן עודד
ביום השנה, בהיותו בן 10

אבא אתה חסר לנו

אבא, אבא

למה זה קרה?

למה אנחנו איבדנו אותך?

אני יודעת שבשמיים טוב לך אבל אנחנו מתגעגעים אליך ואוהבים אותך כל כך.

המורה בכיתה סיפרה לנו שלצדיקים טוב אחרי שהם מתים, כי הם קרובים לה'. אבל אנחנו שאוהבים אותם – עצוב לנו מאד. אנחנו איבדנו את אבא שלנו שהיה אדם טוב, אדם שדאג לנו, אדם שנתן לנו, אדם שהוסיף לנו עוד. אדם שאהב את כולם וכולם אהבו אותו, אדם שהיה כיף להיות איתו והוא חסר לנו עד מאוד.

הבת חרות

ביום השנה בת 8.

וחי בהם

דורון

דורון
 הוא היה אדם
 בעל אישיות מיוחדת, הוא היה עולם
 עולם שלם שברגע נעלם.
 יש לו משפחה, אישה וילדים
 ויחד איתו גם הם נפגעו כי הם לא ישמחו עוד בחיים.
 היה לו שם, קראו לו דורון
 בשנייה הוא נעלם, זה היה יומו האחרון.
 הרוג אחד אמרו בחדשות
 אבל האחד הזה היה אב לארבע נפשות.
 נשארו אמא אבא ואחים
 שעד הרגע לעכל הם לא מצליחים...
 הוא היה דתי והאמין בכל ליבו באלוקים
 אז למה אל מלא רחמים כל כך רחום וגדול
 אתה נותן לנו ככה לסבול
 ומחליף חיוך בדמעות
 כך שאיננו יכולים בשקט לחיות?
 אלוקים, לדורון היתה נשמה כל כך טהורה
 ואם לא למענו אז למה לא חסת על אשתו הנאמנה
 והאמא שכל חייה לא עשתה רע
 חושבת על דורון בכל רגע וליבה נקרע
 ואבא שלו, שאת כל חייו לך מקדיש ונותן
 למה אלוקים לקחת לו את הבן?
 היה לו גוף, היו לו פנים
 בשנייה אחת נלקחו לו החיים.
 ירייה אחת של מחבל מרובה, קליע קטן
 והוא נלקח מאיתנו ולא ישוב עוד לעולם.

אפרת לוי, אחיינית
 נכתב בהיותה בת 15 וחצי.

הגאווה היחידה

כולם אומרים שאתה מת.
זה לא אתה, זה אני. הם הרגו אותי.
ואת האמא שלך, האמא הבוכה

אתה נרצחת.
למה זה היה?
כי היתה בך גאווה.
הגאווה שלי,
הגאווה היחידה, האמיתית, הכנה,
הגאווה להיות יהודי, יהודי עם נשמה.

יש לך ילדים קטנים ועתה הם שבורים וכואבים
על אבא שהיה ואיננו
בגלל אותה גאווה.

אתה הלכת כך פתאום, ופתאום אנחנו מתים,
מתים איתך.
כולנו מתנו ביום מותך,
אנחנו רק גוף, כמו עץ חלול בלי נשמה.

אנחנו מתים,
מתים איתך.
לא שכחנו וגם נזכור
מה היתה גאוותך.

אופיר לוי, אחיין
נכתב כשהיה בן 12 וחצי.

וחי בתם

דורון,
 אחיו אברהם, רונית אחותו,
 נולד ונפטר ביום הולדתו.
 זאב אביו, סימה אמו,
 כולנו תמיד נשאר עימו.
 הוא בגן עדן, ואנחנו עוד כאן,
 הוא בשמיים מציץ מענן.
 בדרכו נלך אנו מכאן,
 מעתה ועד עולם.

תמיר, אחיין
 נכתב בהיותו בן 9 וחצי.

אני מצטערת על המקרה,
 אבל אין מה לעשות,
 ככה זה קורה.
 למעלה נשמות של אנשים,
 אבל יבוא עוד יום –
 שהמשיח יבוא,
 כדי שדורון וכל מי שנפטר,
 יקום בתחיית המתים.

שיראל, אחיינית
 נכתב בהיותה בת 6 וחצי.

אהבתי אותך...

נולדת ביום קיץ בהיר תינוק חמוד כחול עיניים וחייכן. אהבתי להתבונן בך כשבחנת את העולם, כששיחקת בידיך וכשהסתכלת לתוך עיניי – כבר אז היתה לי תחושה שנולד לי בן הדוד הכי מיוחד בעולם.

ואכן תחושתי לא הכזיבה. תאוותך לידע לא ידעה שובע; לסקרנותך לא היו גבולות. כילד פירקת כל מכשיר חשמלי שהיה בהישג יד, המעבדה הכימית היתה המשחק המועדף עליך, עד שיום אחד כמעט שרפת את הבית. קראת המון, חקרת ושאלת. היית בור סוד, שאינו מאבד טיפה. כבר כילד הפכת לשותף פעיל בשולחן 'הסדר' וסיפרת מדרשים ואגדות, שסבא כה התגאה בהם בידיעותיך. כנער היית מהראשונים במשפחה שהשתלט על המחשב, ובכלל לא היה דבר שלא ידעת (עוד לפני שלמדת בטכניון) ידעת הכל, ונהגת בצנעה ובענווה.

כשעברנו דירה, בשמחה נרתמת לעזרה. כשרכשנו את המחשב הראשון, ציידת אותנו במשחקים ובספרים שנוכל להנות ממנו. תמיד הושטת יד לעזרה. באותה צנעה ובאותה אהבה בה עשית כל דבר, נתת תחושה שלא קשה לך, שלעולם אינך עייף. ומבן דודי הצעיר ממני ביותר מעשור שנים הפכת למדריך בוגר עתיר ידע וסבלנות.

למעלה מעשרה חודשים קשה היה לי להעלות על הכתב דברי פרידה ממך. בדמיוני אתה חי. איני מסוגלת לחשוב עליך בלשון עבר. איני מבינה כיצד קרה שאני כותבת עליך הספדים. צר הנייר מלהכיל את המילים, ודלות המילים מלתאר אותך דורון.

אהבתי אותך בן דודי הצעיר, דורון.

טובה לבנת

בת דודה.

אילנה קאופמן

הטוב שבטובים

דורון שלנו האהוב, דורון של עינב
 דורון הצדיק, התמים, החייכן
 דורון החכם, המסור, הלמדן
 דורון של הטבע
 דורון של הילדים
 דורון של הנוער
 דורון שאהב אותנו ללא מידה
 דורון שנתן ונתן ונתן –
 דורון שמעולם לא לקח.
 הפנינה שבכתר
 האוצר הגלוי

הטוב שבטובים, הצדיק שבצדיקים,
 התמים שבתמימים, הטהור שבטהורים.

דורון של הגדולים, דורון של הקטנים,
 דורון של הגברים, דורון של הנשים,
 דורון של כל החלקים,
 הדבק שמדביק את כולנו לאחים.

אני רוצה לאמר שוב ושוב:
 דורון שלנו, דורון של בית עינב,
 דורון של משפחה, דורון של עם ישראל.

נגעת בכולם וכולם נגעו בך
 ליד הבית, פנימה.
 כל הלילה – איתך, קרוב ללא מחיצות – כמו בחיך.
 חייל צבאות ה'.

תמיל'ה אהובה, ילדים צדיקים,
 אתם נתתם לנו מן האבא שלכם ללא הגבלה וללא סייגים,

ואנחנו לקחנו ולקחנו, ינקנו ושאבנו, ולא ידענו שובע.
בעלי חוב אנחנו לכם. בעלי חוב.

אך דעי תמיל'ה, דעו ילדים, משפחה –
אנחנו מתחייבים לפרוע את החוב,
טיפין טיפין, שלב אחרי שלב.
באהבת חינם – כפי שציווית דורון.
נלמד לדון כל אדם לכף זכות, כפי שציווית.
נתאחד, נתחזק, נאמין באמת באלוקים – כפי שציווית.

תמיל'ה, האם את זוכרת כיצד רצנו למפגשים, להפגנות,
למחאות, למען הזכות שלנו ושל ילדינו, לחיות בארץ הזו,
שלנו?

בשם כל הנשים והאמהות שבעינב,
בשם הלוחמות בנשק היחיד שבידינו,
נשק האהבה והאמונה,
בשם נשק המסירות שלנו –
אנחנו ננצח – ואלוקים – לא יידום ולא ייחרש.

דורון – אנחנו הולכים מכאן
אבל אתה – הנרצח על קידוש ה'
אינך נשאר כאן.
אתה חוזר איתנו, בנו, בתוכינו, בכל אחד ואחת בקהל
קדוש והגדול הזה.
אתה בעינב – קיים ותחייה לנצח.
אתה טבוע, נטוע, מושרש – בכל אחד שבנו.
אתה תרומם, תקדש ותטהר אותנו.

ואנחנו – נזכור, ואנחנו נשתדל,
ואנחנו לא נרפה מן החוב הזה, שאנו חייבים לך לעד.

אלוקים – אל דומי לך, אל תשקוט ואל תחרש
נקום נקמת דם עבדיך השפוך...

פתיל תכלת

קוראים לי נתנאל ואני חייל שמשרת באבני-חפץ. כאשר קרה הרצח המזעזע של יקירכם דורון הי"ד, אני הייתי באותו רגע בש.ג. של עינב, וכשתמי נכנסה לש.ג. הייתי בין שני החיילים שניסו להגיש את העזרה הראשונה לדורון. בנסיונות ההחייאה הראשונים אני הורדתי לדורון את החולצה וראיתי מראה שלא אשכח לעולם, הציצית של דורון כולה היתה מלאה בדם. אני שהתחנכתי על ברכי אהבת התורה, תמיד שמעתי סיפורים של מוות על קידוש ה' שבו הסמל הכל כך יהודי, זאת הציצית שמוכתמת בדם היהודי הרוחת. אבל ראיתי עוד משהו שזעזע אותי יותר. זאת לא היתה ציצית רגילה, זאת היתה ציצית שדורון הוסיף בה את פתיל התכלת, אותו פתיל התכלת שדומה לים. וים הדומה לרקיע שדומה לכסא הכבוד. הדם שלו ממש נגע בכסא הכבוד. אותו קידוש ה' שמחובר ממש אל כסא הכבוד.

אינני מכיר את דורון, רק יד ה' היא היד שזימנה אותי להיות קשור כל כך למקרה הזה, אבל כאשר ראיתי את זאת חשבתי גם שאדם ששם פתיל תכלת בבגדו הוא אדם הרוצה בגאולה, כאן ועכשיו.

היסוד האלוקי שבתכלת

"תכלת הוא הצבע המראה אל הגבול (התכלה) של אופקנו ואל מזה שמעבר לתזוזם ראייתנו - אל הנסתר, האלוקי.

צבע התכלת שבבגד הינו היסוד האלוקי שנתגלה לעינינו והוא זודר ומעצב את כל תזובמי זויינו".

(רש"ר הירש, שמונת כ"ד, ד')

יובל אבידר

אני ואתה

על השימשה האחורית במכונת שלי
מודבק סטיקר ישן,
"חבר, אתה חסר",
האותיות כחולות, הרקע לבן.
במכונת שלך סטיקרים רבים,
"השלום הזה הורג אותנו"
"למה נתתם להם רובים".

אני מתלבש ברישול כמו בן קיבוץ,
מכנסי ג'ינס וחולצת טריקו בחוץ.
אתה בוגר ישיבת ההסדר עם אמונה דתית,
חולצת כפתורים, טסטר, כיפה וציצית.

אני יודע את כל מילות שיר לשלום,
הן אפשר... גם לנו מותר לחלום.
אתה דיקלמת את הימנון בית"ר,
אף שעל, גם כשפוקע מיתר,
ועוד מיתר ועוד מיתר...

אני קצת פסימי בלי דיכאון,
או כפי שהגדרת אופטימי עם נסיון.
אתה תמיד צחקת וחייכת,
יהיו בשורות טובות, אני זוכר שהבטחת.

אתה סבלני לכל אחד ואחד,
ראיתי והפנמתי הרבה פעמים מהצד.
אתה עזרת ולימדת את כולם,
כאילו כל אחד הוא יחיד בעולם.

אנחנו שנינו לא היינו מאותו הכפר,
מה אותי אליך קשר?
עיניים טובות, חיוך רחב,
אהבת אדם, לב זהב.

אתה חכם, ישר ומסביר פנים,
למדתי להעריך במשך השנים.
אתה הפכת רחוק לקרוב,
אתה הפכת אותי לאדם יותר טוב.

אני נשארתי בעולם הזה, בינתיים,
אתה בעולם הבא, בקצה השמים.
אני ואתה, כבר לא נשנה את העולם,
חבר, אתה חסר, לא אשכח אותך לעולם.

יעקב פויכטונגר

תמיד ישאר בליבי

לכבוד משפחת זיסרמן היקרה.

הייתי אצלכם ביום חמישי בערב כדי לנחם. כשראיתי את האצילות בה אתם מתנהגים באבלכם, אני מבין איך גידלתם בן כמו דורון הי"ד.

הכרתי את דורון בשנת תשמ"ב, שנינו הגענו לישיבת "מרכז הרב". לימים עבר דורון עם חברים נוספים לישיבת ההסדר "אור עציון", ומאוחר יותר גם אני עברתי לשם.

אהבתי את דורון עם החיוך המתוק החם והחודר שלו, עם היד המושטת ולוחצת ארוכות, ועם ההתעניינות הכנה והפשוטה בכל אחד ואחד.

בשנים האחרונות לא היה לי קשר עם דורון הי"ד אך פינה חמה תמיד היתה לו בליבי, ותמשיך ביתר שאת מעתה והלאה.

אין ספק שאלוקים לוקח את המיוחדים שבינינו, כנראה מה שהם יכולים לעשות למעלה למען עם ישראל, רב יותר מאשר בהיותם בינינו. הקרבן שאתם הקרכתם למען עם ישראל וארץ ישראל הוא גדול מאד, והכאב עצום וצורב ובמיוחד בשבילכם.

אני מקווה שתחזיקו מעמד ותמצאו את כוחות הנפש להתמודד עם הכאב והמציאות הזאת.

אני מחזיר לכם קצת מן האהבה שאני קיבלתי מדורון בשנים בהן היינו יחד.

באהבה מכל הלב.

ד"ר דובי הורניק

כל כך הרבה דברים טובים באיש אחד

איש השלימות

תמי היקרה,

אלו דברים שהיו צריכים להאמר בע"פ בניחום האבלים, אך ריבוי האנשים לא איפשר זאת, ולדעתי הייתי מתקשה לומר את הדברים בע"פ. אני אפילו לא יודע מהיכן להתחיל ומרגיש שכל מילה תגמד את מה שחשתי כלפי דורון. צרוף המילים, דורון הי"ד, קשה עלי כי הוא יותר מדי חי בשביל צרוף המילים הזה. כאשר החברים שלי בהושעיה שמעו על מה שקרה, כמעט כולם אמרו: "אה, זה הוא שכל הזמן דיברת עליו?"

כן, השווצתי הרבה בדורון, סיפרתי לכולם כל השנים איזה בר מזל אני שיש לי חבר כזה, ותמיד תהיתי איך נכנסו כל כך הרבה דברים טובים באיש אחד. בעצם, אני לא צריך לספר לך כלום, את הרי יודעת זאת טוב ממני, ובכל זאת כפי שאמרת: "לכל אחד היה את הדורון שלו, שהיה שייך כביכול רק לו".

כאשר הוא היה מדבר איתך בטלפון מהמילואים הייתי משתאה בכל פעם מחדש על הרוך שבשיחה. זה אולי נורא פרטי אבל אתה לא רואה הרבה בעלים שמדברים בעדינות כזו לנשותיהם: "להתראות ממי, ביי ממי", וכו'. העדינות הזו הקרינה לסביבה, ועצם הנוכחות שלו גם בלי להגיד כלום עשתה פשוט טוב לכולנו. כל זה בצד המקצועיות שלו, הגאונות השקטה שלו, שכל פעם פרצה החוצה כאשר הוא תיקן את המדריכים בשיעורים השונים ולמעשה בכל פעם שהוא אמר משהו.

דורון היה איש של חשיבה על כל פרט. להביא מיץ מהבית ליום הראשון של המילואים כי לא שותים באותו יום, להכין מדבקות לסימון הציוד שלנו. כיסים מלאים ב"כל טוב" ועוד אלפי דברים קטנים שאף אחד כלל לא חשב עליהם.

אחד הדברים האהובים עלי, הוא הומור. בענין הזה מצאתי בדורון ידיד נאמן ונדמה לי שזה היה הדדי. היות והכל היה מתויק אצלו בראש, גם הבדיחות היו נשלפות

ברצף אסוציאציות מדהים. אפילו לבדיחות שסיפר היתה פואנטה חכמה – כיאה למי שמספר אותן. בנוסף הוא היה גם צוחק לאחר הבדיחה שהוא עצמו סיפר, דבר שגרם לי עוד יותר לצחוק.

פעמים רבות דיברנו על הנסיעות המטורפות שלו לחיפה ועל האפשרות לעבוד בהיי-טק קרוב לעינב. היה ברור לו ולכולם שהוא יעשה את זה בלי בעיה, אבל הוא פחד "להישאב" לסוג זה של עבודה, דבר שיגזול אותו מהמשפחה שהוא כה אהב ומהישוב.

דעי לך תמי, שאהבתי אותו מאד. אחרי שנודע לי על האסון הרמתי טלפון לסלולרי שלו ולו רק לשמוע אותו עוד פעם אחת מדבר. כשאני עובר על מה שכתבתי זה נראה לי דל נורא להכניס את הכל למילים, ובכל זאת אני אשאיר אותן. איך אנחנו מרימים את עצמנו ואת התאג"ד למילואים הקרובים? כבר התחלתי לפתח מערך הגנה במחשבה "שהוא סתם לא מגיע למילואים האלה" (דבר שאף פעם לא קרה...). או: "הוא בסבב הבא של החובשים". אני מניח שנעשה את זה כמו שעם ישראל כבר עושה את זה שנים, הוא מרים את עצמו מאסון לאסון וממשיך הלאה.

אני מחבק אותך ואת הילדים באהבה גדולה.

ר'עי לוי

"ובבן הנעקד ישבית מדיננו" (מתוך תפילה לימים נוראים)

לכתוב דברים לזכרו של דורון.

היתכן כזאת? הניתן להאמין? לכתוב דברים לזכרו של דורון? רק אתמול נפגשנו, הוא היה לי כאח בכור ואני לו כעוד אחד מני רבים אשר להם הוא יכול לעזור ואותם הוא יכול לאהוב.

את דף הגמרא הראשון בחיי למדתי עם דורון. ספון תחת כנפיו הגדולות, תחת חיוכו החם ומסירותו לכל דבר שבקדושה, ישבנו יחד ולמדתי תורה מפיו.

לא אשכח איך פעם, היה זה בערב שבת, כאשר עמדתי לקנות ארבעת המינים ומבורות וחוסר ידע נזקקתי לעזרה "מקצועית". לפתע כמו משמיים הגיע דורון. הוא בחר עבורי ארבעה מינים טובים ומהודרים וכשסיים התברר כי בעצם מיהר לחנות לקנות דבר מה אשר היה חשוב לו מאד, אלא שעד שסיים לעזור לי כבר נסגרה החנות. יכול היה לבקשני להמתין מספר דקות קודם שהחל לעזור לי, אולם נראה שלא עמד ב"פיתוי" לעזור מיד.

את שעון השבת בביתנו התקין דורון. זמן רב עבד, לברר אילו קווי מתח עוברים היכן, כיצד לחבר כך שלא יהא זרם רב מדי בשעון ועם זאת יענו כל דרישות בני הבית. הכל בחיוך, בלא כל תמורה, בנתינה מלאה.

כל מי שהכיר את דורון ידע כי תמיד ניתן לבקש ממנו עזרה ותמיד ניתן לסמוך עליו ולעולם לא ישיב פני מאן דהו ריקם.

בבר מצוה שלי, צעדו דורון ואברהמי יב"ל מרחק רב מאד מגבעתיים לת"א ובלבד שיזכוני בנוכחותם בקריאת התורה.

בדמעות ליבי אני כותב. איש של חסד, של תורה, של אמת, של אמונה זכה, תמימה וצרופה. אך האם באמת המילים האלו אומרות דבר מה? האם יש בהן בכדי לתאר את דורון?

דורון לימדני פעם פישרה של תקיעת שופר מהו. – ניתן לבטא רעיון בהסברים ארוכים, במשפטים גפתלים, במליצות. ככל שנוסיף ונסביר, כך ירד הרעיון ממחשבתו העליונה ויתקרב יותר לעולם המעשה, יהא מוחשי יותר, מובן יותר, ויהפוך לנחלת רבים יותר. אולם ההסבר הרב שהופך את הרעיון למוכן יותר פוגם ברעיון ההיולי המקורי. הוא יורד מהמחשבה הראשית, ההיולית, המופשטת. ככל שנגדירו במילים ונכניסו לתבניות כך יאבד הוא מטהרו וממופשטותו.

קול השופר הינו קריאת הלב הגבוהה, העליונה, המופשטת, הבלתי מוגדרת ובלתי נתפשת בתבניות. "נהמא דליבא", כך שח לי דורון.

את דורון לא ניתן לתאר במילים. רק לתקוע בשופר הלב, שינסה לספר לעולם במקומנו כיצד חסד ותורה מתגשמים בעולם המעשה.

אהבתיך אחי,
היה שלום,
רעי.

עו"ד דן ליברטי

הפזל הגדול ששמו דורון

קראתי פעם בספרון קטן בבית הורי כי כל אדם מסובב במעגלים המחוללים את חייו. תפקידו של כל אדם בעולם הוא להציל את מעגל הסובבים אותו. זכה – ניצלו המעגלים וניצול. הוא יחד עמם.

לכל אדם מעגלים של חברים בחייו, טבעת בתוך טבעת, המשפחה הקרובה, החברים והמכרים. אני כשלעצמי נמצא בטבעת ביניים שבין חבר למכר. לא למדנו באותו שיעור אולם זכינו ללמוד בחברותא משותפת, עם ר' שמעון לפיד שליט"א. לא גרנו יחד בחדר בתקופת הלימודים, אולם טיילנו יחד בצפון הארץ. וכמובן הכרנו מהישיבה, הלכנו יחד לחתונות, רקדנו, החלפנו דיבורים, ובכלל אני זוכר את דורון בצורה בהירה, וזאת חשוב לי להדגיש בלי שום קשר לאסון הנורא. ובכל זאת, ואולי דווקא משום כך, יש משמעות להסתכלות המרוחקת-מה, שלי.

מיד ששמעתי את השם דורון זיכרתי בחדשות הלילה המאוחרות, ידעתי שזה דורון. התקופה האחרונה הפכה אותנו כל כך מורגלים, אולי אפילו מעט קהים, שאיננו "מבובזים זמן" על ההסתברות של "לי זה לא יקרה". במהדורת הבוקר כבר הופיעה התמונה – ידעתי סופית שחטפתי.

כל זכרונותי מדורון הם כמעט ללא יוצא מן הכלל, זכרון של פנים מחייכות.

יש לי זכרון בהיר מאד מאחת החתונות (אינני זוכר של מי), שדורון עומד על גרם מדרגות ומחכה לתמי, ואז כשתמי טיפסה הוא הושיט לה את היד אחורה במין תנועה מזמינה, אחז בה, וכך הם טיפסו קלות אוחזים יד ביד בגרם המדרגות. פעמים רבות ניסיתי למקד מחדש את גרם המדרגות בזכרוני. יתכן וזה היה במכינה המרכזית לישיבות בני-עקיבא בגבעת שמואל ויתכן וזה היה בירושלים. זה באמת לא חשוב. את החיוך הקורן, תנועת החיבה והטיפוס המשותף, אני זוכר באופן חי ממש.

אני זוכר היטב קטעי שיחות על דורון בישיבה שציינו עד כמה הוא חכם. חשוב לי להדגיש את זה, כי אני זוכר היטב שכלפי דורון היתה הערכה גבוהה במיוחד, וזאת בישיבה המלאה בתלמידי חכמים מבריקים.

בנוסף התרשמתי כי תמיד היה במרכז העשייה החברתית ודעתו מעורבת עם הבריות. בכלל כל מי שזכיתי לשמוע מדבר עליו, ובכלל זה גם אנשים מחוץ לכותלי הישיבה, היו מלאים התפעלות ממנו, כפשוטו ממש.

אני מודה שלפעמים, לאור מאור הפנים הבלתי פוסק של דורון, חשבתי לעצמי, איך יכול להיות אדם כל כך נתמד ומסביר פנים, זה לא קצת מלאכותי!?

השנים חלפו, סיימנו את לימודינו בישיבה, כל אחד פנה לדרכו ולא נפגשנו מאז. אבל כל זה השתנה. מאותו היום בו התקיימה הלוויה, עבור ל"שבעה" והמשך בשיחותי עם ההורים, השתנה גם יחסי אל דורון, נגלה לי אדם חדש כמעט לחלוטין. שמעתי מימרא מהאבא שלדעתי אומרת הכל. ערב ראש השנה התשס"ב, הוא אמר לי משפט מעין: "לא הבנו מה יש לנו, פשוט לא ידענו".

אחרי שראיתי את הילדים, האשה הבוכיה על הקבר, האבא המוליך את בנו בכבוד שטרם זכיתי לראותו למנוחת עולמים, החברים הבוכים, בני הישוב, התחלתי לחוש באמת ובתמים שדורון היה משהו אחר, תסלחו לי על הביטוי, בן אדם מליגה אחרת.

אט אט הצטברו להם לאיטם חלקים נוספים לפאזל הגדול הזה ששמו דורון זיסרמן. דורון הילד הסקרן, דורון הנער הלמדן, דורון בטירונות, דורון במילואים, דורון בטכניון, דורון בישוב, דורון הבעל, דורון האבא, דורון המהנדס, דורון התלמיד החכם, דורון המחולל החברתי, דורון המנהיג הרוחני, ועוד ועוד...

גם אחרי שפגשת בחייך באנשים רבים, השתתפת בלוויות וראית בני אנוש בשמחתם ובכאבם, כאשר הסתכלתי על ההורים, האשה, הילדים, הסופדים, המלווים, המנחמים, זה היה שונה. לא רק הנסיבות והנוכחים, אלא המתת, העצב והגעגוע שעמד באויר. דורון השאיר אחריו באמת ובתמים חלל אדיר, שרק מן השמים יאוחה. אני אדם פשוט ובכל זאת אני קובע כי לאור כל מה שהתגלה עליו עד כה, הוא היה אחד מל"ו הנרות המחזיקים את עם ישראל בזכויותיהם. מן הפוך על הפוך כזה, אדם שמרוב שדעתו מעורבת עם הבריות וטביעת אצבעותיו ניכרות בכל מקום, הוא בעצם נשאר נסתר.

בהזדמנות זאת אני מבקש שליחה ממך דורון, על כך שלא ידעתי, ולא הבנתי עם מי יש לי עסק, מן הסתם, כמו רבים וטובים אחרים.

מן השמים ננוחם.

ירון אליאב

נסיכות היתה בו, ארגמן של חכמה

לחברי היקרים,

הידיעה אודות הערב שאתם מארגנים לזכרו של דורון זיסרמן נסכה בי התרגשות ותוגה, וצר לי שלא אוכל להיות נוכח ולהשתתף. כמו רבים אחרים אהבתי את דורון בכל לב, ומכתבכם החזיר אותי 20 שנה ויותר (מי היה מאמין שהתבגרנו כל-כך) אל הימים שפגשתיו לראשונה בנחלים, ומאוחר יותר לאותם חודשים ספורים במהלך השירות הצבאי שבאמת שהינו אחד במחיצת השני – באותה מחלקה, באותו חדר ופעם, אפילו, באותו אוהל סירים. טיבם של "ערבי זיכרון" מסוג זה שהם מתחקים אחרי אנקדוטות, חוויות, מאורעות יוצאי דופן שיקימו לתחייה, ולו לרגע קט, את זה שאיננו עוד; מעין הנצחה שאינה על לוחות זיכרון כי אם על לוח ליבנו. פישפשתי ונברתי בעבר כפי שהוא חרוט בזכרוני ולא מצאתי מעשיות שכאלה. בתחילה סברתי שמא ערבות השלג של משיגן גרמו, או אולי הזקנה כבר נותנת בי את אותותיה... אך במחשבה שניה נראה לי שיש כאן משהו אחר, עמוק יותר, שקשור באופן שבו הוא – דורון – מתפקד בעולמי שלי. מחשבה עליו אינה מתנקזת לאותו ריתמוס מוכר של גיצים, של עליות ומורדות או של דחייה ומשיכה שכה מאפיינת את קשרינו עם אנשים; את מה שאהבנו בהם ואת מה שלא כל-כך... את הקירבה והנעימות (מהתואר "נעים" או אולי משם העצם "נעימה") ואת הצביטות והחריקות. אצלו זהו קו מתמשך של נוכחות – רכה, תמיד קצת מרוחקת עם קורטוב של תעלומה, לעולם יציבה ובוטחת. זהו מן הסתם מיתוס ואף עשוי להישמע פתאטי (המרחק, המרחק...). אבל בדמיוני, ממרחק השנים, הוא מתמצת את מה שתמיד רציתי להיות, אך לעולם לא עלה בידי. זה קשור במושג "שלמות", אבל לא לגמרי ברור לי איך.

יצחק שלו כתב פעם "מה אלמוג חלומות התנפץ עם המצח הזה המקומר". כך אני רואה אותו – פעם אחר פעם הוקסמתי מן האינטנסיביות של מה שהתחולל בראשו – במצחו המקומר – וכל פעם מחדש נשביתי בכישוריו יוצאי הדופן שתמיד באו כרוכים בחן ובזיק של שובבות. אני עוד זוכר את התימהות שהיה מכה בנו כשהיה

מתחיל להסביר דבר מה בשיעורי נשק בטירונות או מעין אירועים שכאלה. תימהון מהול ביותר משמץ של פחד; מאיפה הוא יודע כל כך הרבה? ומה יהיה עלינו? נראה לי שזו הסיבה שמפקדינו מיהרו להוציאו לקורס חובשים; "שיפריע" למישהו אחר בשלל ידיעותיו. וכאן הפרדוכס, בעיני, שכן אף שאחת התחושות הבסיסיות שהוא היה מעורר בי היתה שהנה ניצב כאן אדם שחכם ממני בכמה מונים, מעולם לא היה בזה משהו מאייים. "מתוקי" כינינו אותו (מזיסל'ה כמובן), והיה בכך יותר משמץ של אמת. לקרוא לגאון "מתוק" מסכם בעיני את הכל. נסיכות היתה בו, ארגמן של חכמה.

באותו שיר ממשיך שלו "...ואיזו שירת נעורים נשתתקה בשתק לב הנדבות".

חבל שאיננו עוד.

נתן גרובר

צדיקים אומרים מעט ועושים הרבה

לא באתי לכתוב על השלום כפי שמדברים עליו בימינו שהכוונה לשלום בין אנשים ועמים.

שהרי עינינו הרואות שלום זה מוגדר כבר ע"י הנביא כ"שלום שלום ואין שלום", אלא על השלום האמיתי והכוונה לשלימות.

בעיני ובעיני אחרים גילם דורון הי"ד את השלמות הזאת.

אזכיר כאן שתי נקודות המסמלות את אותה שלימות.

א. החכמה הרבה שניחן בה ולא דוקא בדברי תורה שרבים וטובים ממני בודאי יזכירו, אלא גם החכמה "במילי דעלמא" שהתגלתה אצלו. לדוגמא, אזכיר את נושא המחשבים, שבו גיליתי אצל דורון הי"ד ידע מעמיק ומקיף בצורה מדהימה וזאת בימים שבהם עדיין התאמצו בסיוואן ליצור מחשבים "תואמי אפל" ושבת ספר למחשבים היה רק אחד בכל הארץ. באותם ימים גיליתי את דורון שוקד על ספרי מחשב בשפת היצרן ומפיק ממנו יכולות שאחרים אפילו לא חלמו עליהם.

ב. הסדר והאירגון של דורון היו מפורסמים. הכל התנהל אצלו במחשבה תחילה ותמיד התכונן מראש למירב האפשרויות. תמיד היה אפשר למצוא אצלו עט וססטר ועוד הרבה פריטים שאנשים בדרך כלל לא נוהגים לשאת איתם לכל מקום. אצל דורון אפשר היה למצוא מחשבון כיס אפילו באמצע המדבר. אני לא אומר דבר זה רק לתפארת המליצה, אלא דברים שראיתי במו עיני.

לכאורה, לאור שתי הנקודות שהזכרתי, היינו מצפים, אולי, שאדם כזה שהוא חכם ומאד מסודר יתקדם באופן עיקבי לקראת מטרותיו האישיות בצורה שיטתית ומסודרת ולא יתפנה לדברים אחרים. לכן, מידת החסד והנדיבות של דורון מפתיעה ממש. הוא פשוט היה עוזב את כל עיסוקיו האישיים ומתפנה כולו לטובת האדם שצריך את עזרתו. וכל זה, אולי היה מובן כשיש צורך לעזור לקרוב או לחבר טוב, אבל דורון נהג במידה זו גם כלפי מי שלא הכיר בכלל. אני עצמי הפכתי לחברו

הקרוב, לאחר שהכרנו תקופה קצרה ובצורה שיטחית ביותר, ואז לאחר שביקשתי ממנו טובה קטנה בנושא המחשבים, נדהמתי מההתמסרות שלו וגודל הסיוע שהוא הגיש לי הרבה מעבר למה שביקשתי. ההשוואה לאברהם אבינו ממש מתבקשת, מכאן לצדיקים שאומרים מעט ועושים הרבה.

לפיכך אין פלא שדורון השלים את ימיו ושנותיו ובדומה לצדיקים גדולים ומפורסמים אף הוא נולד ונרצח באותו היום.

דורון נלקח מאיתנו ואנו נשארנו חסרים. אנו מתפללים לקב"ה שישלים חסרוננו ולו במעט.

בתקוה שהמעט שנכתב כאן יעיד על המרובה.

מאשה נחמן

ואנחנו כבר מתגעגעים

איך אפשר בכלל להתחיל בכתיבה / כשהסיבה לכך היא כה עצובה,
 כשהמלים פשוט לא באות / כי בגרון נחנקות הן מרוב דמעות.
 איך אפשר להוציא שיר לאור / כשהחושך בתוכנו מעיק בבטן כמו חור,
 כשהמילים רוצות לצאת ולהתפרץ מהלב / אבל זה כל-כך, כל-כך כואב.
 איך אפשר את דמותו של אדם / לסכם במלים, אחרי שהלב נדם,
 את מפעל חייו הנוכל לתאר / האם יש מספיק זמן שזה יתאפשר?
 חסד, אמת ויושר מבפנים / ותמיד עם חיוך על הפנים.
 דיבורו, הילוכו ברוגע ובנעימים / דן לכף זכות, תמיד במאור פנים.
 איש תורה, איש אמונה / שיעוריו כולם, אכן מתנה,
 עזרה לזולת, טבעי – סמכנו עליו / ואנחנו לקחנו – כמובן מאליו.
 שמו ביטא את כל המהות / דורון זיסרמן – מתנה של מתיקות,
 אשרינו, שבחלקנו נפלה הזכות להכיר / בן אדם יקר שאותו כבדנו, ואולי לא ידענו
 מספיק להוקיר.
 אחד בתוכנו שנתן בלי גבולות / כפי שנוהגים אלה שהם יחידי סגולות,
 נגעת בכל אחד מאתנו, והרושם כה עמוק / והזכרונות צפים ועולים, וזה כל כך מר
 ומתוק.
 סבלנות אין קץ, וחיוך ביישן / וחוש הומור, חבל על הזמן,
 עזרת לכולנו – פאר הקהילה / בזכות תפילותיך למעלה – תבוא הגאולה.

בדרכך נלך – בגמילות חסד, באחדות / הרי לכך שאפת, ואת זה יצגת בכל הזדמנות,

דורון יקר, דוגמתך האישית היא המפתח / התורה, האהבה והאמונה תמיד תנצח.

נמשיך ללמוד, לבנות, ובערכים שלפיהם חיית להיות משקיעים,

אך שבת ראשונה בלעדיך – ואנו כבר כל-כך מתגעגעים.

כפי שנהגת לומר בשיעורי שבת שאליהם תמיד ייחלנו,

אנו מתנצלים, גם לנו לא היה זמן להכין, אך אל דאגה דורון – עכשיו רק התחלנו.

משפחת זיסרמן – אתם לא לבד, אנו אתכם באבלכם.

ובעז"ה נזכה להשתתף יחד בשמחותיכם,

תמי, ילדים יקרים, בשם כולנו הבטחה

בעינב, אתם תמיד, תמיד חלק מהמשפחה.

באהבה רבה

ומכל הלב

מאשה נחמן

[נכתב בערב שבת בשבוע השבעה.]

עידו אליאש

דברים ליום השנה להרצחו של דורון

ניסיתי להעלות על הכתב את זכרונותי האישיים מדורון, ולפתח נוכחתי כי המשימה קשה לי.

אני משכים קום ומגיע ראשון לקומה 8, אולם תמיד כשאני יוצא מן המעלית האורות בפרוזדור כבר דולקים ודורון מברכני בברכת בוקר טוב, מתמונתו שעל הקיר.

פינתו של דורון נותרה כמעט כפי שהיתה, על הלוח, עוד נשארה מפת ההתישבות ביהודה ושומרון, עם מאמרו האידאולוגי של בן גוריון, בזכות ההתישבות במולדת, לצד "תפילת ההשתוקקות לארץ ישראל" של רבי נחמן מברסלב.

דורון, בשבילי, לא כל כך הלך, ובעצם לא רק בשבילי. בהווי המיוחד שיש לנו בקומה 8 בזמן שהתוכניות רצות, תמיד טורח מישהו להיזכר, ולהזכיר מה דורון היה אומר, ואיזו בדיחה היה עכשיו מספר.

לדורון היה זכרון פנומגלי. היינו צוחקים שהוא לא טורח לשכוח כלום. ממש בור סוד שאינו מאבד טיפה. הוא זכר דברים שמלמדים בתיכון. וזכר תאוריות ממוקצעות היסוד בטכניון, שאנחנו כבר שכחנו. הוא תמיד הפתיע בידע הרב, ובבקיאות שגילה בהמון תחומים. מחשמל ומחשבים כמובן, ועד להנדסה גרעינית ותורת היחסות.

הזכרון של דורון היה גם מאד שימושי:

א. הוא זכר את כל הבדיחות ששמע, וידע תמיד לספר בדיחה טובה ולהתאימה לסיטואציה מזדמנת.

ב. הוא זכר בעל פה את מספרי הטלפון של הלקוחות שלנו, ובהרבה מקרים גם את הקו השני ו/או הסלולרי. בהתחשב בכך שזאת טרם היותו של משרד 2, זהו הישג כלל לא מבוטל ומאד שימושי.

ג. כשדברנו בעבודה על "קדחת" הארי פוטר שתופסת את כולם, שכנעתי את דורון, שאשאיל לו הספר הראשון, כי בטח ילדיו יהנו ממנו. אחרי יומיים הוא ציטט את כל

חוקי הקווידיון' – משחק הכדור בבית הספר לקוסמות – , תוך ירידה לפרטים שאני כבר הספקתי לשכוח. כמו שאמרתי, בור סוד שאינו מאבד אף טיפה.

דורון אהב לשאת דברי תורה, ובטוב טעם וחוכמה רבה, ידע להסביר כל מנהג ומצווה. יחד עם זאת, לא ניסה מעולם לכפות את דעתו ומנהגיו הדתיים. זכורני פעם, בצום גדליהו או בתענית אסתר, כשהסתגרנו בחדרי להפסקת קפה, שאירנה הביאה לנו, עם צלחת עוגיות, כדי לא לנקר את עיניו, הוא הצטרף אלינו בכיף ואמר שבמילא רק הוא צם.

דורון נזהר מלומר מילה רעה על מישהו. מדברי רכיל התרחק כמו מאש, לעיתים, עד כדי לקום ולצאת מהחדר. דורון ידע לדון כל אחד לכף זכות ומעולם לא דיבר סרה באיש.

נפלה בחלקי הזכות הגדולה לעבוד במחיצתו של דורון ואני, שיודע שאין דבר מקרי, מבין שלא בכדי התפתלה דרכי, כדי שאוכל לחלוק את יומי ועבודתי עם הענק הזה.

ואני אוסף את הזכרונות שהולכים ומתקבעים עם הימים.

ומברך על מזלי הטוב, ומברך את אלוקים,

שהפגישני עם אדם כה צדיק,

עם צדיק תמים!!

משפחת מנחם

דורון – אגדה שעוד תסופר

הלב כואב,

הלב דואב.

ברגע אחד הכל נגדע, נקטע!!!

ישוב שלם יושב ומתאבל. בכל מקום ובכל פינה נתקלים במישהו המוחה דמעה, במישהו שבוכה, מקונן ומיילל, את האסון האיום והנורא, קשה – קשה מאד לעכל. ואנו בבית "עינב", החברים, ילדים, נוער, נשים וגברים, את גודל האבדה לא מבינים ולא תופסים.

דורון – מי מאתנו לא היה מחובר באופן כלשהו לדורון? שהרי מדורון יצאו כ"כ הרבה חוטים, שהתחברו לכ"כ הרבה סלילים, וכשאומרים דורון מתכוונים להרבה דברים.

כי דורון זה חיוך, מבט אוהב, אהבת הבריות, אהבת התורה, שלום, כבוד, ענוה וצניעות, עזרה לזולת, שעורי תורה, דבר תורה, עצה, רוחניות, תפילה (בכוונה ולא מתוך שגרה), צדקה, מעשה חסד, שכן, חבר, חשמל, תיקונים, ילדים, מחשב, קומזיץ, צחוק קטעי הומור, בדיחות, מסיבות ישוביות ועדות, והרשימה עוד ארוכה ארוכה.

ועכשיו – דורון הוא אגדה.

אגדה – סיפור מעשה המאגד ומחבר אנשים.

ישבתי אתמול בסעודה שלישית והקשבתי לדברי הרב דרייר, ולדברי הרב אליהו מצפת, שאמרו: מכאן, מהמקרה הנורא הזה חייב שיצא לנו רק טוב! אסור לשקוע, אלא לעלות ולהתעלות. חייבים לפרוץ עם זה החוצה ולהגיע לתודעה של כולם, ואסור שזה ישאר ברמת הישוב כי אנחנו ישוב חזק וחייבים להתרומם...

תמי,

בספר בראשית (פרשת וירא כב, א) כתוב: "ויהי אחר הדברים האלה והאלוקים ניסה את אברהם...".

האם באמת הקב"ה ניסה את אברהם? האומנם הוא לא ידע מה תהיינה התוצאות?

לדברי חז"ל ישנן שלוש סיבות לכך:

1. נסיון – מלשון נס, דגל, ה' התכוון להרים אותו על נס, שיהיה מעל כולם.
 2. מתוך החויה שהוא מתנסה בה הוא יתחזק יותר.
 3. ה' רוצה לפרסם בעולם מיהו אברהם אבינו, אז את מי יקח? את החזק, את הצדיק! לא יכולתי שלא להתחבר לפסוק זה, שלא להבין את העומק, את המסר. אלה הם בשבילי, סודות התורה. אני מאמינה שה' התכוון להרים את דורון על נס שיהיה מעל כולם.
- ה' רצה לפרסם את שמו של דורון כמופת וכדוגמה לכולנו, לכן לקח את היהלום שבכתר, את החזק, את הצדיק! כזה היה דורון.
- מי יתן ומתוך החויה הקשה הזו שבה אתם ואנחנו מתנסים, נצא כולנו חזקים יותר.

יעקב פֿישר

דורון, תרתי משמע

חביבות ואהבת אדם

את דורון פגשתי לראשונה בחורף 1987. היה זה בתחנת האוטובוס שליד הפקולטה לתעשייה וניהול, ביום הראשון של הלימודים. שאלתי רק, היכן הפקולטה? ומצאתי את עצמי לוחץ יד לבחור שבחר במסלול לימוד דומה לשלי. בהמשך היום שמעתי ממנו, בהתלהבות שכה אפיינה אותו, כי נישא לאחרונה וכי הוא גר בסביבה. מאז, בכל פעם שנפגשנו או שוחחנו, הוא היה מקבל את פני ב-"פ-י-ש-ר-!!!" ארוך ומצלצל. לא הייתי זקוק להרבה זמן כדי להבין שכך הוא נהג לקבל כל אדם שהכיר וכי ההתלהבות באה מעומק הלב.

בשנות לימודינו יחדיו, אני זוכר את דורון מחפש בבית הכנסת בנרות יהודי שאין לו היכן לסעוד את סעודת השבת כדי להזמינו לביתו.

אני גם זוכר, סטודנטים רבים שהתקשו בהבנת החומר הנלמד שדורון נחלץ בשמחה לעזרתם.

יושר ללא פניות

אחד המקצועות שמהלכים אימים על הסטודנטים בשנה ראשונה נקרא "אלגברה ליניארית". את המקצוע לימד ד"ר צילג, המרצה הטוב ביותר בטכניון. למרות זאת, כ-75% מהסטודנטים עוברים את הקורס רק בסיועו של הפקטור (פטנט סטטיסטי לעזור לנכשלים). דורון מקבל ציון 100, ומבקש לראות את הבחינה. לאחר סריקה קצרה של הטופס הוא פונה למרצה, לאחר שגילה שבפועל מגיע לו רק ציון 98. לא הייתי נוכח בפגישה אך מספרים שהמרצה לא הבין מה רוצה ממנו הסטודנט הטרי הזה. לאחר שבדק וראה שדורון צודק הוא התעקש להשאיר לדורון את הציון הקודם.

ידוע במקומותינו שיש לא מעט סטודנטים הנוהגים להעתיק בבחינות. כולם ידעו שמדורון לא מעתיקים, לא בגלל שהוא חושש שציונם יהיה טוב משלו (היו גם כאלו). דורון מוכן לעזור ככל יכולתו אך עד לתחילת הבחינה.

גאונות וצניעות

שתי תכונות שהשילוב שלהם באותו האדם, מרתק. די מתסכל היה ללמוד עם דורון ולהבין שלמרות שהוא עוצר לתפילות ונעלם כדי לעזור לשכן שנשרפה לו נורה, הוא חוזר לשולחן הלימודים ומסביר לנו את מה שלא הבנו.

היה מצחיק לראות אותו, סטודנט שנה שניה לתואר ראשון, מסביר לדיקן הפקולטה (פרופסור, מן הסתם) בהפסקה, בשקט, היכן הוא טעה במודל הדטרמיניסטי שהציג. כשהדיקן לא ירד בתחילה לסוף דעתו, שאל דורון בשקט ובתמימות "אתה לא רואה כמה זה ברור?" ואנחנו חיפשנו מאפרה להתחבא בתוכה.

למרות כל היכולות האלו ומקרים רבים שקצרה היריעה לתארם, דורון היה אדם צנוע מאין כמוהו. לא ראיתי אותו מתרברב או מקניט חבר. לא שמעתי אותו מתנשא (והיו מקרים שזה התבקש) ועל תארי הסטודנט המצטיין שקיבל הייתי צריך לברר, כי את המידע הזה הוא לא נידב.

משפחתיות

בתקופת לימודינו היו לי הרבה שעות במחיצת משפחת זיסרמן. ראיתי את האושר בעיניו של דורון כשנולד בנו בכורו, ליאור. נוצרה סיבה נוספת להפסקת הלימודים – מרדימים את ליאור.

ליאור גם היה הסטודנט הצעיר ביותר שהשתתף בשיעורי "אלגוריתמים בתורת הגרפים" (ולו היה מותר להירדם בשיעור). המרצים לא ידעו "איך לאכול" את הסטודנט שבא לשיעור עם... סלקל ותינוק אמיתי בתוכו, אך הם התרגלו. מרצה אחד אף התנצל, מעל הבמה, בפני התינוק אם הוא ישעמם אותו.

ניכר היה שדורון מעורב בכל: השכבת הילדים, החתלה ומה לא.

לימים אשתי ואני ביקרנו את משפחת זיסרמן בעינב. דורון ערך לכבודנו סיור בישוב והתחנות החשובות היו הגן של חירות והגן של עודד.

סובלנות

אני חילוני, ובערבים רבים למדתי ואכלתי בבית משפחת זיסרמן. לקח לי זמן להבין מדוע רצים אחרי וקוברים את הסכו"ם בעציצים וממשיכים לחייך בהבנה. בהמשך כבר לימדו אותי היכן הכיור הבשרי והיכן החלבי.

דורון החמיר עם עצמו בנושא דת, אך היה סובלני לאנשים שחושבים אחרת. היו לתמי, לדורון ולי הרבה שיחות על דתיים וחילוניים ובעונותינו, לעתים רחוקות, גם גלשנו לפוליטיקה (שכחתי לציין שגם נטיותי הפוליטיות באותם הזמנים היו לשמאל). לשיחות היה אופי של סקרנות וכבוד הדדי וגם אם היו ויכוחים בנושאים שונים, מעולם לא הרגשתי זר במחיצתם. הרגשתי כמו במחיצת אחים בעלי דעות ורקע שונים. מדורון נשארו לי הרבה הערכה וכבוד לדת.

צריך עץ טוב בכדי לגדל תפוח משובח

בכל תקופת לימודינו, דורון היה עסוק ביותר מדי דברים: לימודים, משפחה, פרנסה, פעילות בישיבתו של הרב זיני, בית הכנסת השכונתי, עזרה לשכנים ומה לא.

בדברים שבהם היה דורון מתקשה, תמיד סיפר לי שהוריו עומדים לצידו ועוזרים לו. בפעמים שאני הייתי בסביבה התרשמתי במיוחד מעזרתו של האבא, זאב. בעיניי, זאב היה "האבא הנעלם" במובן הטוב ביותר של המילה.

צריך שידה לליאור? סבא זאב מגיע עם עצים חתוכים ומוכנים, מתקין את השידה, אוסף את פסולת העץ, ונעלם.

תקלה במכונת של המשפחה? אבא זאב מגיע, משאיר את מכונתו, מתקן את המכונת הפגומה, מחזיר אותה לדורון, ונעלם.

עם כזו עזרה ואהבה, לא פלא שילדים גדלים ומפיקים את המיטב מהפוטנציאל שיש להם.

גם כשמדובר במעשים טובים, מתלכדת המשפחה לעזרה: אימי נוהגת לאסוף בגדים שאינה זקוקה להם ולא תמיד יודעת למי להעביר אותם. מתקשרים לדורון, שמגייס את זאב ותוך שעות מגיעה מכונת לרמת השרון לאסוף את הבגדים ולהעבירם לנצרכים. מה אפשר להוסיף על זה?

ברשותכם, אני רוצה להפנות את החלק האחרון של דברי להורים, סימה וזאב זיסרמן:

כהורים אנו מתבשמים בהצלחות ובמידות הטובות של ילדינו. ילדים הם כמו מכונה שאנו מלמדים אותה כיצד מייצרים בושם. לדאבון לב, ישנם ילדים שמסיבה טרגית

מפסיקים לייצר בושם בגיל צעיר אך הבושם שיצרו בחייהם הוא כה רב כך שניתן להתבשם בו שנים רבות.

ילד כזה היה דורון שהיכרתי.

בעבר חשבתי שלחיות שנים רבות זה הישג. לאחרונה אני חושב שיותר משחשוב כמה זמן תחיה, חשוב יותר מה אתה עושה בחייך ועם חייך. ישנם אנשים שיחיו גם מאה שנים ולא יותירו אחריהם מאום, וישנם אחרים שבכל יום מותירים רושם נצחי על אנשים ואת אלו לא שוכחים.

מספיק היה לראות את ההמון הרב והמגוון שהגיע ללוות את דורון בדרכו האחרונה בכדי להבין שדורון הותיר בל"ח שנותיו רושם רב על אנשים רבים. אנשים שהוא נגע בהם, נשבו בקסמו ולא שכחו אותו.

אני יודע שלא אשכח.

אסף פרנקל

מחיל אל חיל

זכיתי ללמוד מספר שנים בשעור עם דורון בישיבת "אור עציון", שמרנו גם על קשר מאוחר יותר במשך מספר שנים. אינני איש כתיבה, על כן לקח לי זמן לכתוב וגם זה בקושי, אבל ראוי הוא דורון להזכר.

דורון הגיע לישיבה בשעור ב', לאחר שהיינו קבוצה די מגובשת בעקבות שעור א' ושרותם המשותף של רוב החבר'ה בצבא (חצי בחי"ר וחצי בשריון), למרות זאת, דורון השתלב באופן מידי והתבלט כמנהיג התפעול של החבורה.

באותה תקופה, שנה שישית לישיבה, לישיבה עדיין לא היה צוות ניהולי, וחלק גדול מהתחזוקה נעשה על ידי התלמידים. דורון הי"ד לקח על עצמו את הטיפול בנושאי החשמל, שהיה מתחת לכל ביקורת, ושיפר אותו בכמה דרגות.

לדורון היתה יכולת מופלאה להגיש עזרה עוד לפני שמבקשים. היה לו "חוש שישי" להרגיש שנדרשת עזרה היכן שהוא, ולבצע את הדרוש, עוד לפני שהצורך הפך קריטי. בתכונה זו של חיזוי הנוולד לצורך עזרה, לא נתקלתי בצורה דומה, אצל אף אחד אחר.

אבל, התכונה הזכורה לי ביותר כמיוחדת היתה יחסו לצוות העובדים. דורון תמיד עזר לצוות המטבח במשימותיו, ונתן להם את ההרגשה שהוא חלק מהצוות. עניין דומה: בתקופה מסוימת התגוררנו (מפאת מצוקת הפנימיות) במבני הפנימיה הצבאית. למרות הכנסת האורחים שאנשי הפנימיה נהגו בנו, מרביתנו לא קשרנו אתם קשרים. חריג היה דורון הי"ד שטפח אתם קשרים, ואף נהג ללמוד תורה עם חלקם.

מספר חוויות אישיות:

בקיץ תשמ"ו ערכתי בבית הורי "שבע ברכות" לדפנה ומנצ'י פינקלשטיין (היום בהט) לכל השיעור. דורון הקדים לבוא, ובזמן ההכנות (כשהורי לא היו בבית) התקין עם רפי פלורוסנט במטבח!

בקיץ תשמ"ט, סיימתי לימודי תואר ראשון באוניברסיטה העברית ושקלתי ללמוד תואר שני בטכניון. דורון ששמע על כך, דאג לי לפגישות עם המרצים, מפגשים עם סטודנטים, וכמובן תמי והוא ארחו אותי בביתם. עזרה זו היתה מעל ומעבר לסתם טלפון, אלא עזרה ממשית, לקבלת מידע וקשרים שלא יכולתי להשיג אחרת.

לסיום, דורון הי"ד היה אחד ומיוחד. אדם בעל יכולת להשפיע בכל מקום בו פעל בצניעות מופלאה, ללא החזקת טובה לעצמו. כשהייתי מודה לו, תמיד הוא נתן את הרושם שאיננו מבין מדוע מגיעה לו תודה...

עם ישראל כולו איבד את אחד מבניו היקרים. שקידש שם שמים בכל הליכותיו. בודאי שאתם המשפחה היקרה, חשים באבדן בצורה החזקה ביותר.

ברור לי כי דורון הי"ד, נמצא בחברת הצדיקים, וכמו שבחייו לא היתה לו מנוחה, גם במותו, הוא ממשיך ללכת מחיל אל חיל. זכותו תגן עלינו.

בנחמת ירושלים ננוחם,

בברכה ובצער.

ערן רביב

הקב"ה משלים שנותם של צדיקים

המשנה בפרק שני באבות מספרת על חמשת תלמידיו הנבחרים של ר' יוחנן בן זכאי, ר' יוחנן מונה שבתם: ר' אליעזר בן הורקנוס בור סוד שאינו מאבד טיפה, ר' יהושע אשרי יולדתו, ר' יוסי חסיד, ר' שמעון בן נתנאל ירא חטא, ר' אלעזר בן ערך כמעייין המתגבר.

כשקוראים את המשנה תמהים אנו, מה שבח שהשתבח בו ר' יהושע – "אשרי יולדתו"? כשחשבתי על דורון – הבנתי את המשנה, חשבותי, מי כדורון ראוי לתואר "אשרי יולדתו" – רק מי שמתבכח בכל כך הרבה תכונות טובות ומעולות – שכל הגדרה של תכונה אחת מיני רבות רק תצמצם אותו ולא תביע נכונה את דמותו, רק הוא ראוי לתואר – אשרי יולדתו.

כדי להבין עד כמה הגדרה זו קולעת, צריך לעיין במשנה שלאחר מכן ולחשוב על דורון, במשנה הבאה, משנה ט', המשנה מפרטת את ההגדרות השונות של חמשת תלמידי ר' יוחנן בן זכאי ל-"איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם" – עין טובה, חבר טוב, שכן טוב, הרואה את הנולד, לב טוב.

דורון – מי כמוהו:

- * בעל עין טובה – מעולם לא שמעתי ממנו דבר רע על אדם אחר.
- * חבר טוב – במלוא מובן המילה.
- * שכן טוב.
- * הרואה את הנולד – מכלכל מעשיו בתבונה.
- * לב טוב.

ור' יוחנן בן זכאי אומר שלב טוב זו המידה שכוללת את כל המידות כולן.

רציתי לשתף אתכם בשני סיפורים על דורון וכיצד השפיע שפע טוב, על חבריו בצבא. הסיפור הראשון - אורון עטיא, קצין בפלוגה המסייעת של הגדוד, לא הכיר את דורון בעבר, אולם באימון הגדודי האחרון, עמד על טיבו ועל קנקנו של דורון "בחמש דקות" בלשונו. להלן המכתב שכתב באתר האינטרנט לזכרו של דורון... והרי המכתב כלשונו: "משפחת זיסרמן היקרה! הספיקו לי 5 דקות בלבד, באימון הגדודי שקיימנו בחודש מאי

2001, כחודש לפני הרצחו של דורון, כדי להבין כי מדובר באיש מיוחד. תירגלנו פינוי פצועים. דורון ניהל כהרגלו את פרישת התאג"ד.

ביקשתי לתרגל את החובשים של המחלקה שלי, ושדורון יחנך אותם, יראה שהכל בסדר. דורון במין אצילות קורנת, עבר מחובש לחובש, הסביר, כיוון, נתן תחושת ביטחון מעוררת כבוד. כאמצע התירגול הוא קיבל שיחת פלאפון. מישהו ענה במקומו. נדמה לי שהיה זה דוכי הרופא, שהתלוצץ על בעיית מחשב בעבודה של דורון וביקש להמתין. דורון ניגש לפלאפון, ולמרות הלחץ בתרגיל הסביר בנעימות למישהו מהקו השני כיצד לפתור את הבעיה בעבודה האזרחית שלו. התפעלתי מהאיש, מהיכולת שלו להיות בכמה מקומות במקביל ולתת 100 אחוז. הכל בשקט ברצינות בלי שניה של זלזול. חודש חלף. שמעתי על האסון. כמו דקירה בלב. מאז, אותה סיטואציה, שם ברמת הגולן, בין הקוצים, מקום שנפרש התאג"ד, מאי 2001, בה דורון מנהל את התאג"ד, לא יוצאת לי מהראש.

תהיו חזקים בשבילו. התמונה הזאת הכילה אדם אחד - דורון. אגון עמיא הסיפור השני גם מקצין נוסף ששימוש כמפקד הפלוגה שלי - משה בנימין, במהלך הלוייה עמד לידי כולו נסער, ואמר לי שערך היום תמיד חשב כשאומרים על אלו שנפלו שהיו בעלי מעלה מיוחדת וכדומה, זה נשמע לו כקלישאה גרידא... אולם היום כאשר מכל חיילי הגדוד אנו צריכים ללוות את דורון למנוחת עולמים, כל הענין מתבהר לו באור שונה... גם הוא לא היה ממפקדיו הישירים של דורון, אולם במהלך אחד משרותי המילואים, היה אחראי על קבוצת חיילים ובהם דורון, וממפגש מועט עמד על טיבו ומבועו.

קשה לדבר על דורון בלשון עבר, וברור שכל תאור מילולי הוא שטחי, אולם בכל זאת, מהזווית האישית שלי, תמיד כשנפגשנו ובמיוחד משרות מילואים אחד למשנהו הרגשתי תמיד שכאילו רק נפרדנו לפני שניה ואנו ממשיכים מאותה נקודה שהפסקנו לדבר פעם קודמת. עוד כשהבחנתי בו מרחוק, חיך את החיוך הלבבי שממס כל אחד...

הקב"ה משלים שנותם של צדיקים מיום ליום ומחודש לחודש (סוטה י"ג), וכעת אנו, אלו החסרים והזקוקים להשלמה מהקב"ה.

דורון שניאור - לא לחינם שניאור - אור בעולם הזה ואור לעולם הבא, נולד בכ"ז בסיוון ונלקח כשהוא זך ... בז"ך בסיוון.

ד"ר דובי הורניק – זוכר באהבה וגעגועים

זאת הפעם השלישית שאני מנסה לכתוב משהו על דורון.

בפעם הראשונה זה היה מכתב לתמי, בפעם השניה בדברים שנאמרו לזיכרו, לפני חיילי הגדוד עם תחילת המילואים הראשונים בלעדיו, ועתה הפעם השלישית.

התחושה דומה בכל הפעמים. לשבת בוהה מול צג המחשב והמילים דלות מאוד.

עד שקלטתי, שבכל הפעמים ניסיתי לספר את דורון וזאת אי אפשר, נותר לספר רק על דורון.

גם משימה זו לא קלה, אך כאן לפחות אני מודע לכך שלא אצלית.

השורות נכתבו לאורך שנה ויותר.

ההיכרות הראשונה ביני לדורון היתה בתור "האח הקטן של אברהם" – יבדל"א, שלמד איתי ב"בחלים". מטבע הדברים ההיכרות עם "אחים קטנים של", היא שטחית וכל שידעתי הוא ש"לאברהם יש אח נורא חכם".

לאחר שנים דורון ואני נפגשנו בגדוד המילואים, אני הרופא והוא חובש קרבי באחת הפלוגות. הקשר התחיל יותר להתהדק ששימעו של דורון כבר יצא בגדוד, גם אני התחלתי לראות מקרוב את מה שכולם סיפרו כל השנים.

לימים החובש הגדודי או כפי שמכנים אותו – החוג"ד, עמד להשתחרר משירות המילואים וחיפשנו מי שיחליפו. יש לדעת שהחוג"ד נחשב לחובש הבכיר בגדוד, הוא אחראי למערך החובשים בשיגרת המילואים, ותפקידו בעת הטיפול בפצועי הגדוד לעת מלחמה חלילה, הוא מרכזי בחשיבותו.

כאשר חיפשנו חוג"ד חדש מיד עלה שמו של דורון. היה לנו ברור לגמרי שהוא יכנס לתפקיד הזה בלי בעיה למרות שהוא כלל לא התנסה בו. כפי שחשבנו – כך היה. תוך פרק זמן קצר הוא הפך לחוג"ד "בקי ורגיל" כאחד שממלא את התפקיד כבר שנים.

עם הזמן הלך והתגלה לי איש, שעד שאתה לא פוגש כמותו, אתה לא יודע שיש דבר כזה:

שילוב של אדם חכם וירא שמים מחד, ומאוד ארצי ופרקטי מאידך, שאת כולו עוטפת עדינות גדולה.

אחת לשנה מתכנס התאג"ד (הצוות הרפואי של הגדוד) לאימון שבו אני שבים ומרעננים תרגולות רפואיות שונות. מטבע הדברים אצל אנשי מילואים שאינם עוסקים ברפואה בחיי השגרה, יש אצלם עקומה של שכחה מסוימת באשר לפרטים הקטנים של התרגולות. לא כן אצל דורון. המדריכים היו נדהמים בכל פעם מחדש מהיקף הידיעות שלו, מהזיכרון המופלא של הפרטים, כאילו שמע אותם לפני דקות ולא בתרגול האחרון לפני שנה. המבטים של אנשי ההדרכה היו משהו כמו "מהיכן הגיע לכם הדבר הזה?" ומה שאהבתי יותר מכל הוא שאחרי אירוע כזה, היה נסוך על פניו חיוך דק מן הדק בבחינת – "עוד פעם מילואימניק הראה משהו לסדירים..."

דורון "זרם" בתפקיד, הרופא הגדודי טרוד פעמים רבות בדברים שונים, ידעתי שאני יכול "לישון בשקט" כשהוא בסביבה, גם אם הוא לא נמצא הדברים יתבצעו, כי הוא דאג להם מראש.

השנים שבהם עשינו ביחד במילואים, הגדירו לי מחדש מושגים כמו "נתינה" "חברות" ו"ראש גדול". הזכרון מורכב מפרטים קטנים, כמו לשבת בארוחה בצבא וכשמגיעים לברכת המזון הוא מוציא ברכון ומברך ואז פתאום שולף עוד אחד ונותן לי, תוך שאני מחייך בהפתעה שאומרת – "רק אתה מסוגל להחזיק שני ברכונים בכיס..."

והברכון הוא כמשל, למחסנים הבלתי נגמרים שהיו לו בכיסים, בצ'מידן, בתא המטען של הרכב והיכן לא. ברור לגמרי שהדברים שהוא החזיק שם לא נועדו לשימוש שלו בלבד אלא גם ל- "אם מישהו אחר יצטרך".

ביום הראשון של המילואים האחרונים, הייתי צריך משהו ואינטואטיבית חשבתי לבקש מדורון, מחשבה שהתנפצה בשניה מול האמת המרה.

כאשר אני שב ונזכר בנתינה הבלתי פוסקת הזאת, אני יודע את שידענו כולנו כל השנים שהנתינה לא היתה דבר שהוא צריך לחשוב עליו, אלא פשוט משהו שזרם ממנו באופן טבעי לגמרי, כחלק מהאישיות שלו.

כשאתה כותב דברי הספד, לכאורה המילים עצובות, התוכן עצוב וזה נכון. אך אם אני רוצה לגעת בדורון באמת, זה לחייך ולצחוק כשאני נזכר בחוש ההומור שלו, ידענו שהוא מקצוען, חובש טוב, ומה לא, אך תוך זמן קצר קלטנו שגם בנקודה הזאת של ההומור עשינו עסק טוב בתאג"ד.

יושב מולך בנאדם עם זיכרון פנומנלי וכשמישהו מספר בדיחה טובה, דורון היה "לוחץ על enter" ומספר ארבע אחרות כאלו, עם פואנטה חכמה כיאה לאיש חכם.

לטעמי גם זו גתינה.

אני מניח שכל אחד משחזר את פגישתו האחרונה עם דורון, את המילים האחרונות שנאמרו. אך לפני כן אקדים ואספר, שדורון התקשר אלי יום אחד וסיפר לי בעצב שהוא נגרע מהיחידה והועבר להגמ"ר, כי הוחלט לתגבר את הישויבים.

דורון אמר שהוא רוצה לחזור לגדוד. התקשרתי למח"ט ואמרתי לו שאני לא מוכן לוותר עליו, הוא ענה לי "תשכח מזה, זאת הוראה של הרמטכ"ל להעביר את אנשי יש"ע להגמ"ר".

כנגד כל הסיכויים הצלחנו במשימה, ואכן דורון שב אלינו. בערך שבוע או יותר לפני שנרצח שוחחנו בטלפון אודות המילואים המתוכננים (אגב כל שיחת טלפון בה הייתי צריך לבקש ממנו משהו שיעשה, היתה מסתיימת ב"תודה" שלו, כל פעם הייתי משתומם מחדש כי למעשה אני הוא זה שמבקש וצריך לומר את ה"תודה"). באותה שיחת טלפון אחרונה דורון סיפר לי כי הוא אמור לצאת למחרת לשלושה ימי מילואים. לא זכרתי שום מילואים באופק, הוא הסביר שלפלוגת ההגמ"ר שיוצאת מחר לאימון חסר חובש והוא יוצא איתם בהתנדבות...

אני מוצא עצמי חושב עליו הרבה, וככל שחולף הזמן, העצב נעטף בקרומי ההגנה שאנו בני האדם מספקים לעצמינו, על מנת לשמור על שלמותינו הנפשית.

לצד העצב העטוף הולכות ונרקמות תחושות שבאופן מוזר (או שלגמרי לא) נושאות אופי של חיוך והרגשת גאווה על היותי בר מזל שפרק מחיי נשזר בחייו.

קובי דורנשטיין

ושירת חייו באמצע נפסקה

דברים על חבר יקר שנרצח – דורון זיסרמן הי"ד

תכונות רבות הכיל דורון באישיותו. לפני שנזכיר ונפרט, נביט אל המכלול: דורון לפני הכל – אדם ונשמה, אוהב אותך, מקשיב לך, קולט היטב מי אתה, מהם צרכיך ובוחר כיצד הכי טוב לסייע לך. במחיצת דורון תמיד נעים, כיף, רציני, הגיוני ומצחיק, כשהכל תלוי בנפגשים, במסגרת, במקום ובשעה. דורון מנווט תמיד את האוירה, שומר על גבולות השיחה, היחסים, מפוגג מתחים, דואג למסקנות פרקטיות וכפי שכתבתי: ליד דורון אתה מרגיש בטוח בכל ההיבטים.

כשדורון לקח על עצמו משימה – יכולת ללמוד ממנו כיצד מטפלים בסוגיה. למידה יסודית של התחום (חברתי, מוסרי, פילוסופי, התנהגותי, מבני, פסיכולוגי). קביעת עמדה אישית וביצוע החלטי ומתמיד. אי אפשר לשכוח את שפת הגוף העשירה שלו. הידיים המסבירות תהליכים, העיניים הנעצמות מעט לרכז את החשיבה, החיוך בזוית הפה כשהפתרון כבר נמצא, ההליכה המהירה והחזקה – מביעים בטחון בעשייה ובסוף השענת הראש על כף היד לפעמים על שתי כפות הידיים – כדי לסקור לאחור ולזהות את נקודת הטעות הזקוקה תיקון ויעול.

אזכיר כמה דוגמאות המביעות את תחומי ההתענינות והשליטה של דורון – כיצד תרם לי באופן אישי לעצב את מסגרות החשיבה וההתייחסות לסביבה.

עוד מאותו דבר – או משהו חדש?

דורון הרבה בקריאת ספרים בנושאים שונים. אהב את ניתוח המציאות הריאלית וקניית כלים לשיפור מערכות תמידי. אביא אחד מהכלים החשיבתיים שדורון הרבה להשתמש בהם – ואח"כ רכשנו גם אנחנו החברים, זאת ככלי יום-יומי:

כשבאנו להתיעץ, דורון תמצת את הסוגיא לשאלה – "אז האם נראה לך שצריך ונכון להמשיך – עוד מאותו דבר?", דהיינו האיטרטיבי נכונה, המהלך כולו תקין, ומה שיביא להצלחה והשלמת המשימה, היא ההתמדה בשלבי התהליך, או שמא, אי

ההצלחה מעידים על צורך בשינוי מדרגה גבוהה יותר – שינוי אסטרטגי, טקטי או כל רמה אחרת – שלא לעשות שוב אותו דבר שנעשה קודם, אלא לנסות כיוון אחר לגמרי? למדנו ממנו אבחנה בסיסית-יסודית זו כשלאחריה דורון היה "מפרק" את העניין לחלקיו השונים עד למיצוי מלא ותשובה ודאית.

דאגה לחברים – לומדי תורה

כשלמדנו יחד במרכז הרב, התבלט דורון בדגשים החברתיים של אישיותו. דאג לחבריו הקרובים, אירגן מסיבות, לשיעור בחגים, אירוח אצל הרבנים, חשב על כלל תלמידי הישיבה וכיצד ניתן לשפר את תנאי מחייתם לטובת עיקר מאמציהם – לימוד התורה.

ערב אחד, הציע דורון לכמה מאיתנו: אתם רואים מה שאני רואה? שאלנו: מה? אמר – הביטו למעלה בתקרה קבועות היו נורות רבות שיותר ממחצית מהן שרופות (תקרת הישיבה גבוהה במיוחד דומני שמדובר בכ-15 מטרים).

אמר דורון – חסר כאן אור – זה פשוט. הדבר משפיע לרעה על עיני הלומדים. צריך להחליף נורות אמרנו שודאי תחזוקן הישיבה יטפל בכך אם רק נעיר לו. דורון אמר שחבל על הזמן. נביא את הסולם הגדול של הישיבה, נקנה נורות ובשעת לילה מאוחרת נזיז ספסלים ונבצע. אמרנו בסדר. וכי מה נגיד?

בערב היו הנורות (לענ"ד דורון קנה מכספו). הבאנו את הסולם הענק. עליתי עד חציו ונתקפתי פחד. ירדתי. דורון עלה מהצד השני עד למעלה. החליף נורה אחר נורה, ובסיום ספק כפות ידיו בשמחה אדירה ואמר לנו: כל הכבוד לכם זהו זה, תודה! כל הכבוד למי? לנו? הבנתם?

בשירות המדע והטכנולוגיה

תמיד רציתי להבין את עולם החשמל והאלקטרוניקה. ידעתי שהבנת החומר תסייע בידי בהיבט הפרקטי של חיבור נכון בטיפול במעגל חשמלי פשוט כמו נורה, תקע בבית וכד'. ... הכתובת לעניין – דורון.

ביקשת וקיבלת. הרצאה מסודרת להפליא גם כשלא הודעת מראש. הוא תמיד היה מוכן.

שאל – מה בדיוק אני רוצה לדעת ולשם מה ואז בנה את הדברים לתלפיות. בסיום כל שלב נהג לשאול – בסדר עד כאן? אפשר להמשיך? כבודק את השומע ואיכות הבנתו. אם לא הבנת – דורון החליף בקלות את זוית ההסבר עד שהשומע קלט ולעיתים כשגם זה לא עזר – אמר, תן לי לחשוב על דוגמא שתבהיר לך את העניין. דורון היה חוזר אליך אחרי יום, יומיים, שבוע וחודש – כשמצא את מסלול ההסבר המתאים לך.

”את השומע שהבין מיד – דורון איתגר מיד ברמת הסבר גבוהה יותר ובהרחבת אופקים נוספת – ”אתה מבין שלאור ההסבר נוכל ליצור מצב בו...” וכך הפליג למרחבים והגדיל את אופק היכולות הטמונות בתופעה עליה מדברים, תוך דוגמאות ממציאות קיימת או מעניינים הנמצאים בשלבי תכנון ועבודה ובקיצור – עתידנות לשמה.

שבת "חזון" – אירוח החברים בביתנו

דורון היה הרוח החיה שברעיון וגם בביצוע. גרנו בנס-ציונה והחלטנו שנעשה יחדיו שבת-חברים אצלנו. דורון לקח על עצמו כמעט את כל המשימות:

לוגיסטיקה – אוכל ושתייה, מסוגים שונים כמובן, שלא ישאר מישהו רעב.

שינה – מזרנים ושמיכות, דאג לכולנו. כששאלנו – והיכן אתה תישן? – "לא משנה" ענה.

רוח ואוירה – רשימת שירים מודפסת, הכין דבר תורה שלא ישכת – הקדמת הנצי"ב בהעמק דבר לספר דברים, על אותם שלא היו ישרים בהליכות עולמים. שהקדימו תורה לדרך ארץ ונמצאו מקלקלים. דבריו אפיינו אותנו – נועם הליכות עם תורה, דרך ארץ עם יראה.

סיום סיכום – אי אפשר בלי סיכום אמיתי כדי שהפעם הבאה תהיה טובה יותר. ידע לחלק צל"שים לכולם והכל בצורה חינוכית, זורמת ושמחה. היתה זו שבת נפלאה, פשוטה כמשמעה, מעין עולם הבא.

שם, דורון נמצא כעת, בודאי במקום הראוי לו ביותר, בחברת המעולים שבמעולים. כל כולו היה בהירות, אהבת הנתינה והחבר, ניתוח המציאות ושיכלולה.

זהו המעט שבמעט. חלקים בודדים נפרדים מאישיות כוללת ונפלאה. תם ולא נשלם.

אחרי מותי ספרו ככה לי

היה איש וראו איננו עוד
טרם זמנו מת האיש הזה
ושירת חייו באמצע נפסקה.

וצר! עוד מזמור אחד היה לו
והנה אבד המזמור לעד
אבד לעד...”

(חיים נחמן ביאליק)

אלחנן ברשינסקי

תהא שנת סוף אש"פ!

נדהם ומזועזע שמעתי על הרצחו של דורון הי"ד בידי חיות-אדם שפלים שנפל על מזבח ה"איפוק הקדוש" של שרון ומרעיו. לצערי מפאת בריאותי ובריאות אשתי אינני מסוגל לבוא ללויה או לשבעה. אין טעם לשבת בפניכם את דורון ז"ל, אתם יודעים את מעלותיו יותר טוב ממני אבל אהבתי אותו מאד ושמחתי לפגוש בו גם אחרי יציאתי לגימלאות. אינני מסוגל אפילו לגמור במשפט שבלוני בו גומרים בדרך-כלל מכתב ניחומים כי אין ניחומים. אני רק מקוה שדורון הי"ד יהיה הקרבן האחרון של החיות האלה ותומכיהם אנשי האיפוק ויד ה' תהיה בהם עד תומם.

הכואב אתכם

אסתי רופא

היתה זכות גדולה להכיר אותו

לתמי היקרה שלי

את אולי כבר לא זוכרת אותי, אבל אני זוכרת אותך היטב מהתקופה שעבדנו יחד בחברת מיקרוליין בחיפה.

כבר אז הבנתי משיחות הטלפון הנעימות מלוות הציחקוקים שניהלת עם בעלת הצעיר דאז, דורון הי"ד, שהתחנת עם עלם תמודות.

הרגשתי זו התבררה כנכונה כאשר דורון ז"ל החל לעבוד בחברת החשמל ואז התברר שהוא גם חכם בצורה יוצאת דופן, משכמו ומעלה וגם אוהב לעזור לכולם.

לא תמצאי עובד אחד שבא עמו בקשרי עבודה ולא יצא מוקסם מחוכמתו ומעל לכל מאישיותו.

התמזל מזלי וזכיתי להיות במחיצתו מספר שבועות בקורס ניהול פרוייקטים לפני מספר שנים.

במהלך הקורס, דורון היה כמובן המנהיג התומך והעוזר של כולם והוא זה שניצח ביד רמה על פרוייקט הסיום של כולנו תוך השקעה אדירה של זמן ומרץ. ואנחנו, חבריו לקורס, היינו רגועים, כי דורון טיפל, הכין והגיש את המצגת בפני מנהל האגף שכמובן היתה הצלחה גדולה.

אבל, רציתי לספר לך שתוך כדי הפעילות המעמסה הגדולה שלקח על כתפיו, הוא הקדיש מחשבה מרובה למתנת יום הולדת לאשתו האהובה. יום הולדת שחל בתקופה של הקורס. דורון התלבט איזו מתנה תשמח את אשתו, היו לו כמה ימים של התלבטויות ולבסוף החליט לקנות לך טלפון נייד. אני הייתי שותפה להתלבטויות (כי ישבתי לידו) ופשוט נגעה לליבי תשומת הלב והמחשבה העמוקה שהקדיש אשר הביעה כל כך הרבה אהבה. זכות גדולה היתה בכלל להכיר אותו, שלא לדבר על להיות רעייתו ואם ילדיו שהם בטח נהדרים כמוכם.

תמי, קבלי את תנחומיי ממעמקי לבי.

אני יודעת שמילים לא יכולות לנחם ולכן לא אכביר בהן, אך שתדעי שאני לרשותך בעתיד הקרוב והרחוק.

ברגשי צער עמוק

צבי ואסתר גולדשטיין

החיוך שכבש את הלב

לתמר ולכל משפחת זיסרמן!

לפני כ-16 שנה שמשתי כמזכירה במשרד הישיבה הגבוהה "אור-עציון" במרכז-שפירא. היה לי קשר מצוין עם רבים מהתלמידים, אך ידידות חמה במיוחד היתה לי עם דורון היקר הי"ד (ועם החצי השני שלו רפי יבדל לחיים טובים וארוכים).

ממרחק הפרשי הגיל שבינינו (אני כבר 16 שנה סבתא...) יכולתי לראות את תכונותיו הבולטות של דורון היקר, את מזגו הנוח, כשרונותיו, יראת-שמים שלו ויכולת החברות שגילה. דורון בהחלט היה בולט בין התלמידים והיה לי נעים ביותר להיות בקשר אתו. הצטערתי שהקשר נותק כשעברתי עם משפחתי לגור בפסגות.

כששמעתי את הבשורה המרה, סרבתי להאמין שהחיוך החם לא יראה עוד ורק כשראיתי את תמונתו בתקשורת (שבה נוכחתי שגם מאחורי הזקן – אותו לא הכרתי – החיוך היה ניכר ובולט) – נוכחתי לדאבון-לבי שאמנם מדובר בדורון היקר שהכרתי והוקרתי.

אני מצטערת שנבצר ממנו לבוא אישית ולנחם אתכם באבלכם הכבד כל-כך ואני מבקשת שתקבלו את מלות הנחמה שלי ושל צבי בעלי, מעל הנייר.

המקום ינחם אתכם בין שאר אבלי-ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד ובבנין הארץ תנוחמו.

בלב דואב

מאיר חזן

רצית לתת... ואנחנו לקחנו באהבה

דורון, קשה לי לדבר עליך בלשון עבר, דמותך מרחפת מול עיני ואני חש שאנחנו מדברים אחד אל השני ומעבירים מסרים אחד לשני למרות שהקול לא נשמע.

לא היינו חברים של בילויים ויציאות משותפות, אולם במשך השנים של נסיעות משותפות לעבודה, עשייה ציבורית משותפת, כל בוקר במניין הראשון, נוצר בינינו קשר חברי ואמיתי שאינו תלוי בדבר.

היית אדם מלא ערכים ועשייה כרימון, ואני בטוח שכולנו נזכור לעד את כל מה שעשית עבור הפרט ועבור הכלל בישוב.

בתקופת ה"שבעה" פגשתי חברים שלך מגרעין טל מנשה, גרעין שהיית חלק ממנו ולבסוף החלטת להגיע לעינב. והמשפט הראשון שאמרתי להם היה: "אתם הפסדתם את דורון ואנחנו זכינו בו עשר שנים, ולצערי עכשיו גם אנחנו הפסדנו אותו".

ישנם המון זכרונות מדורון, אולם אותי תלווה כל חיי תמונה מתקופת המילואים האחרונה שעשינו ביחד בבית גוברין במסגרת צוות הכוננות. תמונה שלדעתי משקפת את המהות שבך, השילוב בין התרומה שלך לחברה בעשייה והתרומה שלך בצד הרוחני.

למרות שסיימת שבועיים מילואים ביחידה האורגנית שלך, התנדבת לצאת גם לאימון של צוות הכוננות שבוע לאחר מכן, ובאימון שטח פתוח שהיה לחוץ, כל פעם שחזרתי ממסלול יבש או רטוב עם אחד החיילים או החוליות, התמונה שראיתי היתה שאתה יושב ברכב של צחי עם ספר של הרב קוק, שכל כך אהבת, ומלמד את החבר'ה. הזמן היחיד שהחבר'ה לא למדו היה כאשר אתה יצאת לבצע מסלול.

רצית לנצל כל רגע, לתת ממך כמה שרק אפשר ואנחנו לקחנו באהבה.

דורון, נרצחת בידי בני עוולה, את גופך הם הצליחו לקחת מאיתנו, אולם את רוחך הם לעולם לא יצליחו לקחת.

ה' יקום דמך!

חברך,
מאיר חזן

דניאל אגמון – ספור קטן על חסד

כאשר היינו מזמינים את אמי ז"ל להתארח אצלנו בשבת, היינו מבקשים מדורון הי"ד לקחת אותה מחיפה ביום ה' ולהחזיר אותה ביום א'. דורון, כדרכו, לא הסתפק במילוי הבקשה אלא התעקש לקחת אותה מהבית ולהחזיר אותה לביתה, וזאת למרות שמיהר לעבודה בבוקר ונאלץ לסטות מדרכו.

כאשר מצב הבריאות של אמי הדרדר, היה קשה לשכנע אותה לבוא אלינו לשבתות. גם נסיעה במונית הלך וחזור לא הקלה על הפצרותנו. לעומת זאת נימוק אחד כן היה עוזר והוא – דורון. אם היה מסתדר מבחינת העבודה שלו שהוא יקח אותה במכוניתו, אז היתה מתרצה לבוא אלינו. הנסיעה עם דורון כל-כך נעמה לה, ותמיד היתה אומרת "בחור-חמד".

כאשר נודע לה על הולדתה של חרות התעקשה אמי ללכת בעצמה ולקנות מתנה לתינוקת. "אני פשוט אוהבת אותה" אמרה.

וכאשר מצב בריאותה התרופף עוד יותר ונאלצנו להעתיק את מקום מגוריה לבית אבות בנתניה, היה זה שוב דורון שעזר לנו להעמיס את מטלטליה על מכוניתו, לקחת אותה לנתניה, ולעזור לנו לפרוק את הדברים.

ספור קטן על החסד שעשה דורון עם אמי, בשמחה ובחשק ובהקרבה עצמית שהיתה כל כך אופיינית לו. האם מתראים הם שם בעולם הנשמות?

זכר חסדיו איתנו לעד.

מיכל אגמון

כולנו היינו טרמפיסטים שלו

בתקופת לימודי בחיפה הייתי "טרמפיסטית" קבועה של דורון. לא אשכח כמה היה מסובך לתאם איתו את הטרמפ. הייתי מצלצלת ערב לפני כן ושואלת אותו מתי הוא יוצא. "מתי נוח לך?" היה עונה לי בשאלה. הייתי נבוכה אך הוא היה מתעקש שאגיד. כאשר הייתי נוקבת בשעה הרצויה לי, שהיתה מוקדמת למה שתכנן, היה מיד מתאים את עצמו, אבל מבקש שאצלצל אליו כדי שאוודא שהתעורר. שוב הייתי נבוכה, כי חששתי שאעיר את תמי והילדים, ואז היינו מגיעים לסידור הבא: מלכתחילה דורון יהיה זה שיצלצל כדי להודיע שתעורר והכל בסדר, אבל אם לא יצלצל עד השעה שקבענו, אצלצל אני אליו כדי לוודא שלא נרדם. בסוף התיאומים, כבר לא הייתי זוכרת מי מצלצל למי ומתי, ובכלל מי המבקש ומי העוזר...

בדרך לחיפה – השיחות בפלאפון עם תמי עם כל כך הרבה איכפתיות ודאגה, העייפות הרבה שעל פניו; כמה שמח כשהיה טרמפיסט שיכול היה להחליפו בנהיגה, הדיבורים עם חבריו לעבודה, שמהם ניכר היה כמה אוהבים אותו שם.

הייתי טרמפיסטית של דורון, ואולי כולנו טרמפיסטים שלו. דורון לקח אותנו אל אור וחסד, ומשנלקח מאתנו, אנחנו בצידי הדרך, מנופפים לישועה.

אנדי ויינשטיין

החבר הראשון שלי בישראל

הייתי רוצה לספר לילדיו של דורון מקצת מזכרונותי על האבא שלהם.

עליתי לארץ מארצות הברית בסוף שנת תשמ"ח. הגעתי לחיפה ושם התארחתי אצל זוג שהכרתי מארצות הברית. לא הכרתי עוד אנשים בחיפה מלבדם, ולא היתה לי משפחה בארץ.

למחרת הגעתי, הלכתי להתפלל שחרית בבית הכנסת רמב"ם בנוה שאנן. אחרי התפילה ניגש אלי מישהו שזיהה שאני חדש בשכונה, עשה אתי הכרות, ושאל אותי מתי הגעתי לארץ? "אתמול" עניתי. האיש היה, כמובן, אבא שלכם – דורון, החבר החדש הראשון שלי בישראל.

אבל האבא שלכם, כמו שאתם יודעים, לא היה מסתפק רק במילים – על אף שהמילים והחיוכים והחום שלו כוחם היה כמעשים, הוא נשאר אתי בקשר, ובמהרה כששכרתי דירה וחיפשתי שותף הוא הכיר לי את חברו רפי שחיפש גם הוא דירה.

במשך הזמן הכרתי את מי שהיתה עתידה להיות אשתי, והורייכם עזרו לנו ונתנו להשתמש בדירה שלהם ב"שבת חתן". הם נסעו לסבא וסבתא שלכם וההורים של אשתי היו בדירתם. אביכם גם עזר לי להתכוונן לחתונה. הוא עודד אותי וענה לי על שאלות שונות, וכמובן שאבא ואמא באו לשמח אותנו בחתונה.

כל המעשים היו תמיד בסבר פנים צוחקות, בחום, באהבה, בהומור ובחיוך, שתמיד עודדו אותי ועוד הרבה אחרים. הוא השאיר עולם טוב יותר, ויהי רצון שבזכות מעשיו הטובים כולכם תזכו לכל טוב ולבשורות טובות, וימלא ה' חסרונכם.

מיכה שמחון

החור שלעולם ישאר

במילואים האחרונים שעשיתי עם דורון, היה לנו ויכוח פוליטי. זה לא חדש. בכל מילואים שעשיתי עם דורון היה לנו ויכוח פוליטי. אני חשבתי ועודי חושב שהמתנחלים צריכים לחזור לישראל מהביקור הממושך והמיותר שלהם בטריטוריה לא להם. דורון הכיר היטב את דעותי, אבל במילואים האחרונים כשטען שהיינו צריכים להישאר בלבנון ולהקים שם התנחלויות, התפרצתי ואמרתי לו שהוא פשיסט וקולוניאליסט. דקה אחרי זה קיבל חבר שלנו במילואים ידיעה בפלאפון שאביו נפטר ודורון טיפל בו בצורה כה רגישה ומסורה, שאמנם לא הפתיעה אותי כלל, לאור היכרותי עמו, אבל עמדה בניגוד גמור מבחינתי לדבריו הקודמים.

אני מספר את הדברים, כיון שהם מהווים דוגמא נפלאה לדורון כפי שאני ראיתי אותו. מצד אחד קיצוני ברמה הפוליטית ומצד שני אדם רגיש וחם ואוהב אדם. מהיכרותי עם דורון אין לי ספק שאם היה רואה ערבי במצב קשה היה רץ לנחמו באותה מידה. אצל דורון הדיבור על פוליטיקה היה בשחור לבן, אבל החיים היו רבי גוונים ומורכבים.

בסוף המילואים נסענו יחד שנינו לשבעה לזכרו של אביו של החבר מהמילואים. דיברנו כל הדרך ואני זוכר שאמרתי לו שבטח הילדים ואשתו מתים עליו, כי כמו שאנחנו מכירים את דורון מהמילואים הוא מספר בדיחות ולא מפסיק עד שמאשפוזים אותך על כאבי בטן חריפים. והוא בצניעות אמר שיש לו יחסים מאד טובים איתם. המשכנו לדבר על המשפחה ועל החיים בשיחה מאד אישית ושאלתי אותו אם הוא לא פוחד לגור בשטחים, עכשיו כשהמצב בוער? הוא אמר שהוא משתדל לא לחשוב על זה. אז גם הסתבר לי שהוא חוזר לא מעט בשעות הלילה מהעבודה ונתקפתי דאגה. הוא ניסה להרגיעני ואמר שהוא משתדל לחזור לפני החשיכה. מאוחר יותר שאלתי אותו אם יש לו גם בדיחות על פיגועים. לא הופתעתי, הוא מיד סיפר כמה שהיו מקבריות ומצחיקות מאד. ככה הוא היה, הכל היה רציני והכל היה ראוי לבדיחה.

לאחר ביקור האבלים נפרדנו והחלפנו כתובות של דואר אלקטרוני. מובן שלאחר מספר ימים קיבלתי כמה בדיחות בדואר, אבל את הסיפור שבמכתב הבא שמרתי. הוא הביע בשבילי את התשובה החכמה של דורון לויכוח הפוליטי שלנו.

אני רוצה לשתף אותך ב-mail שקיבלתי:

היו היה ילד קטן עם אופי רתחני.

אבא שלו נתן לו שק עם מסמרים ואמר לו שבכל פעם שהוא מתפרץ וצועק על אנשים הוא חייב לתקוע מסמר בגדר שמקיפה את ביתם.

ביום הראשון, תקע הילד 37 מסמרים בגדר, אך במהלך השבועות הבאים ככל שלמד לשלוט בכעסו, ירד מספר המסמרים שהוא תקע בגדר.

הוא למד שקל לו יותר לשלוט בכעסו מאשר לתקוע מסמרים בגדר.

לבסוף, הגיע היום בו הילד לא התפרץ כלל. הוא סיפר את זה לאבא שלו, ואבא שלו אמר לו שעכשיו, בכל יום שחולף ובו הוא לא התפרץ ושלט בכעסו הוא צריך לשלוף מסמר אחד מן הגדר.

הימים חלפו ולבסוף הגיע הילד לאביו ואמר לו שכל המסמרים נשלפו מן הגדר.

האב, אחז בידו של בנו לקח אותו החוצה אל הגדר, ואמר לו: "כל הכבוד בני על שלמדת לשלוט בכעסך, אבל הסתכל נא אל החורים שבגדר. הגדר כבר לעולם לא תהיה כמו שהיה היתה בהתחלה. כשאתה אומר דברים מתוך כעס, הם משאירים צלקת בדיוק כמו החור שבגדר. אתה יכול לתקוע סכין בגבו של אדם ולמשוך אותה החוצה חזרה, אבל לא משנה כמה פעמים תתנצל הפצע עדיין ישאר שם. פצע מילולי הוא גרוע בדיוק כמו פצע פיזי. חברים הם כמו יהלומים יקרים, הם גורמים לך לחייך ומעודדים אותך להצליח. הם קשובים לך, הם תמיד שם בשבילנו!"

אנא סלח לי אם אי פעם השארתי לך חור בגדר!!

לכתך, דורון, הוא החור שלעולם לא יגליד בגדר שלי.

שרה גולדנברג

דורון – ענק במידות, במעשים טובים ובחוכמה.

למשפחת זיסרמן היקרה

אם הייתי מומחית גדולה בכתיבה, הייתי יכולה למלא דפים ללא סוף על התכונות הנפלאות שהיו בדורון. למרות שלא היה ממשפחתי הקרובה ואפילו לא מחבריי הקרובים, ידעתי תמיד תמיד שהוא פשוט ענק. ענק במידות, ענק במעשים טובים, ענק בענוה וכמובן גם בחכמה.

אני מניחה שאת החכמה קיבל כמתנה משמים, אבל כל שאר תכונותיו היו בודאי תוצאה של עבודה רבת שנים על מידותיו. תמיד היה חביב, תמיד הקדים בשלום כל אדם, תמיד היה מוכן להושיט עזרה לכל אחד, תמיד היה סבלני וסובלני ואפילו לאנשים שהיו ברמה אינטלקטואלית נמוכה יחסית אליו.

דורון תמיד מיהר, ניסה להספיק כמה שיותר, לנצל כל רגע, הכיסים שלו תמיד היו מלאים בכל טוב ותמיד היה עייף. ממש לא מפתיע. פעמים רבות, כשהייתי מיאשת "מהמצב" הייתי שואלת אותו "דורון, מה יהיה?" כי ידעתי שיש לו יכולת גם לענות וגם לשכנע בתשובותיו.

בכל פעם שסיפר בדיחה, הייתי מתפעלת מצורת הסיפור, מהעובדה שזכר את הבדיחה מתחילתה עד סופה, ומאין סוף לבדיחותיו, שגם הבד"ץ היה יכול לתת הכשיר לבדיחותיו.

מעולם לא פגשתי אדם כמו דורון ששמו התאים לו במאת האחוזים: הוא ממש היה מתנה לכולנו, וממש ממש איש מתוק. כשמו כן היה!

פעם התברר לי שהוא תומך במשפחה שנקלעה לקשיים כלכליים. דורון היה עבורם יועץ, מאמץ ותומך. הוא השקיע מאמץ גדול והרבה זמן כדי לסייע להם.

אחרי תקופה ארוכה שוחחתי איתו, ואמרתי לו שלדעתי הם כבר מספיק גדולים, כדי ללמוד להסתדר לבד, אמרתי גם שכנראה קשה להם להיות עצמאים, כי הם מאוד נהנים מהפינוק והעזרה שלו.

אבל דורון לא יכול היה להפסיק את הסיוע, והמשיך אותו עד הסוף המר.

אני מרגישה שדורון התנדב לעזוב את העולם הזה, כדי לכפר על כולנו, ואני גם בטוחה שהוא משקיע את כולו בתפילות לרבנו של עולם, שיאמר די לצרותינו.

אתם הוריו, אחותו, אחיו, אשתו וילדיו, יכולים להתגאות בדורון הי"ד ואנחנו מכריו ומוקיריו מודים על הזכות שהיתה לנו להיות במחיצתו, ובוכים על כך שלא ניצלנו את הזכות עד תומה.

דורון היה יצירת מופת, אחד ויחיד!

אני מתפללת שכל אחד מאלה שהכירוהו יזכור את תכונותיו והלואי וכל אחד יצליח לאמץ לפחות תכונה אחת ולהפנים אותה.

אני מבטיחה לזכור ולא לשכוח!

יואל וינברג

דורון שאהבתי

הצדיקים הטהורים

אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק

אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים אמונה

אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חכמה (הרב קוק)

כזה היה דורון!

את דורון פגשתי לראשונה לפני שמונה עשרה שנים. חזרתי לישיבה לאחר השירות הצבאי ופגשתי בחור חייכן, מלא שמחת חיים, בעל ידע עצום במגוון גדול של תחומים, בעל ידי זהב ונכונות לעזור לכל אחד ואחד – פגשתי חבר.

לאורך כל התקופה בה היינו בישיבה, בלימוד, בסדרים, בהשתתפות בשיעורים ואף בעתות הפנאי דורון זכור כמנהיג, כבחור שסותף אחריו, לרגע לא משעמם לצידו ותמיד אפשר ללמוד ממנו דבר חדש. אוהב את הכל – ואהוב על הכל.

במשך השנים התוודענו גם למשפחה החמה כל כך שהקיפה את דורון, להורים המסורים, לאחות לאח ולקראת סיום הלימודים בישיבה גם לתמי – האישה שאיתו.

אני חושב שהדבר הגדול ביותר שדורון השאיר לי ואותו צריך לחקות – הוא הרצון האמיתי כל כך שלו לתרום, לעזור רק היכן שאפשר. המילה "לא" לא היתה קיימת אצלו, כאשר מישהו היה צריך עזרה. עם ידי הזהב שלו, עם הלב הרחב שלו, לכל דבר היה פתרון.

במצב הקשה בו עם ישראל נמצא כעת, נתבקש דורון לישיבה של מעלה, להיות מליץ יושר עלינו, על כל עם ישראל. גם במקרה זה, דורון, כנראה, לא היה מסוגל להגיד "לא". הוא בוודאי ידע על הקשיים שילוו אותנו, על החסר, על החלל הגדול שהוא משאיר אחריו. על תמי והילדים הקטנים שנשארו עכשיו לבד. אך אני מאמין שגם עכשיו דורון ממשיך "שם למעלה" באותה דרך בה הלך, בה הוביל לאורך כל

שלושים ושמונה השנים בהם היה עמנו, ומהווה מליץ יושר עלינו לפני ריבוננו של עולם.

ולנו, שנשארנו פה, מוטלת החובה להמשיך במורשתו של דורון, לחזק את תמי, הילדים, ההורים, האחים וכל שאר המשפחה והחברים.

”חבל על דאבדין”

* * *

צבי גלר

כמה דרגות מעל

זכיתי ללמוד עם דורון הי”ד במשך 4 שנים. לא איש דברים אנוכי והכתיבה קשה עלי, אבל לא יכולתי להמנע מלציין מה בעיקר נחרט בזכרוני מדמותו המיוחדת של דורון, בנוסף לכל שאר מעלותיו.

– חיוכו המיוחד והחום ששפע ממנו כלפי כל הסובבים אותו.

– כשרונותיו הבלתי מצויים, ומאיך עם כל הכשרונות האלו, שהרימו אותו כמה דרגות מעל כל חבריו, היתה דעתו מעורבת עם הבריות בלי התנשאות ובלי ריחוק. שילוב כזה עדיין לא זכיתי לפגוש.

”חבל על דאבדין ולא משתכחין”.

מי יתן והרופא לשבורי לב יחזק ויאמץ ידיכם ובהמשך פעולותיכם הברוכות תנוחמו.

אורית, יובל – והחברים לעבודה בחברת החשמל

הרבה מעבר לתפקיד

לדורון היקר שלנו, במקום לחגוג איתך היום, יום הולדת 38, אנחנו נפרדים ממך, מבלי שהספקנו אפילו לברך.

אין מילים לתאר איזה אדם נפלא אתה, חכם, מוכשר, טוב לב, עוזר לזולת, מוכן תמיד לתת עצה, לעזור בכל עת, חבר טוב, צדיק אמיתי, אדם שכל אחד היה רוצה לעבוד איתו.

אהבנו לדבר איתך, להתווכח על פוליטיקה, ידענו שאפשר לפנות אליך תמיד, לקבל עצה, לסמוך עליך. עזרת לכל מי שפנה אליך, בין אם הכרת אותו ובין אם לאו. בדיחות היו לך בשפע, תמיד הבדיחה השונה, במקום הנכון ובצורה המתאימה ואיזה זיכרון.

בעבודה – עבדת איתנו באגף המחשבים בחברת החשמל, משנת 1991 במדור מערכות כ"א, במחלקה למ"מ למשאבים אסטרטגיים.

פיתחת מערכת נוכחות מקומית למוסך אנילביץ ב-P.C., היית אחראי על מערכת ממכ"א (מידע כ"א), הרמת את פרויקט המיון הפסיכולוגי, השתתפת בהסבת מערכות לשנת 2000, והקמת את משואה (מחסן מידע לכ"א) כולל שימוש ב-P.C. כמחולל דוחות על נתוני כ"א.

תרמת רבות גם לפרויקטי מחשוב נוספים בחח"י, כמו: מערכת תומכת גיוס, משואה ונוכחות עובדים.

לכל הלקוחות, משתמשי המערכות שפיתחת, עזרת, תמכת ונתת שרות מעולה מכל הלב, גם אם קשור ישירות למערכות שלך וגם בנושאי מחשוב אחרים, בכל תקלה ובעיה התמודדת והצלחת.

תמיד אהבת אתגרים, לא פחדת להתמודד עם טכנולוגיות חדשות, וקלטת כל דבר במהירות וביעילות.

אך דורון האדם הוא הרבה מעבר למקצוע!

כשהודיעו בטלויזיה שדורון זיסרמן מעינב, בן 38, נרצח, התקוממנו, הוא לא עוד אדם שנרצח, הוא אדם יקר לכל מי שהכירו, פרח נפלא.

נהרגת מתוך אמונה שאכן חשוב ונכון להיות בכל ארץ ישראל, ואנחנו כאן נאלצים להיפרד ממך. בלכתך מאיתנו אתה משאיר חור ענק שאיש לא ימלא.

ישנו אדם בשם גולד שהיטיב לתאר אותך, וכך אמר: "המתנה הנפלאה ורבת הערך שאתם נותנים לעולם... היא בעצם היותכם כאן, מעניקים לאחרים מטוב-ליבכם, מאהבתכם, מביאים שמחה ואושר ללבבות, ומעלים חיוך על פניהם של כל האנשים אשר פוגשים בכם. אתם פוסעים בשקט ובבטחה בדרכי החיים, זוכים לכבוד ולהבה מכל אדם. ובכל מקום שבו הייתם – נשארים האנשים אשר שהו במחיצתכם, טובים ומאושרים יותר!"

בשבילינו אתה תישאר לתמיד!

איש של נתינה

דורון זיסרמן, שנרצח בידי צלף פלסטיני, היה אדם יוצא דופן במוכּן החיובי של המלה – חברים מספרים עליו

"מתנה קיצרת מועד" – כך מכנה את דורון זיסרמן ז"ל שנהרג בחודש יוני מפגיעת צלף ערבי, ד"ר איילה גליקסברג בטורה האישי ב"מעריב".

"דורון היה במקורו ילד טוב גבעתיים", כותבת גליקסברג, "מלח הארץ עם מתיקות יהודית, תוצר של החברה הדתית בעיר, שאינה חיה בנבדל, אלא מעורה בחיים הכלליים שבעיר ובארץ. היה בו מיוזג של לימודים בישיבה עם לימודים בטכניון. דורון לא נפל בקרב. הוא נפל בדרך העולה לביתו שבעינב, הישוב שבו בחר לחיות עם בני משפחתו".

דורון היה בן 38 במותו, נשוי ואב לארבעה ילדים. בעינב התגורר 9 שנים עם רעייתו תמי וילדיהם: ליאור (11) עודד (9) חירות (7) ואוהד, בן שנתיים. הוא היה בוגר ישיבה תיכונית, חובש קרבי בשירותו הצבאי ובוגר הטכניון בהנדסת מערכות מידע, לימודים שסיים בהצטיינות, ולימודי הנדסת תעשייה וניהול במשך שלוש שנים, אף זאת בהצטיינות.

לעזור לאנשים

בשנת 1991 נקלט בחברת החשמל באגף מערכות מידע ותיקשוב, והשתלב במחלקת מערכות מידע למשאבים אסטרטגיים. זמן קצר לפני מותו קודם לראש מדור. "את דורון אפשר לאפיין ברצון אינסופי לעזור לאנשים", אומר משה חבושי, מנהל המחלקה. "היתה בו מודעות גדולה לעבודה קהילתית, שבעבודה באה לידי ביטוי בתמיכה במערכות המשרתות את אגף משאבי אנוש, כשהוא מוכן לעזור לכל אחד בכל זמן".

עבורנו, מערכת עיתון "חשמל", היה דורון הקול הנעים מאחורי האדם שהיכרנו רק באמצעות הטלפון, שהפיק לנו מדבקות ועליהן כתובות העובדים בכל פעם שגליון חדש של "חשמל" עמד לצאת לאוויר העולם, כדי שאלו יועברו לאורז העיתון.

עובד החברה האחרון שראה את דורון בחיים היה ששון רחמים, סגן מנהל אגף האספקה.

בין דורון ורחמים נקשרו קשרים חמים בשנים האחרונות. מאחר ששניהם עבדו בבנין פל-ים בחיפה, נהג רחמים, כשהיה עושה דרכו בשעת בוקר מביתו בנס ציונה לחיפה, לאסוף את דורון כמעט מידי יום בנקודת מפגש קבועה בנתניה, לשם היה דורון מגיע ברכבו, לאסוף אותו עם תום יום העבודה ולהסיעו לאותה נקודת מפגש. "הייתי מאושר לקחת אותו", מעיד רחמים, "משום שהוא היה אדם שהקסים אותי. היה לו חוש הומור יוצא מהכלל והיה תענוג לשוחח איתו, עד כדי כך אהבתי אותו, שגם ביום שבו עבדתי בבנין "אגד" בחיפה הייתי נוסע לבית פל-ים לאסוף אותו. במהלך הנסיעות המשותפות היינו מדברים הרבה, למדתי ממנו הרבה על משפחתו וידעתי כמעט כל מה שהתרחש אצלם.

התפעלתי מלשון האהבה שבה היה מדבר בטלפון עם רעייתו אחרי חמש-עשרה שנות נישואים. יום אחד סיפר לי בשמחה, שקנה לאשתו מחשב, והתקין לה שולחן מיוחד, שאותו הרכיב במו ידיו, עד השעות הקטנות של הלילה".

האמין בצדקת דרכו

רחמים מעיד, כי דורון היה שלם לחלוטין עם ישיבתו בהתנחלות, משום שהאמין בלב שלם בצדקת דרכו. "חסר היה שמישהו יאמר לו כי המקום שבו הוא מתגורר מסוכן. על כך היה עונה: 'גם בנתניה מסוכן, הוא לא פחד'."

בינו לבין דורון היו, מטבע הדברים, ויכוחים פוליטיים. "לא פעם כשהשמעתי דעה משלי, היה עונה לי תוך הפגנת ידע לפרטי פרטים בכל המצב המדיני, וקשה היה להתמודד עם ידע כזה. עם זאת הוויכוחים נעשו תמיד בצורה תרבותית".

היום שבו נהרג דורון זכורלו היטב. "הסעתי אותו בבוקר", הוא נזכר, "ושאלתי אותו בדאגה, מדוע אינו לובש שכפ"ץ? תשובתו היתה שהשכפ"ץ כבד לו מדי. התברר מאוחר יותר, שלישוב הגיעו רק 10 שכפ"צים, ודורון ויתר על שלו ונתן אותו לחבר. בכך למעשה הקריב את חייו למען חבר".

במהלך הנסיעה סיפר לו דורון, כי קנה מדיח כלים, אבל הטכנאים מתחמקים מלבוא ליישוב להרכיב אותו. "דורון אמר לי אז: 'פעם הייתי מתרגז כשאנשים לא רצו לבוא אלינו, עכשיו אני כבר מבין אותם. אין בעיה, אני יכול להרכיב בעצמי, רק שיגידו'. היו לו, לדורון, ידי זהב". כשהגיעו לבית פל-ים אמר לו דורון, כי לא יחזור איתו בסוף יום העבודה, כי בכוונתו לצאת הפעם מוקדם מהרגיל. "החלטתי שאקדים גם

אני לחזור, כדי שאוכל לקחת אותו. נסענו הביתה, הורדתי אותו בנתניה בסביבות ארבע וחצי, ומתברר ששעה לאחר מכן נהרג. רק למחרת נודע לי על כך".

דורון היה אדם שאהב לתת. רתמים מספר כי בבנין שבו הם עובדים חלתה אחת המנקות. דורון היה זה שהלך לבקרה. "בלוויה שלו פגשתי את מנהל איזור אריאל, שהגיע משירות מילואים לבוש במדים, וסיפר לי כי דורון התנדב לעזור לעובדי האיזור בתיקון נתיכים בבתים ביישובו וביישובים סמוכים, ובכך חסך צורך מעובדי החברה להגיע למקום".

הוא היה כשמו – מתנה

בצירוף מקרים סמלי היה עובד חברה אחר, אברהם שרעבי, מהרכבה חשמלית דרום, האיש הראשון שהגיע אל דורון לאחר הירצחו. שרעבי, יהודי שומר מצוות המתגורר בקרני שומרון הסמוכה לעינב, מתנדב בצוות זק"א (זיהוי קורבנות אסון) ועוסק בעבודת קודש של טיפול בהרוגי פיגועים, במטרה להביאם לקבורה יהודית כראוי. לאחר הרצח הוזעקו הוא והצוות לטפל בנפגע. "הרכב היה מלא בדם", הוא מספר, "ועל פי התורה הדם הוא הנפש, ואנו מקפידים להספיגו ולקבור אותו עם הנפגע. זה לא היה קל, ועבדנו עד שלוש לפנות בוקר".

כשנודע לו שהנרצח הוא עובד חברת החשמל, חש אליו קירבה גדולה והחליט להשתתף בלוויה. שם, הוא מספר, פגש את רב היישוב, שסיפר לו כי דורון היה אדם מיוחד במינו, מן הדמויות המרכזיות בעינב. "הרב אמר לי: 'דורון היה איש חסד, עוזר לאנשים, הוא היה כשמו – מתנה. בכל תחום שהיו זקוקים לעזרה, דורון היה שם. הוא היה אדם של נתינה'. בהספד אמרה אשה אחת מהיישוב: 'אנו לא יודעים מה לעשות כדי להחזיר לך את כל מה שעשית בשבילנו, אנו מבטיחים לטפל היטב באשתך ובילדים'".

דלילה שפירא, מזכירת המחלקה, כואבת מאוד את הסתלקותו של דורון, חברה הטוב. "דורון היה חבר אמיתי", היא אומרת, "חבר קרוב, שהרגיש, הבין וידע כל דבר. בכל צורך נרתם מיד לעזרה, ולרוב לא היה צורך לבקש, הוא היה כאן תמיד. דורון היה החובש, איש הרווחה, איש הבטחון במחלקה ובבנין, ומי שתרים לגיבוש התברתי. הוא נתן תמיכה לכל דבר שנדרש, בסבלנות, בסובלנות ובאהבה רבה".

מתוך ירחון חברת החשמל

הכנסת

תפארת

ז'סרפן דורון

הכנסת מוקירה ומעריכה את
הצטיינותך בלימודים. הישגיך
הם נדבך חשוב בטיפוח אישיותך
ותרומה לקידום החברה הישראלית.
על כך תבוא עליך הברכה.

הטכניון מכון טכנולוגי לישראל

זאת לתעודה כי

דורון זיסרמן

שנה וסים לימודיו בחוק מלא הובותיו בתקן

ועמד בבהינות בהלכה

בחדש ניסן תשנ"ב בהתאם להוקה ולתקנות של הטכניון

ועל יסוד השגיו הוענק לו כיום הזה התאר

מוסמך למדעים

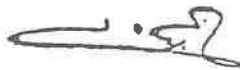
בהנדסת מערכות מידע

בהצטינות דאזיה לשבח

על כל הזכויות שמקנה תאר זה

נשיא

דיוקן הפקולטה

היפה, וזה באיור תשנ"ב

תהילים פ"ג:

"שִׁיר מִזְמוֹר לְאַסָּף: אֱלֹקִים אֵל דָּמִי
 לָהּ, אֵל תְּהוֹרֵשׁ וְאֵל תִּשְׁקֹט אֵל: בְּיַד
 הַיָּד אֹיְבֵיךָ יִהְיֶינָה, וּמִשְׁנֵאֵיךָ נִשְׂאוּ
 רֹאשׁ: עַל עַמֶּיךָ יַעֲרִימוּ סוּד, וַיִּתְנַצְּצוּ
 עַל אֲפֻנְיֹתַי: אָמְרוּ לָבוֹ וְנִבְהִידֵם
 מִצִּוִּי, וְלֹא יִזְכֹּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד: בְּיַד
 נוֹצְצוֹ לֵב יִהְיֶה, עֲלִידָה בְּרִית יִכְרַתוּ:
 אֲהַלִּי אֲדוֹם וַיִּשְׁמַעְאֲלִים, מוֹצֵאב
 וְהַגְּדִים: גָּבַל וְעַמּוּז וְעַמְלֶק, פִּלְשֶׁת עִם
 יִשְׁבֵּי צוּר: גַּם אֲשׁוּר נִלְוָה עִמָּם, הָיָה
 זְרוּעַ לְבָנֵי לוֹט סֶלַח: עֲשֵׂה לָהֶם
 כְּמִדְּוָן, כְּסִיסְרָא כְּנִבְיָן כְּנַחַל קִישׁוֹן:
 נִשְׁמְדוּ בְּעִיזֵי דָאָר, הָיָה דָמָן לְאַדְמָה:
 שִׁיתְמוּ נְדִיבֵמוֹ בְּעֶרְבֹב וּבִזְאָב, וּבְזִבְחַ
 וּבְצִלְמַנְעַע כָּל נְסִיכֵמוֹ: אֲשֶׁר אָמְרוּ
 בִּירְשָׁה לָנוּ, אֵת נְאוֹת אֱלֹקִים: אֱלֹקֵי
 שִׁיתְמוּ בְּצִלְפָל, כְּקֹשׁ לְבָנֵי רוּחַ: כְּאֵשׁ
 תִּבְעַר יָעַר, וּבְלֶחֱבָה תִלַּחֵט הָרִים: בְּזֶן
 תִּרְדָּפֶם כְּסַעֲרָה, וּכְסִיפֶתְהָ תִבְהַלֵּם:
 מִלֵּא כְּנִיחָם קְלוּז, וַיִּבְקֹשׁוּ שְׁמֵךְ ה':
 יִבְשׁוּ וַיִּבְהַלּוּ עֲדֵי עַד, וַיִּחַפְּרוּ
 וַיִּאֲבָדוּ: וַיִּדְעוּ בְּיַד אֲתָהּ שְׁמֵךְ ה'
 לְבַרְדָּה, עֲלִיוֹז עַל כָּל הָאָרֶץ:"

תפילת נקם

...והלך ודבר: קום הרב את ריבי.
 קום, הרב את ריבי, כי צחק מחריבי.
 אל תמשני היום. אל תאמר שכב, בני, שכב.
 קום וראה את עלבון עבדך מצריו.
 אל תשכח, אל תשכח את אשר עשו לו.
 אל תשכח לאחד שמאה יכלו לו.

...

קום הרב את ריבי! מעפר מכוכים,
 צעקו לך דמי עבדך השפוכים.
 קום האב! קום וטרוף! כי על בן אתה אב!
 כי יש קץ לעלבון עבדך מצריו!

...

אל תאמר לו: רחם! אל תקרא לו כפר!
 אל תשכח, אל תשכח את אשר עשו לו,
 אל תשכח לאחד שמאה יכלו לו,
 תרצה לפניך חמת מעטים.
 ברוך אלוקי המתים.

לזכרם

שמות החרוגים והנרצחים הי"ד החל מראש השנה התשס"א.

שם הנרצח/ת	תאריך	מקום מגורים	מקום הרצח
בירי דוד	27.9.00	ירושלים	מקום הרצח
שבג'ה יוסי	29.9.00	נצרת עילית	צומת נצרים
יוסף מדבחת	1.10.00	בית ג'אן	קלקליה
ויצסלב זסלבסקי	2.10.00	אשדוד	קבר יוסף
מקס חזן	2.10.00	דימונה	בידיה
ז'אן בכור	7.10.00	ראשון לציון	בית סחור
הלל ליברמן	7.10.00	אלון מורה	ג'אסר אל זרקא
אלון זגורי	8.10.00		בית פוריק שכם
יוסי אברהמי	12.10.00	פתח תקוה	רמאללה
ואדים נורוויץ	12.10.00	אור עקיבא	רמאללה
הרב בנימין הרלינג	19.10.00	קדומים	חר עיבל
מדיק גבריאילוב	28.10.00	בני עייש	רמאללה
עמוס מכלוף	30.10.00	ירושלים	בית ג'אלה?
אש קודש גילמור	30.10.00	ירושלים	מזרח ירושלים
סג"מ דוד כהן	1.11.00	כרמיאל	אלי האדר
שלמה ארשינה	1.11.00	צאלים	אלי האדר
אמיר זוהר	1.11.00	ירושלים	נח"ל אלישע
אילת השחר לוי	2.11.00	מכמש	נחלאות ירושלים
חנן לוי	2.11.00	ירושלים	נחלאות ירושלים
נעה רחן	8.11.00	מושב מרתבים	מסוף רפיה
שחר וקרמ	10.11.00	לוד	קבר רחל
אבנר שלום	11.11.00	אילת	צ. גוש קטיף
שרה לישה	13.11.00	נוה צוף	וואדי הרמיה
רב"ט עמית זאנה	13.11.00	נתניה	וואדי הרמיה
רב"ט אלעד וולנשטיין	13.11.00	אשקלון	וואדי הרמיה
גבי זגורי	13.11.00	אופקים	כביש כיסופים
סמ"ר ברוך שניר פלום	18.11.00	תל אביב	כפר דרום
סמ"ר שרון שיטובי	20.11.00	תל אביב	כפר דרום
מירי אמיתי	20.11.00	כפר דרום	כפר דרום
גבי כיטון	20.11.00	כפר דרום	כפר דרום
איתמר יפת	21.11.00	נצר חזני	צומת קטיף
מאיר ברמי	22.11.00	גבעת אולגה	חרדה
שושנה רים	22.11.00	חרדה	חרדה
סגן אדוארד מצניק	23.11.00	כאר שבע	נוה דקלים
סמל סאמר חוסין	23.11.00	חורפייש	מחסום ארו
אריאל ג'ארפי	24.11.00	פתח תקוה	חוצה שומרון
רס"ן שרון ארמה	24.11.00	אשקלון	אונרת אחו"ע
רינה דירובסקי	8.12.00	בית חגי	קרית ארבע

לזכרם

קרית ארבע	עוֹתְנִיָּאל	8.12.00	אליהו בן עמי
עוקף יריחו	ירושלים	8.12.00	מל גורדון
כביש 443	מורעין	21.12.00	אלי כהן
מחסום סופה	קרית ארבע	28.12.00	גדי מרשה
מחסום סופה	חניתה	28.12.00	יונתן וורמולן
ליד עפרה	תפוח	31.12.00	בנימין זאב כהנא
ליד עפרה	תפוח	31.12.00	מליה כהנא
חממות כפר ים	כפר ים	15.1.01	רוני צאלח
רמאללה	אשקלון	19.1.01	אופיר רחום
שול כרם	תל אביב	23.1.01	אתגר זיתוני
שול כרם	תל אביב	23.1.01	מוטי דייז
עמרות	ירושלים	25.1.01	עקיבא פשקום
כביש אדם עמרות	עפרה	29.1.01	אריה הרשקוביץ
ג'נין	עפולה	1.2.01	ליאור עטיה
עוקף חלהול	כרמי צור	1.2.01	ד"ר שמואל גילים
רפיח	טורעין	5.2.01	סמל רואניה סאלמה
כביש המנהרות	ראש צורים	11.2.01	צחי ששון
צומת טמפו	ירושלים	14.2.01	ג'ולי ויינר
צומת טמפו	ראשון לציון	14.2.01	שמחה שמרית אוולאי
צומת טמפו	אשקלון	14.2.01	רחל לוי
צומת טמפו	אשקלון	14.2.01	אלכסנדר מנביץ
צומת טמפו	אשקלון	14.2.01	כוכבה פולנסקי
צומת טמפו	אשקלון	14.2.01	יסמין קריסי
צומת טמפו	קרית מלאכי	14.2.01	דוד אילוז
צומת טמפו	קרית מלאכי	14.2.01	אופיר מגדיש
מושב חגור	כפר סכא	28.2.01	מרדכי שפר
צומת מי עמי	מבריה	1.3.01	קלוד קנאפ
שוק נתניה	נתניה	3.3.01	יבגנה מלכין
שוק נתניה	תל מונר	3.3.01	נפתלי דין
שוק נתניה	נתניה	3.3.01	שלומית זיו
ליד נוה דניאל	אפרת	19.3.01	ברוך כהן
חברון	חברון	26.3.01	שלהבת פס
צומת נוה ימין	גבעת שמואל	28.3.01	אליז רזונברג
צומת נוה ימין	פתח תקוה	28.3.01	נפתלי לנצקורן
כפר סאלם	נהריה	1.4.01	יעקב קרנצ'ל
חיפה	חיפה	1.04.01	דינה גואטה
בית לחם	ערד	2.4.01	דני דראי
רמאללה	בית שמש	21.4.01	סמניסלב סנדומירסקי
כפר סכא	כפר סכא	22.4.01	ד"ר מריו גולדין
צ. אום אל פאחם	נתניה	28.4.01	שלמה אלמקיים
כפר בענה - גליל	נהריה	29.4.01	שמחה רון
צ. לבית אל	עפרה	1.5.01	אסף הרשקוביץ
איתמר מזרח	מעלה ישראל	7.5.01	אריה אנריינוני

לזכרם

תקוע	תקוע	8.5.01	מנדל יעקב
תקוע	תקוע	8.5.01	אישרן יוסף
כביש אלון, מכמש	רימונים	15.5.01	מזרחי עידית
פסגת זאב	פסגת זאב	16.5.01	יעקב ירמולנסקי
קניון נתניה	חדרה	18.5.01	מרים וקסמן
קניון נתניה	נתניה	18.5.01	דוד ירקוני
קניון נתניה	כפר חיים	18.5.01	תרצה פולונסקי
קניון נתניה	נתניה	18.5.01	יוליה מרטיקובה
קניון נתניה	נתניה	18.5.01	סורוקין ולדיסלב
עוקף עבוד	נוה צוף	18.5.01	סגן יאיר נבנצאל
כביש רחלים	מודיעין	24.5.01	אשר אילוז
ליד מול כרם	ראשון לציון	25.5.01	יוסי אלפסי
עוקף שבם דרום	איתמר	29.5.01	גלעד זר
נוה דניאל	אפרת	29.5.01	שרה בלאונשטיין
נוה דניאל	אפרת	29.5.01	אסתר עליון
בקה אל גרביה	מבוא דותן	31.5.01	צביקה שלף
דולפינריום ת"א	תל אביב	1.6.01	מרינה ברקובסקי
דולפינריום ת"א	בת ים	1.6.01	רומן דונאשווילי
דולפינריום ת"א	בת ים	1.6.01	איליה גושמן
דולפינריום ת"א	חולון	1.6.01	אניה קנצקובה
דולפינריום ת"א	בני ברק	1.6.01	אלכסי לופלו
דולפינריום ת"א	תל אביב	1.6.01	מדיאנה מרדננקו
דולפינריום ת"א	בת ים	1.6.01	אירינה נופומניאשיץ
דולפינריום ת"א	נתניה	1.6.01	מריה מניצלב
דולפינריום ת"א	תל אביב	1.6.01	ילנה גלימוב
דולפינריום ת"א	נתניה	1.6.01	ראיסה נמירובסקי
דולפינריום ת"א	חולון	1.6.01	סימונה רודין
דולפינריום ת"א	חולון	1.6.01	אירינה אוסדצי
דולפינריום ת"א	תל אביב	1.6.01	יוליה גלימוב
דולפינריום ת"א	תל אביב	1.6.01	דיאו (דני) נורמנוב
דולפינריום ת"א	תל אביב	1.6.01	ליאנה סעקיאן
דולפינריום ת"א	רמת גן	1.6.01	קתרין מלקר
דולפינריום ת"א	רמת גן	1.6.01	אורי שחר
דולפינריום ת"א	אוקראינה	1.6.01	רומן גורוחובסקי
דולפינריום ת"א	חולון	3.6.01	יעל (יוליה) סקליאניק
דולפינריום ת"א	רמת גן	3.6.01	יאן בלום
לובן אל שרקיה	שילה	11.6.01	יהודה שהם
מנזר סנש-ג'ורג' וואנביקלשעלה אדומים	מנזר סנש-ג'ורג' וואנביקלשעלה אדומים	13.6.01	ג'ד ציפוקצתקים
כביש המנהרות	מעלה אדומים	13.6.01	סא"ל יהודה אדרי
כביש חומש	חומש	18.6.01	דני יהודה
הכניסה לעינב	עינב	18.6.01	דודון זיסרמן
דולפינריום ת"א	בת ים	19.6.01	יבגיניה קרן דורפמן
כביש חומש	חומש	20.6.01	אלית קרביץ

לזכרם

כביש דוגית	כפר סבא	22.6.01	סמל אביב איזק
כביש דוגית	ירושלים	22.6.01	סמל אופיר קיט
עוקף ג'נין	גנים	28.6.01	אקטרינה ויינמראוב
כקעה אל ג'רביה	זכרון יעקב	2.7.01	אהרון עבריאן
ליד סוסיה	חוות סוסיא	2.7.01	יאיר הר סיני
שוויקה שומרון	פתח תקוה	4.7.01	אליהו נעמן
אדוריים	פרדס חנה	8.7.01	סרן שי שלום כהן
מושב אחיסמך	לוד	9.7.01	יוסף מוויטו
צומת לפיד חכרון	קרית ארבע	12.7.01	יחזקאל מועלם
קרית ארבע	ביתר עלית	13.7.01	דוד כהן
בנימינה	זכרון יעקב	16.7.01	רב"ט חנית הרדי
בנימינה	זכרון יעקב	16.7.01	סמ"ר אבי בן הרוש
רמאללה	ירושלים	23.7.01	יורי גושצין
גבעת זאב	גבעת חויר	26.7.01	רונן לנדאו
עוקף עזון	קרני שומרון	6.8.01	תחיה בלומברג
כביש צופים	מיכה	7.8.01	נאיל ג'אנם
חוצה שומרון	יפית	7.8.01	זהר שורני
מחנה אבני חפץ		9.8.01	דביר רשף
מרכז העיר י-ם	מלמון צפון	9.8.01	מוטי סחיוסחורדר
מרכז העיר י-ם	מלמון צפון	9.8.01	צירה סחיוסחורדר
מרכז העיר י-ם	מלמון צפון	9.8.01	רעיה סחיוסחורדר
מרכז העיר י-ם	מלמון צפון	9.8.01	אברהם יצחק סחיוסחורדר
מרכז העיר י-ם	מלמון צפון	9.8.01	חרוה סחיוסחורדר
מרכז העיר י-ם	ירושלים	9.8.01	ללי שימשינשוולי
מרכז העיר י-ם	ירושלים	9.8.01	תמרה שימשינשוולי
מרכז העיר י-ם	ארה"ב	9.8.01	שושנה גרינבוים
מרכז העיר י-ם	כרמיאל	9.8.01	צביקה גולומבק
מרכז העיר י-ם	ירושלים	9.8.01	מיכל רויאל
מרכז העיר י-ם	ירושלים	9.8.01	מלכה רומ
מרכז העיר י-ם	ירושלים	9.8.01	תחילה מעוז
מרכז העיר י-ם	ירושלים	9.8.01	יוכבד שושן
מרכז העיר י-ם	כרזיל	9.8.01	ג'ורא בלש
מרכז העיר י-ם	ירושלים	9.8.01	פרידה מנדלסון
קיבוץ מירב	קיבוץ מירב	9.8.01	עליזה מלכה
גוש קטיף	כפר סבא	25.8.01	רס"ן גיל עוז
גוש קטיף	כפר סבא	25.8.01	סמ"ר קובי ניר
גוש קטיף	חולון	25.8.01	סמל צחי גרבלי
כביש 443	עופרים	25.8.01	יניב בן שלום
כביש 443	עופרים	25.8.01	שרון בן שלום
כביש 443	ירושלים	26.8.01	דורון סזורי
ליד זיתא	נתניה	26.8.01	דב רוזמן
צומת איתמר	איתמר	27.8.01	מאיר לקסנברג
קוצ'ין	אשדוד	29.8.01	אולג סופניקוב

נעלין	מורעין	30.8.01	עמום טג'ורי
ליד קיבוץ בחן	מושב תרום	6.9.01	ארז מרחבי
כביש הבקעה	בית שאן	9.9.01	סימה פרנקו
כביש הבקעה	חמרה	9.9.01	קובי חצב
ת. רכבת נהריה	ירושלים	9.9.01	דניאל יפרח
ת. רכבת נהריה	ירושלים	9.9.01	יגאל גולרשמיין
ת. רכבת נהריה	מכשרת ציון	9.9.01	מורל דרפולר
בסים מג"כ ליד בחן	תל אביב	10.9.01	צחי דוד
בסים מג"כ ליד בחן	כרמיאל	10.9.01	אנדריי זלדקין
מחסום האבלה	אלפי מנשה	12.9.01	שוועאי רות
כביש רמות	ירושלים	15.9.01	מאיר וויסהום
רמאללה	בת ים	16.9.01	דוד גורדוקל
כדרך לנוקדים	נוקדים	20.9.01	שרית עמרני
שדמות מחולה	שרה אליהו	24.9.01	סלעית שמרית
אלי סיני	אלי סיני	3.10.01	לירון הרפו
אלי סיני	לוד	3.10.01	אסף יצחקי
עפולה	פרדסיה	4.10.01	מלי בן ארמון
עפולה	עפולה	4.10.01	חיים בן עזרא
עפולה	עפולה	4.10.01	סרגיי פריידן
כביש אבני חפץ	אלעד	5.10.01	חנניה בן אברהם
שלוחות	שלוחות	7.10.01	יאיר מרדכי
מלון היאמ, ירושלים	רמת השרון	17.10.01	רחבעם זאבי
מרסבא	תל אביב	18.10.01	ליאור קאופמן
מושב בצר	זכרון יעקב	28.10.01	סמ"ר יניב לוי
חדרה	זכרון יעקב	28.10.01	סימה מנחם
חדרה	אליבין	28.10.01	איילה לוי
חדרה	חדרה	28.10.01	סמדר לוי
חדרה	גבעת עדה	28.10.01	לידיה מרקן
חיפה	חיפה	30.10.01	אנה דוידוב
מערבית לעין יברוד	קרית מוצקין	2.11.01	סמ"ר צפירי זיו
צ. גבעה צרפתית	רמות, ים	4.11.01	מנחם רגב
צ. גבעה צרפתית	ביתר עלית	4.11.01	שושנה בן ישי
עוקף שכם דרום	ניר-בנים	6.11.01	סרן במילי אייל סלע
כביש יעבר	מבוא דותן	9.11.01	הדם אבוטבול
כפר הם	כפר הם	11.11.01	אהרון אוסישקין
כפר דרום	חולון	24.11.01	רב סמל ברק מרמון
עפולה	רמת צבי	27.11.01	נעם גוויבסקי
עפולה	רכסים	27.11.01	מיכל מור
צ. גוש קטיף	נצר חזני	27.11.01	אתי פחימה
אוטובוס ליד מחנה 80	כפר סבא	29.11.01	שמואל מילשקי
אוטובוס ליד מחנה 80	חדרה	29.11.01	יחיאל אלעד
אוטובוס ליד מחנה 80	זכרון יעקב	29.11.01	ענבל ויים
ליד בקה אל-שרקיה	רמת גן	29.11.01	ירון פיקהולץ

לזכרם

כיכר ציון י-ם	ירושלים 1.12.01	סמל ניר חפצרי
כיכר ציון י-ם	מעלה אדומים 1.12.01	יוני קורגנוב
כיכר ציון י-ם	ירושלים 1.12.01	יוסף אל עזרא
כיכר ציון י-ם	ירושלים 1.12.01	משה ידיד לוי
כיכר ציון י-ם	ירושלים 1.12.01	מיכאל משה דיין
כיכר ציון י-ם	גבעון החרשה 1.12.01	אדם ויינשטיין
כיכר ציון י-ם	ירושלים 1.12.01	גולן תורג'מן
כיכר ציון י-ם	ירושלים 1.12.01	אסף אביטן
כיכר ציון י-ם	ירושלים 1.12.01	גיא ועקנין
כיכר ציון י-ם	ירושלים 1.12.01	ישראל יעקב דנינו
אלי סיני	גדרה 2.12.01	פרופ' ברוך זינגר
אוטובוס חיפה	יקנעם 2.12.01	ריקי חדר
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	רונן כחלון
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	מארה פישמן
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	לאה שמריק
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	יצחק רינגל
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	מארק חומימאליאנסקי
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	ראסים סאפילין
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	ציציליה קוזמן
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	אינה פרנקל
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	מיכאל זרייסקי
אוטובוס חיפה	פיליפינים 2.12.01	רוזיליה רייאס
אוטובוס חיפה	נתניה 2.12.01	טטיאנה כרוביק
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	פאינה זביגאילו
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	ילנה לומקין
אוטובוס חיפה	חיפה 2.12.01	סמיון קאליק
כיכר ציון י-ם	ירושלים 8.12.01	עידו כהן
עמנואל	טל השחר 12.12.01	רס"ב יואל בניפלד
עמנואל	עמנואל 12.12.01	ישראל שמרנברג
עמנואל	עמנואל 12.12.01	יאיר עמר
עמנואל	עמנואל 12.12.01	אסתר אברהם
עמנואל	עמנואל 12.12.01	מנחם משה גוממן
עמנואל	עמנואל 12.12.01	הנן צרפתי
עמנואל	עמנואל 12.12.01	יעקב צרפתי
עמנואל	גינות שומרון 12.12.01	דוד צרפתי
עמנואל	ראש העין 12.12.01	ירמיהו סלם
עמנואל	ביתר עלית 12.12.01	אברהם נחמן ניצני
עמק בית-שאן	בית-שמש 25.12.01	סמל מיכאל סימבון
כרם שלום	בית-זרזיר 9.1.02	רס"ן אשרף הואש מוריב
כרם שלום	ריחניה 9.1.02	רס"ל אברהים חמדיה
כרם שלום	אבו-סנאן 9.1.02	סמ"ר מופיד סוואעד
כרם שלום	חיפה 9.1.02	סמ"ר הנא עלי אבו ראנם
טבריה	ע"י שבי שומרון 14.1.02	סמל אלעד אבו-גני

לזכרם

בית-לחם	מעלה-אדומים	15.1.02	אבי בועז
גבעת זאב	גבעת זאב	15.1.02	יואלה חן
ע"י ג'נין	ירושלים	16.1.02	שחארה דעסים
חדרה	אשקלון	17.1.02	דינה בינאייב
חדרה	שדרות	17.1.02	נורים מליכוב
חדרה	רעננה	17.1.02	אהרון בן-ישראל
חדרה	אור-עריבא	17.1.02	אנטולי באקשאייב
חדרה	אור-עריבא	17.1.02	ארוארד באקשאייב
חדרה	חדרה	17.1.02	אבי יורי
ירושלים	ירושלים	22.1.02	סוומלנה סנדלר
ירושלים	ירושלים	22.1.02	שרה המבורגר
ירושלים	ירושלים	23.1.02	פנחס טוקמלי
חמרה	חמרה	6.2.02	יעל אוחנה
חמרה	חמרה	6.2.02	מידי אוחנה
חמרה	בית שאן	6.2.02	רס"ר משה מקונן
	קיבוץ כפר הנשיא ירושלים	8.2.02	מורן עמית
	כביש חוצה-שומרוןמעלה אפרים	9.2.02	אמלה ליפובסקי
	אשקלון	10.2.02	סגן קרן רומשטיין
מושב עין-הבשור	באר-שבע	10.2.02	רב"מ איה מלאכי
נצרים	שלומי	14.2.02	סמל אשר זגורי
נצרים	רחובות	14.2.02	סמל משה פלד
נצרים	קצרין	14.2.02	סמ"ר רון לביא
ע"י רמאללה	חולון	15.2.02	סמ"ר לי נחמן אקוניס
קרני שומרון	קרני שומרון	16.2.02	קרן שאצקי
קרני שומרון	קרני שומרון	16.2.02	נחמיה עמר
מעלה-אדומים	בית-זרזיר	18.2.02	רס"ר אחמד מזריב
כיסופים	קרית-ארבע	18.2.02	סמ"ד אמיר מנצורי
כיסופים	קרית-אתא	18.2.02	רס"ן מור יהודה אלו
כיסופים	גני טל	18.2.02	אהובה אמרני
עין עריב	תל-אביב יפו	19.2.02	סמ"ר מרק פולדולסקי
עין עריב	פתח-תקוה	19.2.02	סרן משה עיני
עין עריב	כרמיאל	19.2.02	סמ"ר בני קיקים
עין עריב	חיפה	19.2.02	סמ"ד מיכאל אוקסמן
עין עריב	ירושלים	19.2.02	סמ"ד ארו תורג'מן
עין עריב	קרית-אונו	19.2.02	סמ"ד תמיר עצאמי
עמדות	בית-שמש	22.2.02	ואלרי אחמיר
כביש נוקדים-תקוע	נוקדים	25.2.02	אהרון גורוב
כביש נוקדים-תקוע	נוקדים	25.2.02	אברהם פיש
נוה-יעקב, ירושלים	נשר	25.2.02	רס"ל גלית ארביב
קרני-שומרון	קרני-שומרון	27.2.02	רחל פלד
איזור תעשייה עמדות	ירושלים	27.2.02	גד רג'זאן
מחנה פליטים בלמה	תל אביב	28.2.02	חיים בכר
מחנה פליטים ג'נין	קרית-אתא	2.3.02	סמל יעקב אבני

לזכרם

צפון מדבר יהודה	מעלה-אדומים	2.3.02	רב פקד משה דיין
בית ישראל, ירושלים	ראשון לציון	2.3.02	אוריה אילן
בית ישראל, ירושלים	ראשון לציון	2.3.02	לידור אילן
בית ישראל, ירושלים	בית ישראל	2.3.02	יעקב-אברהם אליהו
בית ישראל, ירושלים	בית ישראל	2.3.02	צופית-יערית אליהו
בית ישראל, ירושלים	ראשון לציון	2.3.02	שאול נחמד
בית ישראל, ירושלים	ראשון לציון	2.3.02	לידן נחמד
בית ישראל, ירושלים	ראשון לציון	2.3.02	שירז נחמד
בית ישראל, ירושלים	ראשון לציון	2.3.02	גפנית נחמד
בית ישראל, ירושלים	ראשון לציון	2.3.02	שלמה נחמד
בית ישראל, ירושלים	ראשון לציון	2.3.02	אברהם אליהו נחמד
בית ישראל, ירושלים	קרית-גת	3.3.02	אבי חזן
ליד עפרה	עלי	3.3.02	סרן אריאל חוכב
ליד עפרה	ראשון לציון	3.3.02	רס"ל רפאל לוי
ליד עפרה	קרית ביאליק	3.3.02	רס"ל אברהם עזרא
ליד עפרה	כפר סבא	3.3.02	רס"ל יוחאי פוראת
ליד עפרה	מיצר	3.3.02	סגן דיוויד רמלין
ליד עפרה	בית-שמש	3.3.02	רס"ל כפיר וייס
ליד עפרה	ראשון לציון	3.3.02	רס"ל ערן גר
ליד עפרה	אריאל	3.3.02	ואדים בלגולה
ליד עפרה	אריאל	3.3.02	סרגיי כמורוב
ליד עפרה	עופרה	3.3.02	יצחק דידי
כיסופים	הוד השרון	3.3.02	סמל סטיבן קניגסברג
תל אביב	ירכא	5.3.02	רס"ר סלים בראכת
תל אביב	הרצליה	5.3.02	יוסף איבי
תל אביב	לוד	5.3.02	אלי דהן
עפולה	נצרת עילית	5.3.02	מהרמו מגניה
ליד אפרת	אפרת	5.3.02	דבורה פרידמן
גוש-קטיף	נתניה	6.3.02	רב"מ אלכסנדר נסקרנקט
גוש-קטיף	ירושלים	6.3.02	סגן פנחס כהן
עצמונה	בית-אל	7.3.02	אריק-אהרון קרוגליאק
עצמונה	ירושלים	7.3.02	אריאל זנה
עצמונה	ירושלים	7.3.02	אשר מרכוס
עצמונה	ירושלים	7.3.02	ערן פיקאר
עצמונה	בני ברק	7.3.02	טל קורצווייל
טול-כרם	אשרוד	8.3.02	סמ"ר אדוארד קורול
נתניה	בני ברק	9.3.02	ישראל יהוא
נתניה		9.3.02	אביה מלכה
גוש-קטיף	נוה-דקלים	9.3.02	רס"ל אלקנה גובי
ירושלים	ירושלים	9.3.02	אברהם-חיים רחמים
ירושלים	גבעת זאב	9.3.02	ניר רחמים בורוכוב
ירושלים	תל אביב	9.3.02	דנית רגן
ירושלים	גבעת זאב	9.3.02	אודי פליקס

לזכרם

ירושלים	ירושלים	9.3.02	אורית אזורוב
ירושלים	עלי	9.3.02	ברוך לרנר
ירושלים	ירושלים	9.3.02	דן אימאני
ירושלים	ירושלים	9.3.02	טלי אליהו
ירושלים	ירושלים	9.3.02	לימור בן-שוהם
ירושלים	ירושלים	9.3.02	לבנת רבש
ירושלים	קריית אתא	9.3.02	נתנאל כוכבי
נצרים	גבעתיים	10.3.02	סמ"ר קובי איכלבוים
קריית ספר	צורן	12.3.02	אייל ליכרמן
ליד קיבוץ מצובה	בית השיטה	12.3.02	אלכסיי קיטמן
ליד קיבוץ מצובה	שלומי	12.3.02	יהודית כהן
ליד קיבוץ מצובה	מושב בצת	12.3.02	עופר קנריק
ליד קיבוץ מצובה	קיבוץ חניתה	12.3.02	ליין לבנה
ליד קיבוץ מצובה	קיבוץ חניתה	12.3.02	עמרה לבנה
ליד קיבוץ מצובה	קרית שמונה	12.3.02	כגן גרמן רוש'קוב
רמאללה	נטף	13.3.02	סגן גיל כרדיה
נצרים	ג'ולים	14.3.02	עלאא כביישי
נצרים	כרמיאל	14.3.02	מתן בידרמן
נצרים	הוד השרון	14.3.02	רותם שני
כפר סבא	כפר סבא	17.3.02	נעה אורבך
בקעת הירדן	קיבוץ חולדה	19.3.02	טל צמח
קו 823 ת"א-נצרת	פרדס חנה	20.3.02	שמעון אדרי
קו 823 ת"א-נצרת	עפולה	20.3.02	אהרון רביבו
קו 823 ת"א-נצרת	חולון	20.3.02	מוגוס מהנמו
קו 823 ת"א-נצרת	פרדס חנה	20.3.02	מיכאל אלטפירו
קו 823 ת"א-נצרת	חדרה	20.3.02	מאיר פחימה
קו 823 ת"א-נצרת	תל אביב	20.3.02	אלון גולדנברג
קו 823 ת"א-נצרת	חדרה	20.3.02	בלה שניידר
המלך ג'ורג', ירושלים	מודיעין	21.3.02	יצחק כהן
המלך ג'ורג', ירושלים	ירושלים	21.3.02	גד שמש
המלך ג'ורג', ירושלים	ירושלים	21.3.02	ציפי שמש
מצפון לרמאללה	נוה צוף	24.3.02	אסתר קלימן
ליד חברון	עותניאל	24.3.02	אבי סבג
מלון "פרק", נתניה	תל אביב	27.3.02	שרה לוי-הופמן
מלון "פרק", נתניה	נתניה	27.3.02	חנה רוגן
מלון "פרק", נתניה	תל אביב	27.3.02	יוליה תלמי
מלון "פרק", נתניה	מושב חרב לאת	27.3.02	עירית רשל
מלון "פרק", נתניה	תל אביב	27.3.02	אליהו נקש
מלון "פרק", נתניה	נתניה	27.3.02	פורוק נעימי
מלון "פרק", נתניה	ירושלים	27.3.02	לולה לבקוביץ'
מלון "פרק", נתניה	נתניה	27.3.02	מריאן לחמן
מלון "פרק", נתניה	רמת השרון	27.3.02	יהודית קורמן
מלון "פרק", נתניה	שכדיה	27.3.02	פרלה הרמל

לזכרם

מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	עמי חממי
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	רמת גן	מרים גושנזון
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	שמעון בן-ארויה
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	אשרוד	אברהם בקרמן
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	דוד אניחוביץ'
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	חולון	שולה אברמוביץ'
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	מיכאל קרים
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	דבורה קרים
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	חולון	אנה יעקובוביץ'
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	חולון	מאיר יעקובוביץ'
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	עידית פריד
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	אנדרה פריד
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	פתח תקווה	אווה ויים
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	פתח תקווה	ארנסט ויים
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	מושב בקעות	זאב וידר
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	מושב בקעות	סיוון וידר
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	פרידה בריטויץ'
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	נתניה	אלמר בריטויץ'
מלון "פרק", נתניה	27.3.02	רמת השרון	אליעזר קורמן
אלון מורה	28.3.02	אלון מורה	יצחק קנר
אלון מורה	28.3.02	אלון מורה	אברהם גביש
אלון מורה	28.3.02	אלון מורה	דוד גביש
אלון מורה	28.3.02	אלון מורה	רחל גביש
נצרים	29.3.02	תל אביב	מיכאל אורלינסקי
נצרים	29.3.02	פתח תקווה	טוביה ויסנר
רמאללה	29.3.02	מעלה אפרים	רומן שליאפשמין
רמאללה	29.3.02	קרית שמונה	בועז פומרניץ
קרית יובל, ירושלים	29.3.02	ירושלים	חיים סמדר
קרית יובל, ירושלים	29.3.02	ירושלים	רחלי לוי
בקה אל-ג'רביה	30.3.02	אור עקיבא	קונסטנטין דנילוב
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	כרכור	קרלוס ירושלמי
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	דניאל קרלוס וגמן
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	עדי שירן
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	יעקב שני
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	ענת רון
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	עופר רון
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	אביאל רון
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	אורלי אופיר
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	דניאל מנצ'ל
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	משה לוי
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	גל קורן
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	רן קורן
מסעדת מצה, חיפה	31.3.02	חיפה	שמעון קורן

לזכרם

מסערת מצה, חיפה	חיפה	31.3.02	רב צרנברודה
מסערת מצה, חיפה	טורעאן	31.3.02	סוהיל ארעאוי
הר חומה	גן יהושיה	1.4.02	אופיר רומ
ג'נין	ראשון לציון	1.4.02	משה גרסמנר
ירושלים	תל אביב	3.4.02	תומר מרדכי
אלנבי, תל אביב	בת-ים	4.4.02	רחלי חארי
	ראש העין	4.4.02	פמריק פרנ
ג'נין	רחובות	4.4.02	עינן שרעבי
ג'נין	אשדוד	4.4.02	ניסים בן-דוד
ג'נין	בת-ים	4.4.02	גד עזרא
ג'נין	קיבוץ האון	5.4.02	עודד קורפייין
ג'נין	מעלות	5.4.02	רועי מל
ג'נין	מושב אביגדוד	5.4.02	מרום פישר
רפיח ים	לוד	6.4.02	ניסן אברהם
ג'נין	קרית ארבע	8.4.02	שמואל ויים
ג'נין	קיבוץ טירת-צבי	8.4.02	מתניה רובינסון
ג'נין	רעננה	9.4.02	אייל צימרמן
ג'נין	מושב חמר	9.4.02	שמואל דני מייזליש
ג'נין	כפר סבא	9.4.02	מנשה חוה
ג'נין	בת-ים	9.4.02	עמית בוסידן
ג'נין	רמת גן	9.4.02	אייל אליהו-עזורי
ג'נין	רמלה	9.4.02	רוגן אלשווחט
ג'נין	באר שבע	9.4.02	אבנר יאסקוב
ג'נין	אלעד	9.4.02	יורם לוי
ג'נין	חדרה	9.4.02	מירן ארוי
ג'נין	קיבוץ רמת רחל	9.4.02	אייל יואל
ג'נין	קיבוץ עינת	9.4.02	דרור בר
ג'נין	מגדל העמק	9.4.02	יעקב אוולאי
ג'נין	ניר דוד	9.4.02	עודד גולומב
ג'נין	ירושלים	9.4.02	גדליהו מליק
שכם	תל אביב	9.4.02	אסף אסולין
קו 960 חיפה-ירושלים	קרית ים	10.4.02	מיכאל ויסמן
קו 960 חיפה-ירושלים	קרית ים	10.4.02	שמשון סמלקול
קו 960 חיפה-ירושלים	נהריה	10.4.02	נועה שלמה
קו 960 חיפה-ירושלים	כרמיאל	10.4.02	זאב חניק
קו 960 חיפה-ירושלים	קרית ים	10.4.02	קרן פרנקו
קו 960 חיפה-ירושלים	קרית אתא	10.4.02	ניר דניאל
קו 960 חיפה-ירושלים	קרית ים	10.4.02	שלומי בן-חיים
קו 960 חיפה-ירושלים	קרית אתא	10.4.02	אבינועם אלפיה
קו 960 חיפה-ירושלים	קיבוץ צובה	12.4.02	רותן נחתומי
דורה		12.4.02	דוד סמירנוב
מחסום ארו		12.4.02	צ'אי סיאנג יאנג
ירושלים	סין	12.4.02	לינג צ'אנג מאיי
ירושלים	סין	12.4.02	

לזכרם

ירושלים	ירושלים	12.4.02	יהודה קונרוב
ירושלים	ירושלים	12.4.02	סוהילה חושי
ירושלים	ירושלים	12.4.02	רבקה פינק
ירושלים	ירושלים	12.4.02	ניסן כהן
מחסום ארו	אשקלון	20.4.02	אוריאל בר-מימון
שכם	חדרה	23.4.02	ניר קריצמן
אדורה	אדורה	27.4.02	קטיה גרינברג
אדורה	אדורה	27.4.02	אריק בקר
אדורה	אדורה	27.4.02	יעקב כץ
אדורה	אדורה	27.4.02	דניאל שפי
שכם	בפר חסידים	3.5.02	רס"ן אביהו יעקב
שפילד קלאב, רשל"צ	אשדוד	7.5.02	ענת מרמפורוש
שפילד קלאב, רשל"צ	ראשון לציון	7.5.02	ישראל שיקר
שפילד קלאב, רשל"צ	חולון	7.5.02	רסאן שרון
שפילד קלאב, רשל"צ	נחלת יהודה	7.5.02	דליה מסה
שפילד קלאב, רשל"צ	תל-אביב	7.5.02	שושנה מגמרי
שפילד קלאב, רשל"צ	ראשון לציון	7.5.02	ניר לובטין
שפילד קלאב, רשל"צ	ראשון לציון	7.5.02	רחמים קמחי
שפילד קלאב, רשל"צ	תל-אביב	7.5.02	נאוה הינאווי
שפילד קלאב, רשל"צ	תל-אביב	7.5.02	פנינה היקרי
שפילד קלאב, רשל"צ	תל-אביב	7.5.02	רפאל חיים
שפילד קלאב, רשל"צ	חולון	7.5.02	ערנה כהן
שפילד קלאב, רשל"צ	יפו	7.5.02	רגינה-מלכה בוסלן
שפילד קלאב, רשל"צ	נס ציונה	7.5.02	אבי ניין
שפילד קלאב, רשל"צ	בת ים	7.5.02	יצחק כבלר
שפילד קלאב, רשל"צ	בת ים	7.5.02	אסתר כבלר
ליד רפיח	פאת שדה	12.2.02	ניסן דולינגר
נתניה	נתניה	19.5.02	ארקדי ויסלמן
נתניה	נתניה	19.5.02	ויקטור מטרינוב
נתניה	נתניה	19.5.02	יוסף חביב
ראשון לציון	ראשון לציון	22.5.02	גארי מאונויאסקי
ראשון לציון	ראשון לציון	22.5.02	אלמר דזברילוב
בת-ים	טול-כרם	24.5.02	אורן צלניק
פתח-תקווה	פתח-תקווה	27.5.02	סיני קינן
פתח-תקווה	הרצליה	27.5.02	רות פלד
עוקף רמאללה	ירושלים	28.5.02	אלברט מלול
איתמר	שילה	28.5.02	אברהם סימון
איתמר	יקיר	28.5.02	גלעד שמיגליץ
איתמר	כוכב יעקב	28.5.02	נתנאל ריאחי
צומת מגידו		5.6.02	אלמוני
צומת מגידו	תל-אביב	5.6.02	שמעון תימסיט
צומת מגידו	עפולה	5.6.02	עדי דהן
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	ציון אנמון

לזכרם

צומת מגידו	חולון	5.6.02	סיון ויינר
צומת מגידו	נתניה	5.6.02	דוד סטניסלבסקי
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	דותן רייסל
צומת מגידו	נתניה	5.6.02	יגאל נביפור
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	ולדימיר מורדי
צומת מגידו	נתניה	5.6.02	שריאל כץ
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	גנדי יצחקוב
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	ויאולטה חיוגאייב
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	צבי גלברד
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	אלירן בוסקילה
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	דנים בלאומן
צומת מגידו	נתניה	5.6.02	אברהם ברזילי
צומת מגידו	חדרה	5.6.02	לירון אבימן
עפרה	עפרה	6.6.02	ארז רונר
כרמי צור	נהריה	8.6.02	שלום מרדכי
כרמי צור	כרמי צור	8.6.02	יעל שורק
כרמי צור	כרמי צור	8.6.02	אייל שורק
הרצליה	הרצליה	11.6.02	הדר הרשקוביץ'
אלי סיני-דונית	פתח תקווה	15.6.02	אנטולי קרסיק
אלי סיני-דונית	באר שבע	15.6.02	אלכסיי גלדקוב
אלי סיני-דונית	בית אל	15.6.02	חיים יחזקאל גוטמן
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	רחמים צדקיהו
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	ליאת יגן
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	ילנה פלגוב
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	גילה נקב
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	שירי נגרי
צומת פת, ירושלים	ברטח	18.6.02	אימאן קאבה
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	הלנה איבן
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	אורית הילה
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	ברוך גרואני
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	משה גוטליב
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	ראיסה דיקשטיין
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	גלילה בוגלה
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	טטיאנה ברסלבסקי
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	מיכל ביאזי
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	רפאל ברנר
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	מנדל ברסון
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	לאה ברוך
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	שני אבי-צרק
צומת פת, ירושלים	ירושלים	18.6.02	בועז אלוף
הגבעה הצרפתית, ירושלים	מולדובה	19.6.02	טטיאנה יגלסקי
הגבעה הצרפתית, ירושלים	שילה	19.6.02	שמואל ירושלמי
הגבעה הצרפתית, ירושלים	עלי	19.6.02	גילה שרה קסלר

לזכרם

הגבעה הצרפתית, ירושלים	מגדל העמק	19.6.02	הדסה יונגריים
הגבעה הצרפתית, ירושלים	ירושלים	19.6.02	מיכל פרנקלין
הגבעה הצרפתית, ירושלים	מעלה אדומים	19.6.02	גל איזמן
הגבעה הצרפתית, ירושלים	עפרה	19.6.02	נעה אלון
קלקיליה	יהוד	19.6.02	יוסף שלבי
קלקיליה	רחובות	19.6.02	שלומי כהן
איתמר	איתמר	20.6.02	יוסף טוויטו
איתמר	איתמר	20.6.02	אבישי שבו
איתמר	איתמר	20.6.02	צביקה שבו
איתמר	איתמר	20.6.02	נריה שבו
רפיח	ירושלים	10.7.02	רחל שבו
עמנואל	עמנואל	16.7.02	סרן חגי לב
עמנואל	עמנואל	16.7.02	יוכבר בן-חנן
עמנואל	עמנואל	16.7.02	אילנה סימון
עמנואל	נבעתיים	16.7.02	זילפה קאשי
עמנואל	עמנואל	16.7.02	גל שילון
עמנואל	עמנואל	16.7.02	תפארת-שרה שילון
עמנואל	עמנואל	16.7.02	קרן קשאני
עמנואל	עמנואל	16.7.02	יונתן גמליאל
עמנואל	עמנואל	16.7.02	גלילה עדס
עמנואל	חיפה	17.7.02	אלעד גרנדייד
עמנואל	בת ים	17.7.02	דמיטרי פנדיקוב
תל אביב	סין	17.7.02	לי בין
תל אביב	סין	17.7.02	קסו הנגיונג
תל אביב	תל אביב	17.7.02	בוריס שמיס
תל אביב	רומניה	17.7.02	ארדיאן אנדרס
עלי זהב	פדואל	25.7.02	אלמליאח שפירא
ליד חברון	פסגותצ	26.7.02	שבו-אל ציון דיקשטיין
ליד חברון	פסגותצ	26.7.02	חנה דיקשטיין
ליד חברון	פסגותצ	26.7.02	יוסף דיקשטיין
ליד חברון	חברון	26.7.02	אלעזר ליבוסין'
ליד אריאל	תפוח	30.7.02	מרדכי אודסר
ליד אריאל	תפוח	30.7.02	שלמה אודסר
האוניברסיטה העברית	ירושלים	31.7.02	דוד גריץ
האוניברסיטה העברית	מצ'טוסמס	31.7.02	ג'נים רות קוטלר
האוניברסיטה העברית	ירושלים	31.7.02	דינה קרמר
האוניברסיטה העברית	פנסילבניה	31.7.02	בנימין בלושטיין
האוניברסיטה העברית	קליפורניה	31.7.02	מרלה בנט
האוניברסיטה העברית	ירושלים	31.7.02	לוינה שפירא
האוניברסיטה העברית	ירושלים	31.7.02	דוד דיאגו לדווסקי
האוניברסיטה העברית	ירושלים	31.7.02	רויטל ברשי
האוניברסיטה העברית	ירושלים	31.7.02	דפנה ספרוין'
ליד טול-ברם	מושב עולש	1.8.02	שני לדני

לזכרם

צומת מירון	הפיליפינים	4.8.02	רבקה רונה
צומת מירון	הפיליפינים	4.8.02	אדלינה קונזונ
צומת מירון	מצפה אביב	4.8.02	עומרי גולדין
צומת מירון	מצפה עדי	4.8.02	יפעת נבריאלי
צומת מירון	מגר	4.8.02	רוני נאנם
צומת מירון	מושב ספסופה	4.8.02	מרילין מנחם
צומת מירון	סג'ור	4.8.02	מייסון אמין-חסן
צומת מירון	כרמיאל	4.8.02	שרי גולדשטיין
צומת מירון	רמת בית-שמש	4.8.02	מרדכי יהודה פרידמן
העיר העתיקה	ג'בל מוכבר	4.8.02	ניזל עסאוות
העיר העתיקה	ירושלים	4.8.02	יקותיאל אמיתי
ליד עלי	עלי	5.8.02	אביטל וולנסקי
ליד עלי	עלי	5.8.02	אבי וולנסקי
מושב מכורה	מושב מכורה	10.8.02	יפית הרנשטיין
האן יונם	פתח תקווה	20.8.02	קווין כהן
ניסנית	זרזיר	5.9.02	סגן מאלכ גריפאת
צ.כיכופים	ניד גלים	5.9.02	סמל אביעד דותן
ליד אל-עזריה	מעלה אדומים	18.9.02	דוד בוחבוט
ליד מבוא דותן	ירושלים	18.9.02	יוסף ענ'מי
צומת אום אל-פאחם	אליכין	18.9.02	משה חוקיה
תל אביב	גלזגו, סקוטלנד	19.9.02	יונתן ג'סנר
תל אביב	מושב פצאל	19.9.02	עופר זינגר
תל אביב	גן יבנה	19.9.02	רוזאנה סימו
תל אביב	תל אביב	19.9.02	יפה שם-טוב
תל אביב	אור יהודה	19.9.02	יוסי מכינסבלוב
תל אביב	תל אביב	19.9.02	שלמה הניג
חברון	ירושלים	23.9.02	שלמה יצחק שפירא
ליד מולכרם	מבשרת ציון	26.9.02	סרן הראל מרמלשטיין
שכם	רעננה	30.9.02	ארי ויים
ליד חברון	מודיעין	8.10.02	עודד וולק
ליד אונ. בר-אילן	רמת גן	10.10.02	סעדה אהרון

בלקת מאתר אינטרנט-מלחמת אוסלו

www.oslo-war.com/mem.htm

מעודכן עד ז' חשוון תשס"ג 13/10/02.

פתיחה לקדיש

אחר מטתם של הרוגי ארץ ישראל

מלך בשר ודם שיוצא למלחמה על אויביו מוציא חיילותיו להרוג וליהרג. ספק אוהב את חיילותיו ספק אינו אוהב את חיילותיו, ספק הם חשובים בעיניו ספק אינם חשובים בעיניו. ואפילו חשובים בעיניו חשובים הם כמתים, שכל היוצא למלחמה מלאך המות כרוך בעקיבו ומתלווה לו להרגו. פגע בו חץ או סיף או חרב או שאר מיני כלי משחית ונהרג מעמידין אחר במקומו, ואין המלך מרגיש בחסרונו, שאומות העולם מרובים וגייסות שלהם מרובים. נהרג אחד מהם יש לו למלך הרבה כנגדו.

אבל מלכנו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא מלך חפץ בחיים אוהב שלום ורודף שלום ואוהב את ישראל עמו ובחר בנו מכל העמים, לא מפני שאנו מרובים חשק ה' בנו, כי אנו המעט מכל העמים. ומתוך אהבתו שאוהב אותנו ואנו מעטים, כל אחד ואחד מעמנו חשוב לפניו כלגיון שלם, לפי שאין לו הרבה להעמיד במקומו. נפקד חס ושלום אחד מישראל באה פחת בלגיונותיו של המלך ובאה תשות כח כביכול במלכותו יתברך, שהרי מלכותו חסרה לגיון אחד מלגיונותיו ונתמעטה חס ושלום גדולתו יתברך.

לפיכך מתפללין אנו ואומרים אחר כל מת מישראל יתגדל ויתקדש שמייה רבא. יגדל כח השם ולא יביא תשות כח לפניו יתברך, ויתקדש בעולמות שברא כרצונו, ולא נפחד על עצמנו, אלא מהדר גאון קדושתו יתעלה. וימליך מלכותיה, שתתגלה ותראה מלכותו בשלימות ולא יתמעט ממנה חס ושלום. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל במהרה ובזמן קרוב, שאם מלכותו גלויה בעולם שלום בעולם וברכה בעולם ושירה בעולם ותושבחות הרבה בעולם ונחמה גדולה בעולם וישראל קדושים אוהבים בעולם וגדולתו גדלה והולכת ומתרבה ואינה מתמעטת לעולם.

אם כך אנו מתפללים ואומרים אחר כל אדם שמת, קל וחומר על אחינו ואחיותינו הנאהבים והנעמיים בני ציון היקרים הרוגי ארץ ישראל שנשפך דמם על כבוד שמו יתברך ועל עמו ועל ארצו ועל נחלתו. ולא זו בלבד, אלא כל הדר בארץ ישראל

וחי בהם

הוא מלגיונו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שהפקידו המלך שומר בפלטרין שלו. נהרג אחד מלגיון שלו אין לו כביכול אחרים להעמיד במקומו.

לפיכך אחינו כל בית ישראל, כל המתאבלים באבל הזה, נכוין את לבנו לאבינו שבשמים מלך ישראל וגואלו ונתפלל עלינו ועליו כביכול, יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די ברא כרעותיה וימליך מלכותיה ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה, וכן כל הפרשה כולה. ונזכה ונחיה ונראה עין בעין, עושה שלום במרומיו הוא ברחמינו יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל אמן.